

ΕΡΔΟΚΙΑΣ

ΕΤΟΣ Ε'
ΑΡ. 240

65.32

Μη κρινελε μόνον από
την λιμνήν αν είναι
ακριβά η φθηνά.

Παραβάρηλε κυρι-
ως την ποιότητα και θα
πεισθήςλε ότι ευδυνόλε-
ρα όλων είναι μόνον
la Μελαξωλά της Α.Ε.

Μαδαυαηδία

μέ' το σήμα
εις την ούριαν

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλιδος Έγκριμένον
παρά του Ίατροσυμβουλίου της Ελλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πα-
νεπιστημίου Παρισιών. Αντιπρόσωποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ
και Σία Πειραιά.

Επιστημονικά μελέται παρά τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχολῷ,
Αθήναι, Ὁδὸς Ἑρμοῦ 116

ΥΡΟΔΟΛ

Κατά των Ἀρθριτισμῶν, Ρευμα-
τισμῶν, Παχυσαρκίας, Ἀρθριοσκληρο-
σεως, Ψαμμιάσεως, Λιθιάσεως.

Υιοί Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ και Σία Πειραιά

Κάθε Κυρία, πο-
δρέσει να ντυθῇ Chic
πολὺ λογικὴν τιμὴν ἀ-
σκεφτῇ της

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 10
ΟΡΟΦΟΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡ.

ΩΜΟΡΦΙΝΑΤ

Μας εἰπὲν ὅτι
ὁ καλὸς καὶ ἡγεῖται τῶν
Κηρυττοῦντων ὁ ἁγίος
Κ. Π. ΓΕΡΑΡΔΟΣ

Εἶπε πλέον γνωστὸν ὅτι
οὐκ ἔστι συμβουλὸς τῶν μουσικῶν
Αἰσθητικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς
προμηθευτῆς Καλλιτεχνικῆς
«Μίς» καὶ τὰς ἀριστοτέρας
τῆς Ἑλλάδος εἶπε ὁ ἱερεὺς
τῶν Κ. Γεωργιοῦ καὶ
ποὺ καὶ παρῶνται συμβουλὰς
ἀν 11-1 π.μ. καὶ 6-8 π.μ.
Εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἀποστέλλει
ἐκδοτὴν α' Ὑγιεινῇ καὶ Καλλίῳ
(Τὰ μουσικὰ της Ἀρχαίας
Δραμ. 25

Ἄν ὑπάρχῃ μία
ἐποχὴ ποὺ νοιώ-
θουμε τὴν ψυχὴ
μας ἀνάλαφρῃ σὰν
τὸν αἰθέρα καὶ σὰν
τὸ ροδοπέταλο, ἱ-
κανὴ ν' ἀγκαλιάσῃ
τὸ ἄπειρο, ἡ ἐπο-
χὴ αὕτῃ εἶναι ἡ ἀ-
νοιξίς, τὸ ὠραιότε-
ρο ποίημα τῆς θεϊ-
κῆς δημιουργίας.

Τὸ εὖπνημα τῶν
λουλουδιῶν, τὰ ἐ-
ρωτόλογα τῶν
πουλιῶν, ἡ μυρω-
μένη διάφανη ἀ-
τμόσφαιρα, πλημ-
μυρίζουν τὸ εἶναι
μας μ' ἕνα και-
νούργιο ζωτικὸ χυ-
μὸ, καὶ μᾶς κά-
νουν νὰ νοιώθουμε
τοὺς ἑαυτοὺς μας
πὶς εὐτυχισμένους
γὰρ πὶς δυστυχι-
σμένους.

Πὶς εὐτυχισμέ-
νους ἂν ἀγαπᾶμε, πὶς
δυστυχισμένους ἂν
σέρνουμε τὸ
κορμί μας ἀσκοπα,
σὰν κατάρρα, μέσ'
στοὺς δρόμους.
Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζῇ,
χωρὶς καμμιὰ ἀγάπῃ
νὰ θερμαίνει τὴν
ζωὴν του, μοιάζει τὸν
ἄρρωστο ποὺ ξεψυχᾷ
σ' ἕνα νοσοκομ-
εῖο, ξεχασμένος καὶ
ἐρημος. Ὅπως στὸν
ἄρρωστο αὐτὸν ἡ
ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε
ἄλλο παρὰ ἕνα κομ-
πολὺ ἀπὸ ἡμέρας
χωρὶς σημασίαν, ἔτσι
καὶ στὸν ἄνθρωπο
ποὺ δὲν ἀγαπᾷ, ἡ ὑ-
παρξὶς του ἀποτελεῖται
ἀπὸ μιὰ σειρά γε-
γονότων ἀσήμαν-
των.

Καὶ ποτὲ, σὲ καμμιὰν
ἄλλῃ ἐποχῇ, δὲν νοιώ-
θουμε τὴν δια-
φορὰ αὐτὴ πὶς ἐντο-
νῇ, ὅσο στὴν περίο-
δο αὕτῃ τῆς γενικῆς
ἀναζωογονήσεως, στὴν
ἐποχὴ αὕτῃ ποὺ τὸ
κάθε τι, ἔμφυχο ἢ
ἀψυχο, διαλαλεῖ σὰν
τρελλὸ τὴν μεγάλῃ
αὕτῃ ἀλήθειαν.

Τὸ μπουμπούκι ποὺ
σκάζει δειλὰ, ἀνάμεσα
στὰ φρέσκα καὶ
τρυφερά φυλλάδια,
τὸ χελιδονάκι ποὺ
περιμένοντας τὸ
ταῖρι του ἀλλάζει
κάθε στιγμὴ θέσῃ
πετώντας ἀπ' τὸ
ἕνα τηλεγραφικὸ
σύρμα στὸ ἄλλο, ἡ
νωπὴ χλόη ποὺ ἀνα-
ρριγεῖ καὶ τὸσο
στὸ φύλλμα τῆς ἀνοι-
ξιάτικης πνοῆς, τὸ
ἀνθισμένον κλωνί
τῆς πασχαλιάς ποὺ
ἔνα ἀγαπημένο χέρι
ἀπόθεσε στὸ
ἀνθογυάλι τοῦ γρα-
φείου μας, ὁ διά-
φανος γαλάζιος ὀρι-
ζων, ἡ ἀπεραντοσύνη
τῆς βλαστήσεως ἐν-
δὸς κάμπου, ἡ γαλα-
ζοπράσινη ἡρεμὴ ἐπι-
φάνεια τῆς ἀκροθαλα-
σσιᾶς, θαρρεῖς καὶ
κεντοὺν τὸ κορμὶ
μας ἐρεθίζοντας τὸ
αἰσθησιακὸ ἐγὼ
μας, ἀπαράλλαχτα
ὅπως ἐρεθίζουν οἱ
ταυρομάχοι τοὺς
ταύρους τρυπώντας
τὰ κορμιά τους μετὰ
τῆς μπαντερίλλας.

Τὸ συναίσθημα τῆς
ἀγάπης καμμιὰν ἄλλῃ
φορὰ δὲν κυκλοφορεῖ
μέσα στὸ εἶναι μας
τόσο ὀρμητικὰ, τόσο
παράφορα. Ἡ ἀνάγκη
τῆς ὑπάρξεως ἐν-
δὸς ἀγαπημένου
προσώπου

κυριαρχεῖ μέσ' στὴν
ψυχὴ μας ἐπιτακτικῇ,
μεγαλοπρεπῇ. Ἡ
μοναξιά μας πληττει
θανάσιμα, καὶ ἡ σκέψη
μας παραδομένη
στὴν πὶς ἀγρία πάλι
στεῖρων συλλογισμῶν,
ἀγγίζει τῆς
περισσότερες φορὲς
τὰ ὅρια τῆς παραφρο-
σύνης. Ἡ ἀνία τῆς
ἐρημίας ζωῆς μας
πιέζει τὴν ὑπαρξὴ
μας σὰν βραχνὰς, καὶ
ἡ μονοτονία τῆς
στερημένης ἀπὸ ἀγά-
πῃ ἀλληλοδιαδοχῆς
τῶν ἡμερῶν μᾶς εἶναι
ἀφόρητα καταθλιπ-
τικῇ.

Κάθε προσπάθεια
ἀντιστάσεως, εἶναι
μάταια καὶ ἀσκοπῇ.
Βρισκόμαστε παρα-
δομένοι στὰ χέρια τοῦ
πολυσύνθετου αὐ-
τοῦ ὀργασμοῦ τῆς
ἀνίξεως, σὰν ἀδύνα-
μα χάρτινα καραγκιο-
ζάκια, γιὰ νὰ ὑποστοῦ-
με τὰ καπρίτσια τοῦ
κ' ὄλους τοὺς
ἐξευτελισμοὺς ποὺ
θὰ μᾶς καταδικάσῃ
μὴ ἀνώφελη ἀντί-
στασι.

Τὸ χελιδονάκι θὰ
μᾶς κοροϊδεύῃ, βγά-
ζοντας προκλητικὰ
τὴ γλωσσίσσα του,
τὸ μπουμπούκι θὰ
μᾶς οἰκτείρῃ. Ὁ
οὐρανὸς θὰ μᾶς
λυπᾷται. Ἡ ἀνθισ-
μένη πασχαλιά θὰ
γέρνῃ λυπημένη πᾶνω
στὸ κλωνί της, σὰν
σὲ προσπάθεια νὰ
ἐξηγηθῇ ἀπ' τὸ
ἀνθογυάλι ποὺ τὴν
κρατᾷ φυλακισμένη
καὶ νάρθῃ νὰ μᾶς
χαϊδέψῃ τὸ πρόσω-
πο. Ἡ ψυχὴ μας
θὰ πλαταί-
νῃ γιὰ ν' ἀγγίσῃ
τοὺς ἀτέρμονες ὀρι-
ζωντες μιᾶς ἀγάπης
καινούργιας γιὰ
μιὰ γυναῖκα ἀγα-
πημένη, μιὰ
γυναῖκα ἀγνω-
στη, γιὰ τὸ
μπουμπούκι τῆς
τριανταφυλλιάς,
γιὰ τὸ χελιδ-
ονάκι, τὸν
οὐρανὸ, τὴν
θάλασσα, τὸ
πράσινο τοῦ
πέκου, γιὰ
τὸ κάθε τι, γιὰ
ὅλη τὴ φύση.
Ἡ ἀγάπη αὕτῃ
ποὺ δὲν μπορεῖ
νᾶχῃ οὔτε
ἀφελγία, οὔτε
τέρμα, πλαταί-
νῃ μέσα μας,
μεγαλ-
λώνει, πληθαί-
νει, ἱκανὴ σὲ
κάθε στιγμὴ
ν' ἀγκαλιάσῃ
τὸ ἄ-
πειρο.

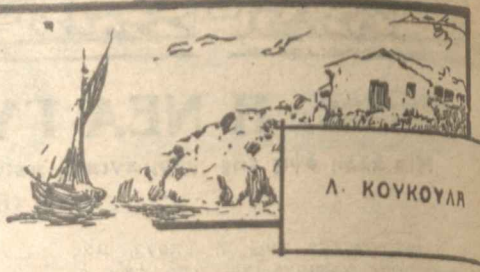
Κι' ἡ ἀγάπη αὐ-
τὴ ποὺ ἔρχεται
νὰ τὴν
δυναμώσῃ τὸ
κάθε τι ἔμφυχο
καὶ ἄψυχο ποὺ
συνυπάρχει
γύρω μας,
ἀποτελεῖ γιὰ
τοὺς ἀνθρώπους
τὸ ὁλοκλήρωμα
τοῦ σκοποῦ
τῆς ὑπάρξε-
ώς των.

Τὸ ἀνθισμένον
κλωνί τῆς πα-
σχαλιάς ποὺ τὸ
ἀγαπημένο χέρι
ἀπόθεσε στὸ
ἀνθογυάλι τοῦ
γραφείου μας,
ψιθυρίζουν
φλύαρα μιὰν
ἀνείπωτῃ ἐρω-
τικῇ συμφωνίᾳ,
καὶ εἶναι
ἔτοιμα σὲ
κάθε ἄλλῃ
ἀσχετῇ μετὰ
τὴν ἀγάπῃ
σκέψῃ μας,
νὰ τρέξουν
καὶ νὰ διαλα-
λοῦν σ' ὅλο
τὸν κόσμον
τὴν ἀπὸστα-
σίαν. Τὸ
χελιδονά-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΥΠΝΗΜΑ

Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Ο Σίφης ήτανε απλοϊκός άνθρωπος και στο βάθος δεν τ' άρεσαν καθόλου τα μεγαλοπράγματα και ή φαντασίες της γυναίκας του. Την περιουσία του την είχε κερδίσει τίμα και με σκληρούς αγώνες, ταξιδεύοντας χρόνια σε μακρινές θάλασσες. Γι' αυτό και τώρα που είχε πιά δικά του διατίρια κ' ήτανε μαζές άρματόρος, κολακευότανε σαν τον φονάνα εκαστετάνο. Μονάχα ή γυναίκα του δέχονε γι' αυτό και τον εγκρίναιε δλοένα.

—Είνα κειρός πιά να μπειμε κ' έμεις στην άριστοκρατία, τούλεγε.

—Κολοκύνθα! τής απαντούσε. Άριστοκρατία δεν θά πη τίποτα. Η παλιές φαμίλιες, που της λένε στο γησί άριστοκρατικές και που κάνουνε τον κορόποσο, σ' ένα μονάχα πράμα διαφέρουνε από μας: πως κάνουνε τα λεφτά τους μερικά χρόνια νωρίτερα. Αυτό είναι δλο.

—Όσοσο ή κυρία Κλειώ εξακολουθούσε να χη αντίθετη γνώμη. Άνοιγε κάθε Τρίτη το σπίτι της και δεχότανε τον καλό κόσμο. Είχε κ' αυτή να του παρουσιάσει μερικά πράγματα: τ' ακριβά διαμαντικά της, τα περιόνια ταπέτα της, τα κορδόνια της τα έπαυλα, τα ρούχα τ' άσημικά της και τα φαρφουριά σερόβιτα της. Μά ακόμα είχε να του παρουσιάσει και κάτι άλλο: την ε'Ελβετίδα της, την δασκάλα του κανακέρη της, την παύ νόστιμη και παύ ακριβοπληρωμένη μέσα σ' δλο

το νησί. "Υστερ' από τούτα ή κυρία Κλειώ δεν μπορούσε να καταλάβη σε τί πράμα ή στερούσε το σπίτι της από τ' άλλα άρχοντικά του νησιού.

Ο άντρας της, ο καλόκαρδος εκαστάν Νικόλας, την άφινε να κάνει ό,τι της άρεσε. Μ' δλο που είχε παλαιές ιδέες, ήξερε καλά την ζωή και τ' ανθρώπινα. Ήξερε πως ή ματαιοδοξία είναι μαζές φυσικό κάθε γυναίκας και δεν μπορούσε δέβαινα να θέλη αλλοιώτην την δική του την γυναίκα. Τόν έφτανε που μπορούσε νάναι δέβαιος γιά την άρετή της. Κι έπειτα είχε τόσες σκοτούρες και τόσες έγνοιες! Φρόνιμο ήτανε να την άφινη νουοικουρά μέσα στο σπίτι της, γιά να κυττάξη ή σιγής της δουλειές τους. Είχε τρία δασκάλια που δεν έπρεπε να μένουνε δεμένα. "Όχι, έπειδή τάχα ήθελε ν' αγωγή τή πλούτη του, μά έπειδή δεν ήθελε να διώξη κάθε τόσο τα πληρώματά τους, ένα σωρό φαμιλιές ανθρώπους που τρώγανε ψωμί κοντά του.

Μονάχα γιά ένα ζήτημα ο Σίφης ήθελε σε σύγκρουση με την γυναίκα του. Καί θάπρεπε μά την αλήθεια να παραξενευτή κανέναν, δλέποντας τον ποδο κ' άνόρηγο εκείνον πενηντάρη που δεν έβλεπε ποτέ λόγο κακό σε άνθρωπο, να φηλώνη τον νόνο της φωνής του και να κουνά τα χέρια του κάθε φορά που κουνότανε γι' αυτό με την γυναίκα του.

Ο Σίφης δεν μπορούσε να χωνέψη με κανέναν τρόπο την ε'Ελβετίδα, την φοιλήν Λόρρεν, την ξανθιά και κατακόκκινη δασκάλα του μοναχογιου του, που ή γυναίκα του από την άλλη

μεριά την υποστήριζε με πείσμα και φανατισμό. Πώς ο Άλέκος του, ένα συμπαθητικό κ' άδύνατο παιδάκι, που σε λίγο έβλεπνε τα έντεκα χρόνια του, θάχε να κερδίση, γναιόνοντας αήσιο στην ζωή με δυό ξένες γλώσσες και με περισσότερα έφρόδια από τον ίδιο, αυτό ήτανε φανερό. Δεν είχε χαμμιάν αντίρρηση. "Όσο κ'

"Ήτανε ένα τρομερό έγκλημα το έξορνο έκείνο παιχίδι της με το χλωμό και άδύνατο παιδάκι..."

άν ήτανε παλαιός άνθρωπος ο εκαστετάνος, καταλάβαινε το σοστό. Ή πείρα του από την μά και ή τετράγωνη λογική του από την άλλη αναπληρώνανε την μόρφωση που τούλειπε. Μά ή αντίπαθεία του γιά τήν ε'Ελβετίδα είχε άλλες άφορές. Ήτανε δέβαινα δύσκολο να πάη ως εκεί ο νους του ανθρώπου, μά ο εκαστετάνος είχε δη κ' είχε άκούσει πολλά, πάρα πολλά...

Και δεν είχε πείσει έξω. Ή μυστή και ή λωδεμένη εκείνη κοπέλα με τα παρμένα γαλαζοκίτρινα μάτια και το προκλητικό ήθος, ξυπνούσε στην ψυχή του παιδιού μια λοφάνερη ταραχή. Σάν το κύτταζε στο πια, εκείνο κοκκινίζε και χαμμιόνη το κεφάλι του. Ο Σίφης τότε προσέειε πολλές φορές Κι' είχε προσέξει ακόμα τούτοι: πως άφορές ή ε'Ελβετίδα δεν είχε τον νου της στο παιδί, εκείνο κάρφωνε τ' άληθια του στο άνοιγμα της μάλλιας της, την κ' κάτω άχειλι του έτρεπε. Όλα τούτα ίσως μήν τ' άπρόσεχε ο Σίφης, αν ή χλωμά ή άδυναμία του παιδιού του τον τελευταίο κείνον καιρό δεν δρούσανε μά φυσική πίστευε, έξηγήση στις ύποψίες που τον άσανίανε κάμποσες τώρα δομάδες.

Την πρώτη όμως φορά που μίλησε γι' αυτό τ' ζήτημα στην γυναίκα του, ή κυρία Κλειώ έβαλε τα γέλια:

—Δεν ντρέπεσαι κομμάτι, λέω έγώ! Σ' γουρα, τρελλάθηκες. Ή λαχτάρα σου γιά τον Άλέκο μας σε κάνει να ποτεήεις πως γινε κ' δλας άντρας!

—Μά είναι πολύ χλωμός κ' άδύνατος Κλειώ...

—Βρίσκεται πάνω στην ανάπτυξη του κ' είναι φυσικό.

—Τούλάχιστο, άλλαξε το παιδί το κορεβδατοκάμαρο. Δέν είναι σωστό να κοιτάει στο ίδιο δωμάτιο με την δασκάλα του. Δεν είναι πιά μωρό. Άρχίζει να καταλάθει.

Η κυρία Κλειώ ξανάβαλε τα γέλια. Ήτανε αλήθεια άστέι να μείνη χωρίς έπαυλα, έπειδή ο άντρας της είχε τρελλάθει. Ή ε'Ελβετίδα ήτανε το πιο πολύτιμο άχτημά της. Κοντά σ' αυτήν είχε μάθει να ίδια τα λιγα γαλλικά που της δάνανε μυστισμιά μέσα στον καλό κόσμο. Δίχως από θάμενε κλειστό κ' άχρηστο το μεγάλο του με την ούρα, που στόλιζε την ούλα της. Φοίντα δεν είχε κανέναν στον κόσμο. Αλήθως είχε μια παρόλητη μάνα και δυό ιακότερους άδελφούς στην Ζυόχη, που έτρεπε να τελειώσουνε τις σπουδές τους.

Σιωπώθηκε με νουθεσία κ' άνοιξε να νήνεται άανά. Ήτανε δότελα Ξερασιμένη. Χλιες-δυό σκέυεις βασανίανε το μυαλό της. Πόιν πείραση την ούλα της, στάθηκε να λίες στιγμές γυνική υποστή στο μενάλο καθέστη μιάς τούλευλης νουήλας. Βλέποντας έτοι τον έαυτό της, τα νουοκίοντα μάτια της, που σπινόντουσαν κοίτα και παγελά σαν γυάλινες γάντες, δουοκόσανε. Τ' υποστήσε τάχα ν' άποληνθή στο ασπινάλο κ' άνακαπολητα κείνα νεύατα που της θνιφίανε τα δικαιώματά τους: "Έπρεπε να μιν έγει κανέναν πλάσμα κ' άδύνατες—σπινόντουσαν ή Λόρρεν—έπρεπε νάναι σκληρός, γιά να υποστή να γαστή την ζωή του.

Την ίδια στιγμή ή νέα γυναίκα άκουσε ένα σιγανό άναστενάγμα από την άκρη της κάμαρας. Τρομαγμένη, δμοια μ' ένα άρρωστο που αλαράζεται, σκέπασε γρήγορα την γυνίκα της με την διάφανη, μεταξινή ούλα της. Τό παιδί την κύτταζε από όρα με δροβάνοιχα μάτια. Έκείνη γύρισε και τούριζε μιν άσπρη ματιά. Άπότοια και με φωνή σκληρή το πρόσταζε να κοιμηθί, γιάτι ήτανε άανά. Μά το παιδί την βεβαίωσε πως δεν νύ

—"Υστερ' απ' αυτό ο Σίφης έπαυσε να κουνεντινιά με την γυναίκα του γιά τήν μα της ε'Ελβετίδας. Ή καθημερινές μαχίες τους ήτανε φανερό πως παύαναν να-σινά δύσάρεστο γύρισμα. Κι έπειτα γιά το σχέδιο που είχε καταστρώσει ο εκαστετάνος και που μονάχα ο ίδιος τώξερε, κρινό

τότανε κάποια ήσυχία μέσα στο σπίτι. Ή ε'Ελβετίδα δεν έπρεπε να ύποπασθί τίποτα. Μά δσο περισσότερο το συλλογίζότανε ο Σίφης, τόσο λιγότερη ή πεποίθηση που είχε στον ίδιο τον έαυτό του. Γιατί αν θναιόανε σωστές ή ύποψίες του, κ' αυτός δεν ήξερε τί μπορούσε να κάνει. Είχε την πεποίθηση πως κινδύνευε το παιδί του, που τώδε μονάκριβο. Είχε σταθί τίμος κ' άγνός σ' όλη του τη ζωή, μά ο άνθρωπος έχει στιγμές που χάνει το λογικό του.

—Ο Θεός να με βγάλη ψεύτη! μουρούριζε κάθε τόσο.

Κείνο το βράδυ ο Σίφης με την γυναίκα του θά πηγαίανε στο θέατρο, που παίζότανε ή ε'Νόουα. Είχε έρθει στο νησί ένας ιταλός θίσας και ή κ. Κλειώ είχε νοικιάσει δυό δδουμάδες προθέτερα, ιδιαίτερο θεωρείο γιά δλας της βραδύες, που θάχε παράσταση. Έτσι, μαζές, έκανε δλος ο καλός κόσμος.

Η ε'Ελβετίδα είχε πάει από νωρίς με το παιδί στην κούρα γιά να νά το δάλλη να κοιμηθί. Ήτανε κ' δλας πλαγιασμένο, δταν ο Σίφης με την γυναίκα του μπήκανε μέσα να το φιλήσουνε, πόν φήγουνε. Ή κ. Κλειώ μάλιστα χωρίς εκείνο να παρασπινέθη καθόλου, τούπε πως ήτανε άδύνα ένα μικρό άγόρι και πως μονάχα σαν θά μεγάλωνε, θά το παίρνανε μαζί τους στο θέατρο.

Η φοιλήν Λόρρεν, ξεπλωμένη με τα ρούχα στο κρεβάτι της, διάβαζε κάποιο δίο. Δυό φορές έκοιζε την ματιά της άναίχτη, στο κορεβδάτι που ήτανε πλαγιασμένο το παιδί, και σαν είδε πως δέ σάλεψε, χαμογέλασε. Ήξερε πως δεν κοιμότανε. "Όσοσο έπρεπε κ' αυτή να πλαγιάση. Δεν είχε να κάνει τίποτα καλλίτερο. Έτσι μονότονα μιλούσε δυό χρόνια τώρα ή ζωή της. Θά μπορούσε δέβαινα να ένα και δυό και περισσότερους φίλους. Ίσως άκόμα θά μπορούσε νήν έραστή και τον ίδιο τον κούό της, αν ήτανε σ' άλλο σπίτι, σαν την Φοίντα, την σπινωτάπισσα της, που τα κατάρρε να δοή έργασία στο σπίτι ενός χρενόμενου έφροστή. Θά μπορούσε φυσικά, γιάτι ήτανε μόλις είκοσιεκά χρονών κ' ένα σωρό τζόβενα της κάνανε κόστε στην πλατεία, σαν έβγαινε ποκίτο με το κούό. Μά άσού ήτανε υποχωσιμένη να κερδίη λεφτά από το επάγγελμά της, έπρεπε να κοστή τα προσγύματα. Ή Φοίντα δεν είχε κανέναν στον κόσμο. Αλήθως είχε μια παρόλητη μάνα και δυό ιακότερους άδελφούς στην Ζυόχη, που έτρεπε να τελειώσουνε τις σπουδές τους.

Σιωπώθηκε με νουθεσία κ' άνοιξε να νήνεται άανά. Ήτανε δότελα Ξερασιμένη. Χλιες-δυό σκέυεις βασανίανε το μυαλό της. Πόιν πείραση την ούλα της, στάθηκε να λίες στιγμές γυνική υποστή στο μενάλο καθέστη μιάς τούλευλης νουήλας. Βλέποντας έτοι τον έαυτό της, τα νουοκίοντα μάτια της, που σπινόντουσαν κοίτα και παγελά σαν γυάλινες γάντες, δουοκόσανε. Τ' υποστήσε τάχα ν' άποληνθή στο ασπινάλο κ' άνακαπολητα κείνα νεύατα που της θνιφίανε τα δικαιώματά τους: "Έπρεπε να μιν έγει κανέναν πλάσμα κ' άδύνατες—σπινόντουσαν ή Λόρρεν—έπρεπε νάναι σκληρός, γιά να υποστή να γαστή την ζωή του.

Την ίδια στιγμή ή νέα γυναίκα άκουσε ένα σιγανό άναστενάγμα από την άκρη της κάμαρας. Τρομαγμένη, δμοια μ' ένα άρρωστο που αλαράζεται, σκέπασε γρήγορα την γυνίκα της με την διάφανη, μεταξινή ούλα της. Τό παιδί την κύτταζε από όρα με δροβάνοιχα μάτια. Έκείνη γύρισε και τούριζε μιν άσπρη ματιά. Άπότοια και με φωνή σκληρή το πρόσταζε να κοιμηθί, γιάτι ήτανε άανά. Μά το παιδί την βεβαίωσε πως δεν νύ

—"Υστερ' απ' αυτό ο Σίφης έπαυσε να κουνεντινιά με την γυναίκα του γιά τήν μα της ε'Ελβετίδας. Ή καθημερινές μαχίες τους ήτανε φανερό πως παύαναν να-σινά δύσάρεστο γύρισμα. Κι έπειτα γιά το σχέδιο που είχε καταστρώσει ο εκαστετάνος και που μονάχα ο ίδιος τώξερε, κρινό

Πάνω στο φόντο της θάλασσας ξεχώριζε ή ψηλή κορμοστασιά της φοιλήν Λόρρεν, που κροχούσε σ' ερικλίζοντας...

σταζε. Με μάτια, που λάμπανε από μά διάφανη υγρότητα, την παρακάλεσε να παύσει λίγο. Μά ή Λόρρεν δεν είχε κείρι σαν άλλες φορές. Ήτανε μά την αλήθεια μια φριχτή προσβολή στην ίδια την φύση, ίσως άκόμα κ' ένα τρομερό έγκλημα, το έξορνο έκείνο παιχίδι της μ' ένα χλωμό κ' άδύνατο παιδάκι που έτρεπε σαν το ψάρι, πάνω στο πρόσωπο ξύντημά του δσες φορές του πρόσφερονε τους σφιχτοδεμένους κόρφους της, γιά να παραστήσουνε τάχα το παιδί με την μάνα. Καλά-καλά δεν θυμότανε ή Λόρρεν αν αυτή ή ίδια ή αν το παιδί μόνο του ζήτησε κροτό την άπόκοτη εκείνη διασχέδαση. Ήξερε μόνο πως είχε γίνει πιά σ' έκεινο μά συνήθεια, σκεδόν μά άνάγκη, και σ' αυτήν το θλιβερό μέσο μιάς απάτης που έρεθίζε την φαντασία της κ' ικανοποιούσε μ' έναν έλκεινό τρόπο την έπαυστατημένη της σάκα.

Τό παιδί σαν την είδε άναποφύσπη, κατσούρισε τα μουτια του. Τώδε πάει το παρόνοιο κ' άγωνιότανε να μιν κλείη. Έκείνη γύρισε πάλι και το κύτταζε κ' όχι τόσο γιάτι το λυπήθηκε γιάτι σοφώθηκε μίπως ή άνοστη της ξυπνήση άνα του την ιδέα της εκδίκησης και τ' άνα να μιλήση. Δσο γιάτι το θέλησε στο τέλος ή ίδια, έβγασε στο κορεβδάτι του και χάιδνε το μετωπό του που έβαινε σαν νύγε ποσέτο.

Όσοσο πάνω στην παύση στιγμή της απάτης της, ή πότα της κούιασε άνοιξε βίαια. Ήτανε ο εκαστετάνος, που το άσπράδι τον ματιών του φανέτανε κόκκινο σαν αίμα. Βοσκοκντας κ' πρόσπαση, άπας την γυναίκα του στο θέατρο με μια αλλική συντοια τους κ' έτρεξε πίσω στο σπίτι του. Μπήκε μέσα σαν κλέφτης, γοδός να τον πόνη κανέναν είδηση. Είχε κάμποση δσο τόσα που παρακολούθησε από την κλειδαρότοια την σκηνή, και που το αίμα του είχε ανέβει στο κεφάλι του και του σφουροκόπησε τα μπήγνια με άυέτηρες βασίες.

Χωρίς να διστάση όποτε σπινά, ο Σίφης γούμπεσε κατά πάνω του και την άπαζε από τον γυνικό λαύό της. Τά γοντά, ρούσινενα του δάχτυλα σάσανε σαν τανάλεις το λαόνιγι της. Μά ή Λόρρεν δεν πούλαβε κιν να σπινάη, γιάτι λυοθήθηκε. Τά γοντά της λινίσανε και σοριάστρε μπροστά στα πόδια του.

Από την μά ή λυοθιμιά εκείνη που παύλιζε κάθε άντιστάση της, αντίσταση που ήτανε σιγανό να έρεθίσε περισσότερα τον έαυοιόμα Σίφης, κ' από την άλλη τον δυνάσ, το σπασαγτικό κλάμα του παιδιού του, τον σπινέζονε. Παράσπη την ε'Ελβετίδα ια-άγνυνη χάσω στο πάτωμα, βότερα πής στην άρχαλιά του το παιδί του, που το κορμάκι

τον σείονε από έναν άδύνατο σπασμό, κ' έβγασε τέλος τρικλίζοντας, σαν μεθυμένος.

Ήτανε άανά, περσινένα μεσόνυχτα, σαν έφτασε ή κ. Κλειώ κατατορμαμένη στο σπίτι της. Σάν είδε πως ο άντρας της δεν φανέτανε πονθενά, άνησύχησε. Άναγκάστηκε να παρατήση στην μέση την παράσταση και να παρακάθει έναν κούο της συντορίας να την συνοδεύη ως την πόρτα της. Βήκε τον άντρο της καθισμένο σε μια πολυθρόνα της ούλας και σάστισε. Νανούριζε σαν μισοπάλαδος το παιδί τους πάνω στα γόνατά του.

—Μά τί τρέχει λοιπόν; Τόν ρώτησε ταραγμένη.

Κι ο Σίφης άρχισε τότε να της εξιστάη τα κατάρρε, μά χωρίς καμιά τάξη, γιάτι το μυαλό του ήτανε έαλιμένο.

—Παρά λίγο να γινόμουν πονιάς. Μά ο Θεός μάς λυπήθηκε, είπε στο τέλος.

Η κ. Κλειώ προσπαθούσε άκόμα να πείση τον έαυτό της πως δλα δσα έβγαινε δεν μπορούσε νάναι ψέμα, ούτε κιν ύπερβολές, άσού έβλεπε την ταραχή του άντρα της, που δεν θυμότανε να τον είχε έαυαθί ποτέ σε τέτοια κατάσταση, όταν υπήκε μέσα ή ύποψία να τούε πη πως ή ε'Ελβετίδα μόλις είχε φήγει, χωρίς να πη τίποτα.

Σκεδόν μηχανικά ή κ. Κλειώ έτρεξε στο παράθυρο και κύτταζε κάτω στον δρόμο. Είδε αληθινά μια μυσση σιά που προκορούσε τρικλίζοντας κατά μήκος της παραλλας. Ήτανε ή φοιλήν Λόρρεν. Πάνω στο φόντο της θάλασσας, που άσπινε το σφηνάρι, έεφώριζε την ψηλή κορμοστασιά της κ' είδε την σάκα του λαμπρού της, που την άνάδανε σαν πανάρεα ο νυχτερινός άνεμος. Και τότε μόνο κατάλαβε πως και σάβαθ είχε γίνει μέσα στο σπίτι της και πως δεν ήτανε καθόλου κατάνηλη ή πεοίταση να γναινίσση τον άντρο της, έπειδή έχασε την τελευταία πράξη της ε'Νόουας.

Ανιψίδες

Ένας πλούσιος και φιλόδοξος Γερμανός έγραψε τελευταία μια μεγαλοπρεπή βίβλα κι απ' έξω από την εξώθυρα του κήπου της εκρέμασε μιά επιγραφή με μεγάλα, ευανάγνωστα γράμματα.

«Έγχεσθε σε μένα όλοι όσοι πεινάτε και όσοι είστε δυστυχισμένοι. Θα σας έλθω και θα σας παραγοράω».

Λίγο όμως πιο κάτω απ' αυτή την ευαγγελική επιγραφή, πάλι ακριβώς στο κομμάτι του ηλεκτρικού κρουνοειδούς έβαλε και τούτη την ειδοποίηση:

«Απαγορεύεται η είσοδος στους ζητιάνους. Ο σκύλλος θα γκλώνει!»

—□□—

Εβραϊκές κουβέντες

Ός γνωστόν μαζί με το γερμανικό Πάσχα εορτάζεται από τους Έβραίους και το εβραϊκό Φάσχα, εις ανάμνησιν της απολυτοποίησης και σωτηρίας των από την Αίγυπτο και της εισόδου των στην Γη της Επαγγελίας.

Η σκηνή που αναφέρεται παρακάτω έλαβε χώραν στην Βασιλοβία, την πρωτεύουσα της Πολωνίας, όπου ως γνωστόν οι Έβραίοι αποτελούν το επικρατέστερο στοιχείον μετά τους γερμανούς Πολωνούς.

Δέν μου λές, Άβραάμ, δέν γράσεις αυτές τις μέρες που μ'ας θυμίζουν την μακαρία έξοδο των πατέρων μας από την Αίγυπτο, ή όποια τους έκανε επί τ'όρους αιώνες να υποσέουν τα πάνδεινα;

—Καθόλου, αδελφέ μου Ίσαάκ. Αυτό το γεγονός με κάνει αλλόλον να θλιβώμαι. Γιατί αν οι πατέρες μας δέν έκαναν την κουστωδιά να φύγουν από την Αίγυπτο, δέν θ'έμειναν σήμερα υπογεγραμμένοι να παλεύουμε για το καθημερινό ψωμάκι. Θ'έμειναν γεμάτοι από... αγγελοπαιδιά λόρε, που κάνουν ένα σωρό λεστιά!

—□□—

Τα ποσά του Μάρξ

Ο Βλαδίσλαος Ίλιτς Ουλιάνωφ, ο γνωστός κομμουνιστής, που κοινοποιήσαν από το Ψευδώνυμον Λένιν, φτάνει στην πόστα του Παραδείσου, όπου ο Άγιος Πέτρος άρνεύεται να τον δεχθή. Τό βίον του κλείνεται και ή πόστα της Κολάσεως από την ζήλεια του Σατανά:

—Αιχ θές, πήγαινε στην κόκκινη κόλαση σου!

Με δικαιολογημένη απελπισία ο Λένιν άρχίζει τότε να δημαρτίξη στον δόμο μεταξόν των δύο εισόδων και να βλαστημά... Θεούς και Δαίμονες. Όταν ξαφνικά αντικρύζει τον Άβραάμ Σλοτσκίντς, παλαιό εκδότη και διδισκόλη της Μόσχας, που περνούσε.

—Ει, σύντομος Λένιν, τί σου συμβαίνει;

—Ο Λένιν τού έξηγεί τα χαθήλαστα.

—Ενώ θά σου τα κανονίσω μια γράμ.

Έμπα σ' αυτό μέσα το σακί που κρατά.

Και γίνοντας τον δικτάτορα στον όμο του, ο Άβραάμ πάει και εύθειαν και γυπα

ΚΟΙΝΟΤΥΠΙΕΣ

Την κοιτούσαν νεαροί.

της άρεσε να φλυαρή.

Ξεφουρνίσε και μερικές

μικρές λεζούλες γαλλικές:

—Παροντόν, μερσί, ζολι, σιλάνς...

Είχε γελιάρει ολογερά.

Είχε ματάκια πονηρά.

κομμοστατά πειρηματική.

κι' άλλοι την λέγαμε Λευκή.

κι' οι πιο πολλοί την λέγαν Μπλάνς.

Κι' ένας χαδός παντοτεινός:

Κάποιος, γελάστη προφανώς.

και την άγάπησε πολύ.

Τόν δοήκε αυτή χάπως αχολή

και συγκινήθηκε άσχετα.

Μ' άρχισε να μιλάει αυτός

για το φεγγάρι—τί κουτός!

για το πουλί, για το κλαδί.

για όσα εκείνη, δηλαδή,

τα θεωρούσε πεντά...

Και τόν βαρέθηκε, ως είκός,

ήταν πολύ κοινωνικός.

ήρθε το πράγμα σοβαρά.

αυτή δε ζήταγε παρά

—τοπί με γάση ποισση—

μια περιπέτεια μοναχά.

—δέν, επινόησαν στα οργά...

Μ' αυτός έζηταγε χαδιά.

και κοινοστήσαν μια βραδιά

μ' ένα «παροντόν», μ' ένα «μερσί»...

Κι' έκείνον τώρα τυραννά

μια όπτασία που δέν ξανα

βρίσκει την μοίρα του κακή.

—κι' αν ίσως ποτέτινα Μπλάνς—

την τρινορίζουν νεαροί,

όπως και πούτα φωνάζει.

και λέει πάντα μερικές

μικρές λεζούλες γαλλικές:

—Παροντόν, μερσί, ζολι, σιλάνς...

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

την πόστα του Παραδείσου.

—Συννώνη, υποφώ να πώ δυό λόγια

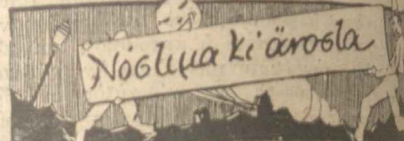
στον κ. Κάρι Μάρξ;

Και την όσα που αυτός παρουσιάζεται:

—Νά, τού λέει ο γέρο-εβραϊός αγνώστος

του μπουστά στα πόδια το σακί. Σούβρεσα

τα ποσά σου από το «Κεράλιον»!

Μοντέρνοι τυφλοί...

Δυό τυφλοί ζητιάνοι στέκονται πλάι-πλάι έναν άποκεντρο δόμο.

Σε λίγο περνά μια κυρία και τους άρει και τους δυό.

Τότε ο ένας τυφλός έρωτά τον άλλον:

—Δέν μου λές, συνάδελφε, ξέρεις πού είναι αυτή η κυρία;

—Όχι, αδελφέ... έξ' όφους την γνωρίζω πάντα ο άλλος τυφλός.

Η δολοφονία...

Σ' ένα σαλόνι μια δεσποινίς κάθεται πιάνο και δίπλα της δομα μια άλλη πιανοδό.

Ξαφνικά μπαίνει στο σαλόνι ένας άστυ λακας.

—Εν όνοματι του νόμου, δεσποινίς, συλλαμβάνω!

Γενική άναστάσις. Στο τέλος ζητούν εξήγησεις από τον άστυλάκα, ο οποίος παντά:

—Πού όλίγου βγήκαν δυό κύρια από σπίτι και έλεγε ο ένας στον άλλον πως η δεσποινίς που τραγουδούσε έδολοφόνει ο Γκουινώ!

—□□—

Κουταμάρα μια φορά!

Ο κ. Γκάφας συναντά τον κ. Κουταμάρα στον δόμο.

—Φίλε μου, είμαι ξέω φρενών, λέει ο Γκάφας. Μου έκλεψαν το πορτοφόλι κι ή γιλιάρδα θα γράψει μέσα!

—Εβτυχώς που είσαι πλούσιος, καθώς άπαντά ο κ. Κουταμάρας. Φαντάσου να θ'ήταν αυτό το άτύχημα κανένας πτωχός που να μην είχε ούτε πεντάρα στην τσέπη!

—□□—

Τα χρώματα της θερμοκρασίας

Η μπόννα έτοιμάζει το λουτρό του με υπέ.

—Άκου να σου πώ, Μάρια, της λέει μαγεύοντας. Πόδεξέ να βάλω το θερμόμετρο, για να βής αν τ' νερό είναι κρύο ή στο.

—Και κοιτάζεται θεοκαίεται η υπέ.

—Άλλά:

—Αμα βάλω το παιδί μέσα και δώ έγινε κόκκινο. θά πη πως το νερό είναι στο.

—Αν το δώ πάλι πως έγινε μελανό θά πως το νερό είναι κρύο!

—□□—

Το θόμα της μόδας.

Ένας έφορτωτής από Τελωνείο Παριζι μετέφερε προχτές ένα δέμα νεαρού κοριτσιού.

—Μια στιγμή κοινοστήθηκε και είπα:

—Όλας ή γυναίκες έχουν δυο δέμα που έχουν ένα νουνεχικό στην όνη τους.

στην όνη έλθωλο δέμα και δέν κινείται δώα να το ξεφορτωθώ!

Kä the Kürschner

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ!

Ο Χάρου Λέντς άγαπούσε την Ρόζι Χάλ από καιρό. Μά δούν καιρό την άγαπούσε, άλλο τόσο καιρόν έκρινε την άγάπη του, γιατί ή Ρόζι ήταν ή πεντάμορφη και θαυμάσιμη κόρη του διευθυντού των Γουσταύων Χάλ. Πώς μπορούσε αυτός, ένας μικρός κι' άσημαντος υπάλληλος του κομμοεξουσιασμένου αυτού τραπέζιου οίκου, να τολμήσει να σηκώσει τα μάτια του στην Ρόζι; Ναι, είχε άκουσει πολλά τέτοια ο Χάρου Λέντς και δέν θάταν. ο πρώτος φτοχός νέος που αγαπήθηκε από την πλούσια κόρη του προϊσταμένου του. Κι' έπειτα, καθώς καταλάβαινε, ή Ρόζι δέν του φαινόταν καθόλου άδιάφορη. Μά τί τό θέλει.

—Αν τυχόν είχε υπερτιμήσει το ενδιαφέρον που τούδεχγε ή Ρόζι, ίσως ένα τολμηρότερο διάδημα ναχε για συνέπεια την απόλυση του από την Τράπεζα. Καλλίτερα λοιπόν να μαναν τα πράγματα εκεί που ήταν: σ' ένα έλαφρό και τελείως έπιτόλαιο φλέοτ.

—Όστόσο ήταν στιγμές που ο Λέντς έμπαυε σε πειρασμό. Δέν ήταν τάχα δυνατόν να γίνη κι' αυτός μονομιάς πλούσιος; Πώς; Νά, με μάν έφευρεση, μ' έναν πρώτον άρριμό του λαχείου, μ' ένα έπιτυχμένο χρηματιστηριακό κόλπο!

—Ο φίλος του Χάρου Λέντς, ο χρηματιστής Ρούντι Λάγκμπαχ, τούχε διηγήσει πολλές φορές τέτοιες ιστορίες.

—Χάρου! τούπε μια μέρα. Έσόν ο ίδιος δέν μπορείς βέβαια να έκμεταλλευθής μια πληροφορία της Τράπεζας, γιατί δέν έχεις κεφάλαιο. Γι' αυτό αν μάθης ποτέ τίποτα, έλα να μου το πής άμέσως. Τό μου κέρδος μου θάνα διχό σου. Από σήμερα ως αύριο θά μπορούσαμε να γίνουμε εκατομμυριόχοι!

Αιτές διαρκώς ή σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό του Χάρου ένα πρωί που κρατώντας ένα έπιγόν τηλεγράφημα έτρεχε προς το ιδιωτικό γραφείο του προϊσταμένου του, Χτύπησε την πόρτα με τα βασικά μανόβρα φύλα και τού φάνηκε πως μια σιγαλή, αλλόλον νυνκαία σπνθή τού έπεσε από μέσα «εμπρός».

—Όστόσο θάταν πλέον τόν, έπειδή το γραφείο ήταν άδειο όταν ο Χάρου μπήκε μέσα. Ήταν κι' ένας έτοιμος ν' άποσπώθι, όταν ή ματιά του έπεσε σ' ένα χατί που ήταν πεταμένο κοντά στο γραφείο. Έσκυψε και τό πήρε και σχεδόν άδεια διάβασε της λίγες γραμμωγανημένες σειρές.

—Ήταν μια έπισημη ανακοίνωση του Χάλ, σε μάν άμεσοανική άνακοίνωση της Τράπεζας, σχετικά με την μελλοντική ζήτηση των μετοχών του οίκου Κολούμπους.

Σ' ένα ήφια ή τιμή τους θ' ανέβαινε καταπληκτικά, σχεδόν στο διπλάσιο της σημερινής άξίας τους.

Ο Χάρου ένοιωσε το αίμα του ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Νά, επί τέλους ή εύκαρία που έτοπιζε τόσον καιρό να γίνη πλούσιος και να κινή δική του την Ρόζι. Δέν είχε παρά ν' άνοοσή μετοχές του οίκου Κολούμπους.

—Αν τηλεφωνούσε αυτή την στιγμή στον Ρούντι θά τον πωλούσαν άκόμα στην Λέσση.

—Εβγάλε διατην ήνα σπουδαίο ατόμο από την τάξη του, δοήκε τόν άστυλό που έτοπιζε α' ίστερα δούσε στο τέλοςονο που ήταν πάνω στο γραφείο του Χάλ. —Όταν επί τέλους τούδωσαν την Λέσση, ο Χάρου φώναζε με άναπομνησία στα άκουστά:

—Ρούντι, έχω ένα σπουδαίο νέο να σου μεταδώσω, μια πολύτιμη πληροφορία...

—Ή μετοχές...

Μά την ίδια στιγμή υπήρξε στο δωμάτιο ο Χάλ και ή κόρη του. Με μια τομεσόν άμπαγιά ο Χάρου κοίτασε το άκουστό, άσυναντας τόν φίλο του στά καία του λουτρού.

Ο Χάλ τόν κίταξε αστασιμένος, όταν δώος αντίλασε στά γέλια τον τό δακτυλογραφικό σημείωμα, που κρατούσε. Έβγάλε μια κομμάτι χαρτί.

—Δόξα τω Θεώ... Τό δοήκατε... Ό, όες δόλοληρες ή Ρόζι κι' έγώ φράζουμε να δοήμε αυτό τό σημείωμα. Κάναμε άνάστατο όλο τό σπίτι!

Ο Χάλ καθώς έξαντλημένος σε μια πολυθρόνα κι' έκρινε το σημείωμα που τούδωσε ο Χάρου, στην μέσα τάση του σακακιού του.

—Είμαι τρομερό! Φανταστήτε τί θά γινόταν αν έβρισκε κανένας ξένος αυτό τό σημείωμα! Είπε ο Χάλ, κοιτάζοντας άδοτηρά τόν Χάρου. Ξέρετε τί λέει αυτό έδώ τό σημείωμα;

—Ναι, άποκρίθηκε ο Χάρου, κοιτώντας τό κεφάλι του.

Μια κακή ήσυχία τούφερε έναν κόμπο στον λαιμό του.

—Σας παρακαλώ να μου δώσετε τόν λόγο της τιμής σας πως δέν θά μάθω κανένας την πληροφορία αυτή επί ένα ήφια.

—Έχετε τόν λόγο μου, κύριε Χάλ. Κανένας δέν θά μάθι τίποτε.

—Ίσως αν ήταν μόνος με τόν Χάλ, να μην παρατίτο με τόση εύκολία από τό άντρο της εύτυχίας του. Όμως τά σκοτεινά πάτια της Ρόζι τόν κίταξαν τόσο παραπλανητικά που τόν έκαναν άνίστανο ν' άντισταθ.

Κι' έτσι δέχθηκε πάλι άκόμα σπινθηρόση καλα-καλά της σκέψης τον ένα έσοπό σφίξιμο του γειού έξ' όμους του Χάλ. —Ότώρα ο Χάρου έσκυψε και φίλεσε τά λεπτά δάχτυλα της Ρόζι κι' άκού έκανε μια θαυμάσια ύψωση.

—Ολότελα συντριμμένος από ένας άδωστο που ή τύχη μόλις από δλίγον τούχε παίζει ένα άσχημο παιχνίδι, ο Χάρου γύρισε τραλίζοντας σχεδόν στο γραφείο του. Κάθισε κι' άκοιμήθηκε τό κεφάλι του στά δώ του χέρι, ενώ χλινε-δινό παρ'όλες σκέψεις βασάνιζαν τό μυαλό του. Μά την ίδια στιγμή άνοιξε

Ήταν μια έπισημη ανακοίνωση... Ο Χάρου ένοιωσε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του.

λαιμό του.

—Σας παρακαλώ να μου δώσετε τόν λόγο της τιμής σας πως δέν θά μάθω κανένας την πληροφορία αυτή επί ένα ήφια.

—Έχετε τόν λόγο μου, κύριε Χάλ. Κανένας δέν θά μάθι τίποτε.

—Ίσως αν ήταν μόνος με τόν Χάλ, να μην παρατίτο με τόση εύκολία από τό άντρο της εύτυχίας του. Όμως τά σκοτεινά πάτια της Ρόζι τόν κίταξαν τόσο παραπλανητικά που τόν έκαναν άνίστανο ν' άντισταθ.

Κι' έτσι δέχθηκε πάλι άκόμα σπινθηρόση καλα-καλά της σκέψης τον ένα έσοπό σφίξιμο του γειού έξ' όμους του Χάλ. —Ότώρα ο Χάρου έσκυψε και φίλεσε τά λεπτά δάχτυλα της Ρόζι κι' άκού έκανε μια θαυμάσια ύψωση.

—Ολότελα συντριμμένος από ένας άδωστο που ή τύχη μόλις από δλίγον τούχε παίζει ένα άσχημο παιχνίδι, ο Χάρου γύρισε τραλίζοντας σχεδόν στο γραφείο του. Κάθισε κι' άκοιμήθηκε τό κεφάλι του στά δώ του χέρι, ενώ χλινε-δινό παρ'όλες σκέψεις βασάνιζαν τό μυαλό του. Μά την ίδια στιγμή άνοιξε

δία ή πόρτα του και φάνηκε ο Ρούντι.

—Πρό όλόγου μου τηλεφώνησε, τού έπε άσπυαίνοντας, μια με παράτησε στην μέση. Τού κάκον προσπάθησα να σε ξαναπάρω. Στάθηκε άδύνατον. Γι' αυτό ήρθα ο ίδιος. Λέγε μου λοιπόν, πού είναι ή πληροφορία που έχεις;

—Ο Χάρου τόν κίταξε σοβαρά.

—Καιμιά! τού έπε τέλος άργά.

—Καιμιά! Άπόδσο μου είπες...

—Βοήθα τυχαίως ένα έμπροσθενικό σημείωμα πάνω στο γραφείο του Χάλ. Μά την στιγμή ακριβώς που σου τηλεφωνούσα, μπήκε μέσα. Με μια ματιά κατάλαβε την κατάσταση κι' άπήνεσε να τού δώσω τόν λόγο της τιμής μου πως δέν θ' άνακοινώσω σε κανέναν τό περιεχόμενο του σημειώματος. Και τού τόν έδωσα.

—Καλά, καλά, τόν διέκρινε με άναπομνησία ο Ρούντι. Για ποιές μετοχές πρόκειται; Είναι με τό πάνο ή με τό κάτω;

—Φαίνεται. Ρούντι, πως δέν με κατάλαβες, τού έπε ο Χάρου στραβώνοντας τό στόμα του. Τού έδωσα τόν λόγο της τιμής μου και θά τόν κρατήσω!

—Ο Ρούντι τόν κίταξε αστασιμένος.

—Εδιάβασες την άνακοίνωση. Ξέρεις για ποιές μετοχές πρόκειται και ένοεις να μη μου πής τίποτα; Ξέχασες λοιπόν την συμφωνία μας; Αν μου πής λεπτομερέως, θά σου μετρίσω αυτή την ίδια στιγμή κι' έλας δέκα χιλιάδες δολάρια!

—Ο Χάρου κοίτησε άδοτηρά τό κεφάλι του. Ξέρετε πολύ καλά πως μόνο για χάρη της Ρόζι ήθελα να πλουτίσω. Πώς θά υποσώδια λοιπόν να την έανατινάξω στά μάτια, αν έποδίδα τόν πατέρα της για λεφτά;

—Ο Ρούντι έτρεψε από άνανάστηση.

—Μάθε λοιπόν, τού έπε, πως απ' αυτή την στιγμή δέν θάσκει μια τίποτα μετξύ μας. Δέν κρατάωμαι ούτε για φίλους ούτε για συνεταίρους άνθρώπους ήλιθίους σαν και σένα.

—Ο Χάρου έσκυψε προσέχοντας τό κεφάλι του. Μά την ίδια στιγμή άκουσε από την άνοιγμένη πόρτα την γλυκιά φωνή της Ρόζι, που δέν ήταν άμετοχη φωνή σ' έναν άντα την πτωχεύσει, κι' ήθελε να μάθι αν ο σιωπηλός ξένος νέος την άγαπούσε ελλοκίνα κι' όχι μονάχα για την περιουσία της:

—Κύριε Λέντς, είπε κιντώντας έθροικά τόν Ρούντι, ξεχάσατε στο γραφείο του πατέρα μου τό σημειωμάτιό σας. Πάστε το.

—Όσο για της δέκα χιλιάδες δολάρια που ή περσίφατε από δλίγον, νάστε βέβαιος πως θ' άποσπώθω με τό ποσάτόν. Ή ποσά μου, ξέρετε, είναι άσπυαίως μεγαύμερο...

ΚΑΙΤΗ ΚΥΡΕΝΕΡ

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Η ζωή είναι ένα βιβλίο που τό διαβάει κανείς μια φορά μονάχα.

—Τό όνομό που μπορεί να γίνη ο χρόνος σε μια μεγάλη λίπη είναι να την μεταβάλι σε μελαγχολία.

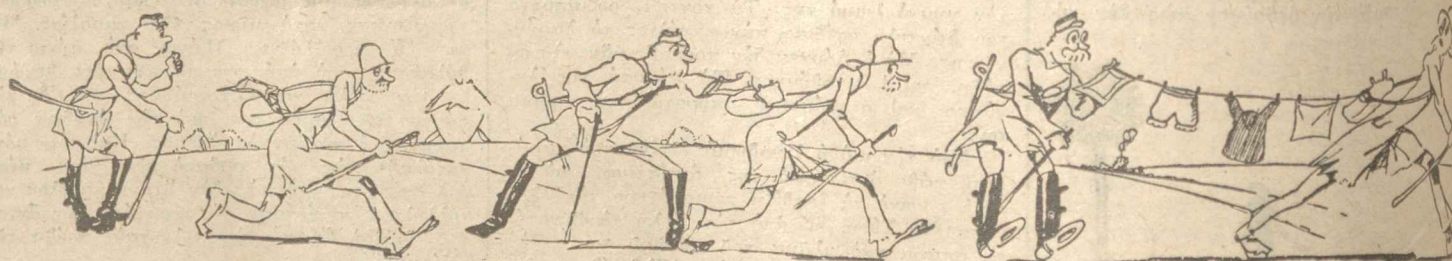
—Η γυναίκες περσιούνται όταν της παροτρύν διαρκώς και προσβάλλονται όταν δέν της παροτρύν άσχετά.

—Στην παιδική του ήλικία ο άνθρωπος μάθαινε τά παραμύθια της ζωής—απ' αυτά που έή τό υπαδάτομά της και στά γηρατιά του ξέρε έπν την ιστορία της.

—Η Ελλάδα είναι μάταια γαρά.

—Η φθοροεπική περσιήσεις κοίταζαν με τά δόντια των γέρον: Κλωνόονται άλλα βαστούν.

Ο ΥΠΟΠΤΟΣ ΚΛΕΦΤΟΜΠΟΥΓΑΔΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΧΥΠΟΠΤΟΣ ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

(Ίστορία δίχως λόγια).

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

Η ήμερη φυσιογνωμία του μουσουργού Σπύρου Σαμάρα έχει μείνει αλησμόνητη σ' όσους τον γνώρισαν. Ο Κερκυραίος αυτός μουσικοσυνθέτης ήταν ένας άνθρωπος πάντα πολύ ήσυχος. Χωρίς νεύρα, χωρίς στιγμές όργης και παρορμίας. Ήταν καλλιτέχνης με γεύση φλέβα, με χωρίς μεγάλες καλλιτεχνικές ιδιοτροπίες και χωρίς περιπέτειες στην ζωή του.

Ο Σαμάρας έζησε μια ζωή πλούσιου ευτυχισμένου όσπου. Δεν έγνωσε ποτέ την στέρηση. Ούτε καμιά άλλη σοβαρή δυστυχία. Γι' αυτό έζησε μια ζωή ήρεμη. Ζωή πλούσιου νοικοκύρη.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν εξαιρετικά τυχερός. Γεννήθηκε πλούσιος, δοθηκε εύκολα τα μέσα για να σπουδάσει την όμορφη τέχνη του, είχε λογαριασμούς προστάτες κι' έγραψε γρήγορα κι' ανεμπόδιστα στην επιτυχία. Και κατά την από την επιτυχία είχε πολλά χρήματα και ήπιες σχέσεις. Βασίλεις και ποιητής, με και μεγάλοι καλλιτέχνες τον είχαν στην παρέα τους.

Έγινε δόξας, τιμές και πλούτη. Είχε δέματα ταλέντου και καλλιτεχνική μόρφωση. Μά πάνω από όλα, ήταν ένας μεγάλος τυχερός. Είχε τύχη βουνό, καθώς λένε...

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα στις 17 Νοεμβρίου 1863. Ο πατέρας του ήταν πλούσιος άρχοντας κι' εφομιλίες και πρόξενος ξένων κρατών στην ιδιαίτερη πατρίδα του Κέρκυρα. Η μητέρα του ήταν Άγγλιδα, με γαλλικές καταγωγές, το γένος ντε Κουρτουέ. Ήταν όμορφη γυναίκα και πολύ σιλόμοια. Έπαιξε θαυμάσια κιθάρα και ήθελε να δει και τον Σπύρο της μουσικής, μεγάλο μουσικό...

Ο πατέρας Σαμάρας δεν ήθελε να κάνει τον γιό του καλλιτέχνη. Τον προσέφερε για άλλα στάδια. Μά η μητέρα ένιωσε και ο Σπύρος έτοιμάσε μουσικός.

Και είνωνονόνας κι' αυτό ο συνθέτης συνθέσε π' ήλικά μόλις 17 χρονών την περυσινή «Κιθαρά» του για να τιμήσει την καθολική του πατρίδα.

Το έργο έμελλε του Σαμάρα ήταν από τα ποδιά του. Μόλις θεωρείται η πρώτη του μεγάλη επιτυχία.

Όταν η «Κιθαρά» εκτελέστηκε στο Παρίσι, ο μεγάλος Γκινοβί, ο μουσικός του «Φόουα», που ήταν εκεί, τόσο ένθουσιασμένος ώστε ζήτησε να δει τον συνθέτη. Και σαν τον αντίκρισε, τον αγκάλιασε και τον έπαιζε.

Και την επομένη μέρα ο Γκινοβί έφώναξε να γίνει ο νεαρός Σαμάρας μέλος της κομμούνης «Εταίριος των νέων του Απλόνο».

Τα ποδιά μουσικά μαθήματα ο Σαμάρας τα πήρε από τον Κερκυραίο μουσουργό Σπύρο, τον συνθέτη της κομμικής όπερας «Ο Ήρως».

Έπειτα ο Σαμάρας ήλθε στην Αθήνα κι' εισήλθε στο «Όδιο» Αθηνών. Την ίδια εποχή έπαιξε και βιολί στην ορχήστρα της όπερας στο θέατρο του Νέου Φαλάου.

Τότε παρουσιάσε και της πρώτης συνθέσε του, που είναι το «Σκάνδαλο στην όπερα Κοντέσσα ν' Αιυάνα» και η «Μελαγχολική ανέμβα» επί τη θανάτου του λοχαγού Βοδωδάου.

Λίγο αργότερα έφυγε για το Παρίσι. Έκει χάσε στην γνωριμία της μητέρας του διανοητική άμειωση. Ο Μαρκήσιος ντε Σαιντ-Πάλο φρόντισε και μήνη ο Σαμάρας στο Κονσερβατόριο.

Και εμφανίζεται, λίγος καιρό μετά, μπροστά στο Παρίσι κοινό με της συνθέσε του «Ανατολικές σκηνές» και «Κιθαρά».

Μά ύποστηρίχτηκε την ίδια εποχή και από την πριγκίπισσα Τονικεσκό και με συνστάσεις της πήγε στην Ιταλία και παρουσιάστηκε στον μουσικοεκδότη Σοντζίνο, τον μεγαλύτερο τότε εκδότη της Ιταλίας που του έδωσε τα οικονομικά μέσα να εργασθεί άνετα.

Έτσι ο Σαμάρας επροχώρησε κι' έγραψε την πρώτη του όπερα, την «Φλόρα Μισάμπις», χωρίς να κοπιάσει καθόλου για να φανεί...

Το 1886 που ο Σαμάρας ήταν μόλις 23 χρονών, παίχθηκε από την ορχή του Ιταλικού θεάτρου «Καρκάνο» ή «Φλόρα Μισάμπις». Και άμεσως οι μουσικοκοιτικοί της Ιταλίας άνεγνωσαν το λοχού ταλέντο του νεαρού

Ο Σπύρος Σαμάρας.

Κερκυραίου συνθέτη. Το έργο αυτό αργότερα ανέβαστηκε και σ' άλλα θέατρα της Ιταλίας. Έπειτα από τον πρώτο θρίαμβό του ο Σαμάρας εξακολούθησε να εργάζεται με μεγαλύτερη όργη και έμπιστη. Έτσι άμεσως κατόπιν παρουσίασε το μελόδραμα «Λιονέλλας». Μά το έργο αυτό είχε μια τρομερή άποτυχία. Δεν άρεσε και σφουρήθηκε άγρια!

Αυτό στενοχώρησε τον Σαμάρα. Φαίνεται πως είχε σχηματίσει μεγάλη ιδέα για τον έ αυτό του κι' εργάστηκε επιπόλεια και διασπικά και έτσι την έπαιξε. Αυτό δέβασε τον έκαμε προσεχτικότερο για το μέλλον...

Μά από πολύ στενοχώρηθηκε από την άποτυχία αυτή η μητέρα του Σαμάρα, που με λοχάρα παρακολούθησε την πορεία του γιου της. Η εντύπωση αυτής της άποτυχίας και του σκληρού και άγριου σπρωγματος του Σπύρου της της έδοξε πολύ. Ήταν η δύστηνη άποψη της! Και αυτή η φλυγή την έφερε γρήγορα στην τάφο...

Όστόσο ο Σαμάρας δεν άπογοητεύτηκε και επροχώρησε στο έργο του. Άμεσως κατόπιν έπαιχθηκαν η «Μετζί», όπερα με υπόθεση Ινδική, και η «Μάρτις», όπερα γεμάτη αίσθημα και με λοχρές ψυχικές μεταπτώσεις. Η «Μάρτις» ήταν έργο με καθαρή ατομικότητα και πρωτοτυπία.

Έπειτα έδωσε δυό έργα που δεν έπαιχθηκαν πολλές φορές, την «Φλόρα Ντουάτας» και την «Ιστορία έρωτος». Αντίθετα η «Μαυζέλλ Μπελίζ», που έδωσε σε λίγο, είχε μεγάλη επιτυχία κι' έπαιχθηκε σε πολλά Ιταλικά θέατρα και στο Παρίσι.

Και κατόπιν άπ' αυτά το 1910 ο Σαμάρας

έδωσε την «Ρέα» του, τον μεγαλύτερο θρίαμβό του!

Όλος ο μουσικός κόσμος της Εξόχως πεθέωσε τον Σαμάρα, όταν δόθηκε η όπερα. Και το έργο αυτό θεωρείται το άνοστο κι' αμείο της καλλιτεχνικής του άξιας. Τον Σαμάρα ήταν 47 χρονών. Από εκεί και άρχίζει η παρακμή του...

Ο άλημονήτος Βλάσης Γαβριηλίδης έβλεπε την «Ρέα» στο Κάρο, όπου έπαιχκε από Ιταλικό μουσικό θίασο, έγραψε στην «Κρόπολη»:

«Όταν έδλεκα Ιταλούς, Γερμανούς, Άμερικανούς, Άλγυπτιους, άφισμα τους Έλληνες — χειροκροτούσαν τον Σαμάρα, άλλ' ίδιος όταν ήσταντο με διαπερά όλη η δύναμη και όλη η έμπιστη και όλο το βάθος της νίας μουσικής του Σαμάρα, έφαντάστην την Ελλάδα κατά όλην υφάδα στρατού και κατά όλην δύναμη δυνατοτήτων, άφ' ό,τι είναι σήμερα με όλην τον δαυμανακόν θρίαμβον της έλλας».

Ο Σαμάρας ήταν ο μουσικός του αιώνα. Το αίσθημα τον χαρακτήριζε από άπό κάθε άλλην ιδιότητα. Η μουσική του προσκαλεί μέσα μας τόσο μεγάλους άνοιμαδο ή μουσική άλλων μουσικιστών. Μά μου θύμε μιάν αίσθηματολογία γεμάτη αίσθημα και όλην που χαίριεν την ψυχή μας.

Σ' όλα τα έργα του έχει γεμάτη την ήμια, το κέφι, την άμορνια και την χαρά ζωής...

Ίδιαίτερα στην «Μόρτις» και στην όπερα Μισάμπις» περνούν όλη η ζωή, όλη η εδύμια, μά και η λεπτή εγύμνια και της Νάπολης. Όλη η άσπασση τίποτε στην πόλη περνάει μέσ' από τα έργα αυτά του Σαμάρα. Μά στην μουσική του Σαμάρα έμεινε και όλην η Ιταλία. Έδα ή Βενετία, όλο ή Φλωρεντία, όλο ή Ρώμη...

Το 1911 ο Σαμάρας έναγνώσε στην Ελλάδα και έγκαταστάθηκε διαρκώς στην Αθήνα.

Τότα χρόνια κατόπιν, σ' ήλικά 51 χρονών, παντρεύτηκε από έρωτα! Και την έπαιξε όποιαν με γοργή όπερτίς με όλο πόρτα έλλαννα.

Έτσι παίχθηκαν στην Αθήνα ή «Κομμο πούλα», ή «Παννύπια» της Σάμας και «Πόλις εν πόλιν». Μά τα ποιά αυτά σ' έλειατα του έργα θεωρούνται κατόπιν άφ' όλης που έγραψεν όταν ζούσε στην Ιταλία.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Σαμάρας έγραψε και μικρά έμμετρα συνθέσε το «Μάννα και νιάς», ή «Έρωτα νύνη», ή «Σεοράτας» κ.τ.

Έμεινε άνεοδός πώς ό,τι όσον γύρισε στην Αθήνα ο Σαμάρας άνήγησε τα γύμναστα νεαλόν κοινού. Άσπας ό βασι μείλωση και όλγης στην έλαφρο όπερτίς και τσανουδάκια.

Τέτοια συνθέτε ός την εποχή που τον έκαμε.

Πέθανε στην Αθήνα στις 25 Μαρτίου 1911.

Και άφου πέθανε ο Σαμάρας τμήθηκε. Συνανήλες των έργων του έγιναν για να ήμνη ή μνήμη του τόσο έδο όσο και στην Κέρκυρα.

Στο κηφάριο του Δημοτικού θεάτρου της Αθήνας έχει στηθεί ή ποταμύ του έργου γλύπη κ. Μιγ. Τσίπουρο. Και τόρα γύμνα ένόγημα με την πρωτοβουλία του συνθέτη κ. Δ. Λαοφάρα με στηθεί ποταμύ του Σαμάρα και στην ιδιαίτερη πατρίδα του Κέρκυρα.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΥΛΙΑΝ

ΖΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Marcel Dupont

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

—Άλλη μία παρτίδα, Σιμόνη, μόνο μία... —Όχι, καλέ μου Μπόμπυ, τέλειωσε πιά! Έχω θέληση, όπως ξέρετε, και δεν θέλω να παύσω με λεπτερές και ευγενικές γραμμές, με γοακτιριστικά πολύ κανονικά, με μάγουλα θαυσιασμένα, πλαισιωμένα από γένεια τουλάχιστο όγτώ ήμερών, με μάτια ξεθαλασμένα και μεγαλωμένα από την έκπληξη, άν όχι από την όργη, και το πρόσωπο αυτό δεν είχε τίποτε το χυδαίο ενός κοινού άλητη έπως περίμενε να δη. Συγγνώμης όμως ή Σιμόνη αισθάνθηκε το σφίξιμο που την τσάκιζε να γαλαζώνη σιγά-σιγά, και τα χέρια της έλευθερώθηκαν. Άλλα μυστά σ' αυτόν τον άκίνητο άνθρωπο, ή Σιμόνη έμεινε σαν άποληωμένη και δεν συλλογιόταν πιά να χτυπήσει.

Η Σιμόνη άκουσε μία φωνή να φθορίζη μ' έναν τόνο έκτενσις: —Συγγνώμη... —Όχι συγγνώμη. —Έπειτα έδω το ξεθαλασμένο βλέμμα να ψηλώνη πάνω από το κεφάλι της, να στυλώ- ζοδω.

Μπροστά της έκτεινόταν ή πλατεία, έρημη και πενιρά φωτισμένη. Λεωφόρος. Η κοπέλλα άνάσνε με ήσυχόν τον παγωμένον άέρα της νύχτας. Κάθε βόδω, θαίνονταν από το κλειστό αυτό τερράν το ένινος, ή Σιμόνη έπέμεινε να έπιστροφή πεζή στο σπίτι της στο Πασι, άδασφώντας για τον καλό ή κακό καιρό. Την ύμνην αυτή του περιπάτου την είχαν επιβάλλει στον έαυτό της από την εποχή που ή οικονομικές στενοχώριες την άναγκάσανε να δειχτεί με ήσυχή καλότητα σ' ένα μεγάλο μωδιστάδικο. Με τον τρόπο αυτόν δεν στερούσε τίποτε στην άγαπημένη της μητέρα όστες από την έρρηκη έλάτωση της περυσίας τους, και συγγνώμης άετρουσε την καλή της ύμια και την οειδία γοαμική του καρμού της, που είχε σφίξει και είχε γί- νει άσπασικό από την γομνιστική και τα σπό.

Έκείνο το βόδω έξαιρετικά, ένωι- θε μιάν θαυία γιά δοκιμάζοντας την ήσυχή άμορνια των μύων της, της κυλοσκήρας στο άκασός της πεντόνοντας το κομμά της, λογιζόντας και έπειτα θαδίζοντας πάλι με τον οδυρό στο θήματός της. Ο κορμός των τακωνιών της πνέω στο πεζοδόμο σποδούσαν οδυρικά κι' έναν σποδό έμειν- του που τον σποδούσαν. Για την Σιμόνη, ή στιγμή εκείνη ήταν ή καλλίστερη της ζωής, ή στιγμή που έγινε με μία άλ- λογη έμειν την δροσερότητα της, τα νεύ- τα, την όμορφα και την δύναμή της.

Έξωνα όμως έκανε ένα πήδημα στο πλάι. Πίσω από τον κορμό ενός πλατάνου που τον είχε άγγιξει στο πέρας της, μια άντρια σποδούσαν πετάχτηκε έξωνα μπροστά της. Και ένα γέλο έπληρωσε κατά πνέω της. Η κίνησις της Σιμόνης δεν ήταν όμως άσχετα γήγορ όστε να υποείνη ν' άποφύγη την έπίθεση του άνώστου. Μία σιδερένια πυγμή έπεσε πάνω στο τσαντάκι της και της το πέ- τας γάμω με δύναμη. Άμεινος ο κλέφτης έ- σκυψε να το πιάσει και να φύγη. Άλλά λογά- ριζε γοργά τον ξενοδόχο.

Μά το έλευθερό γέλο της ή κοπέλλα τον άπασε από το σακκάκι και του κατόπιν σε όποια ένα δυνάτο γύμνια με την σκεπτή. Ο άνωστός έβλεπε ένα ούλιζιζό πόνου, προσπαθώντας ν' άσπασαθή από τ' άγριον της, γοργά όμως να το κατόβη. Και πάλιν ή Σιμόνη θέλανε να τον γυμνήσει. Δεν υποδύσε όστόσο. Ο άνωστός την άπασε στην άνακλή- του και κρατώντας την πωγιά πάνω στο τσαντάκι του, περλούσε κι' αυτό τον τρόπο κά- θε κίνησή της.

Η γοήγηση και λυσσαλία αυτή πάλιν του:

—Άλλη μία παρτίδα, Σιμόνη, μόνο μία... —Όχι, καλέ μου Μπόμπυ, τέλειωσε πιά! Έχω θέληση, όπως ξέρετε, και δεν θέλω να παύσω με λεπτερές και ευγενικές γραμμές, με γοακτιριστικά πολύ κανονικά, με μάγουλα θαυσιασμένα, πλαισιωμένα από γένεια τουλάχιστο όγτώ ήμερών, με μάτια ξεθαλασμένα και μεγαλωμένα από την έκπληξη, άν όχι από την όργη, και το πρόσωπο αυτό δεν είχε τίποτε το χυδαίο ενός κοινού άλητη έπως περίμενε να δη. Συγγνώμης όμως ή Σιμόνη αισθάνθηκε το σφίξιμο που την τσάκιζε να γαλαζώνη σιγά-σιγά, και τα χέρια της έλευθερώθηκαν. Άλλα μυστά σ' αυτόν τον άκίνητο άνθρωπο, ή Σιμόνη έμεινε σαν άποληωμένη και δεν συλλογιόταν πιά να χτυπήσει.

Η Σιμόνη άκουσε μία φωνή να φθορίζη μ' έναν τόνο έκτενσις: —Συγγνώμη... —Όχι συγγνώμη. —Έπειτα έδω το ξεθαλασμένο βλέμμα να ψηλώ- ζοδω.

Μπροστά της έκτεινόταν ή πλατεία, έρημη και πενιρά φωτισμένη. Λεωφόρος. Η κοπέλλα άνάσνε με ήσυχόν τον παγωμένον άέρα της νύχτας. Κάθε βόδω, θαίνονταν από το κλειστό αυτό τερράν το ένινος, ή Σιμόνη έπέμεινε να έπιστροφή πεζή στο σπίτι της στο Πασι, άδασφώντας για τον καλό ή κακό καιρό. Την ύμνην αυτή του περιπάτου την είχαν επιβάλλει στον έαυτό της από την εποχή που ή οικονομικές στενοχώριες την άναγκάσανε να δειχτεί με ήσυχή καλότητα σ' ένα μεγάλο μωδιστάδικο. Με τον τρόπο αυτόν δεν στερούσε τίποτε στην άγαπημένη της μητέρα όστες από την έρρηκη έλάτωση της περυσίας τους, και συγγνώμης άετρουσε την καλή της ύμια και την οειδία γοαμική του καρμού της, που είχε σφίξει και είχε γί- νει άσπασικό από την γομνιστική και τα σπό.

Έκείνο το βόδω έξαιρετικά, ένωι- θε μιάν θαυία γιά δοκιμάζοντας την ήσυχή άμορνια των μύων της, της κυλοσκήρας στο άκασός της πεντόνοντας το κομμά της, λογιζόντας και έπειτα θαδίζοντας πάλι με τον οδυρό στο θήματός της. Ο κορμός των τακωνιών της πνέω στο πεζοδόμο σποδούσαν οδυρικά κι' έναν σποδό έμειν- του που τον σποδούσαν. Για την Σιμόνη, ή στιγμή εκείνη ήταν ή καλλίστερη της ζωής, ή στιγμή που έγινε με μία άλ- λογη έμειν την δροσερότητα της, τα νεύ- τα, την όμορφα και την δύναμή της.

Έξωνα όμως έκανε ένα πήδημα στο πλάι. Πίσω από τον κορμό ενός πλατάνου που τον είχε άγγιξει στο πέρας της, μια άντρια σποδούσαν πετάχτηκε έξωνα μπροστά της. Και ένα γέλο έπληρωσε κατά πνέω της. Η κίνησις της Σιμόνης δεν ήταν όμως άσχετα γήγορ όστε να υποείνη ν' άποφύγη την έπίθεση του άνώστου. Μία σιδερένια πυγμή έπεσε πάνω στο τσαντάκι της και της το πέ- τας γάμω με δύναμη. Άμεινος ο κλέφτης έ- σκυψε να το πιάσει και να φύγη. Άλλά λογά- ριζε γοργά τον ξενοδόχο.

Μά το έλευθερό γέλο της ή κοπέλλα τον άπασε από το σακκάκι και του κατόπιν σε όποια ένα δυνάτο γύμνια με την σκεπτή. Ο άνωστός έβλεπε ένα ούλιζιζό πόνου, προσπαθώντας ν' άσπασαθή από τ' άγριον της, γοργά όμως να το κατόβη. Και πάλιν ή Σιμόνη θέλανε να τον γυμνήσει. Δεν υποδύσε όστόσο. Ο άνωστός την άπασε στην άνακλή- του και κρατώντας την πωγιά πάνω στο τσαντάκι του, περλούσε κι' αυτό τον τρόπο κά- θε κίνησή της.

Η γοήγηση και λυσσαλία αυτή πάλιν του:

—Άλλη μία παρτίδα, Σιμόνη, μόνο μία... —Όχι, καλέ μου Μπόμπυ, τέλειωσε πιά! Έχω θέληση, όπως ξέρετε, και δεν θέλω να παύσω με λεπτερές και ευγενικές γραμμές, με γοακτιριστικά πολύ κανονικά, με μάγουλα θαυσιασμένα, πλαισιωμένα από γένεια τουλάχιστο όγτώ ήμερών, με μάτια ξεθαλασμένα και μεγαλωμένα από την έκπληξη, άν όχι από την όργη, και το πρόσωπο αυτό δεν είχε τίποτε το χυδαίο ενός κοινού άλητη έπως περίμενε να δη. Συγγνώμης όμως ή Σιμόνη αισθάνθηκε το σφίξιμο που την τσάκιζε να γαλαζώνη σιγά-σιγά, και τα χέρια της έλευθερώθηκαν. Άλλα μυστά σ' αυτόν τον άκίνητο άνθρωπο, ή Σιμόνη έμεινε σαν άποληωμένη και δεν συλλογιόταν πιά να χτυπήσει.

Η Σιμόνη άκουσε μία φωνή να φθορίζη μ' έναν τόνο έκτενσις: —Συγγνώμη... —Όχι συγγνώμη. —Έπειτα έδω το ξεθαλασμένο βλέμμα να ψηλώ- ζοδω.

Μπροστά της έκτεινόταν ή πλατεία, έρημη και πενιρά φωτισμένη. Λεωφόρος. Η κοπέλλα άνάσνε με ήσυχόν τον παγωμένον άέρα της νύχτας. Κάθε βόδω, θαίνονταν από το κλειστό αυτό τερράν το ένινος, ή Σιμόνη έπέμεινε να έπιστροφή πεζή στο σπίτι της στο Πασι, άδασφώντας για τον καλό ή κακό καιρό. Την ύμνην αυτή του περιπάτου την είχαν επιβάλλει στον έαυτό της από την εποχή που ή οικονομικές στενοχώριες την άναγκάσανε να δειχτεί με ήσυχή καλότητα σ' ένα μεγάλο μωδιστάδικο. Με τον τρόπο αυτόν δεν στερούσε τίποτε στην άγαπημένη της μητέρα όστες από την έρρηκη έλάτωση της περυσίας τους, και συγγνώμης άετρουσε την καλή της ύμια και την οειδία γοαμική του καρμού της, που είχε σφίξει και είχε γί- νει άσπασικό από την γομνιστική και τα σπό.

Έκείνο το βόδω έξαιρετικά, ένωι- θε μιάν θαυία γιά δοκιμάζοντας την ήσυχή άμορνια των μύων της, της κυλοσκήρας στο άκασός της πεντόνοντας το κομμά της, λογιζόντας και έπειτα θαδίζοντας πάλι με τον οδυρό στο θήματός της. Ο κορμός των τακωνιών της πνέω στο πεζοδόμο σποδούσαν οδυρικά κι' έναν σποδό έμειν- του που τον σποδούσαν. Για την Σιμόνη, ή στιγμή εκείνη ήταν ή καλλίστερη της ζωής, ή στιγμή που έγινε με μία άλ- λογη έμειν την δροσερότητα της, τα νεύ- τα, την όμορφα και την δύναμή της.

Έξωνα όμως έκανε ένα πήδημα στο πλάι. Πίσω από τον κορμό ενός πλατάνου που τον είχε άγγιξει στο πέρας της, μια άντρια σποδούσαν πετάχτηκε έξωνα μπροστά της. Και ένα γέλο έπληρωσε κατά πνέω της. Η κίνησις της Σιμόνης δεν ήταν όμως άσχετα γήγορ όστε να υποείνη ν' άποφύγη την έπίθεση του άνώστου. Μία σιδερένια πυγμή έπεσε πάνω στο τσαντάκι της και της το πέ- τας γάμω με δύναμη. Άμεινος ο κλέφτης έ- σκυψε να το πιάσει και να φύγη. Άλλά λογά- ριζε γοργά τον ξενοδόχο.

Μά το έλευθερό γέλο της ή κοπέλλα τον άπασε από το σακκάκι και του κατόπιν σε όποια ένα δυνάτο γύμνια με την σκεπτή. Ο άνωστός έβλεπε ένα ούλιζιζό πόνου, προσπαθώντας ν' άσπασαθή από τ' άγριον της, γοργά όμως να το κατόβη. Και πάλιν ή Σιμόνη θέλανε να τον γυμνήσει. Δεν υποδύσε όστόσο. Ο άνωστός την άπασε στην άνακλή- του και κρατώντας την πωγιά πάνω στο τσαντάκι του, περλούσε κι' αυτό τον τρόπο κά- θε κίνησή της.

Η γοήγηση και λυσσαλία αυτή πάλιν του:

—Άλλη μία παρτίδα, Σιμόνη, μόνο μία... —Όχι, καλέ μου Μπόμπυ, τέλειωσε πιά! Έχω θέληση, όπως ξέρετε, και δεν θέλω να παύσω με λεπτερές και ευγενικές γραμμές, με γοακτιριστικά πολύ κανονικά, με μάγουλα θαυσιασμένα, πλαισιωμένα από γένεια τουλάχιστο όγτώ ήμερών, με μάτια ξεθαλασμένα και μεγαλωμένα από την έκπληξη, άν όχι από την όργη, και το πρόσωπο αυτό δεν είχε τίποτε το χυδαίο ενός κοινού άλητη έπως περίμενε να δη. Συγγνώμης όμως ή Σιμόνη αισθάνθηκε το σφίξιμο που την τσάκιζε να γαλαζώνη σιγά-σιγά, και τα χέρια της έλευθερώθηκαν. Άλλα μυστά σ' αυτόν τον άκίνητο άνθρωπο, ή Σιμόνη έμεινε σαν άποληωμένη και δεν συλλογιόταν πιά να χτυπήσει.

Η Σιμόνη άκουσε μία φωνή να φθορίζη μ' έναν τόνο έκτενσις: —Συγγνώμη... —Όχι συγγνώμη. —Έπειτα έδω το ξεθαλασμένο βλέμμα να ψηλώ- ζοδω.

Μπροστά της έκτεινόταν ή πλατεία, έρημη και πενιρά φωτισμένη. Λεωφόρος. Η κοπέλλα άνάσνε με ήσυχόν τον παγωμένον άέρα της νύχτας. Κάθε βόδω, θαίνονταν από το κλειστό αυτό τερράν το ένινος, ή Σιμόνη έπέμεινε να έπιστροφή πεζή στο σπίτι της στο Πασι, άδασφώντας για τον καλό ή κακό καιρό. Την ύμνην αυτή του περιπάτου την είχαν επιβάλλει στον έαυτό της από την εποχή που ή οικονομικές στενοχώριες την άναγκάσανε να δειχτεί με ήσυχή καλότητα σ' ένα μεγάλο μωδιστάδικο. Με τον τρόπο αυτόν δεν στερούσε τίποτε στην άγαπημένη της μητέρα όστες από την έρρηκη έλάτωση της περυσίας τους, και συγγνώμης άετρουσε την καλή της ύμια και την οειδία γοαμική του καρμού της, που είχε σφίξει και είχε γί- νει άσπασικό από την γομνιστική και τα σπό.

είπεν ο άγνωστός, δεν μου μένει παρά να σκοτωθώ.

Και όπως ή Σιμόνη γελούσε με δυσπιστία, ο νέος πούσσε:

—Μη με κοροιδεύετε, είμαι πολύ δυστυ- σμένος.

Και με μία φωνή πυρετώδη της έξηγησε πώς έφτασε στην κακή αυτήν πράξη. Ήταν όρανος, παιδί ενός άξιωματικού του ναυτι- κού που πέθανε στον πόλεμο. Είχε πάρει με την ερρατικότητα του μία καλή θέση στην τσάκιζε Χ... Όμως ή τσάκιζε αυτή είχε γοακτοπήσει έξη μήνες πριν, και από τότε ήταν χωρίς έργασία. Η μικρός του οικονο- μίας φαγωθήκανε γρήγορα, και άναγκάστηκε να δανειστή όω και και μικρά ποσά, έβλε- ένευρο το ρολόι του, και πούλησε γιά ένα κομμάτι φωμιά τα πράγματά του. Τώρα όμως οί δανειστές του του γούζανε την άρχη κι' έτσι έδω και δύο μέρες δεν είχε δάλε μπο- κιά στο στόμα του.

—Και όμως τα δοκίμασα όλα στο σημείο μάλιστα να δειχτώ να γίνω μαθη- τεύσιμος ενός έργολάου οικοδο- μών που κάθεται στην γειτονιά μου. Δεν με δέχτηκε κανένας. Άν έσμε αύριο δεν θαδούσα τα τσιχακόσια φράγκα που γοατώ, γιά το νοίκι της καμιάς μου, θα με πετούσανε στον δόμο. Λοιπόν, τότε έκανα αυτή την τσελλή κι' έγκληματική σκέψη... Ό! δεν ή- θελα δέβαινα να σ' έκλεψω! Πάν- τα υπάρχει μία διεύθυνσις μέσα σ' ένα τσαντάκι. Αυτό δεν ήταν πια ένα άπλο δάνειο που θα σ' έπέ- σσετα μόλις θα μου το έπέστρε- ψε δουλειά μου... Τό ξέρω, τό ξέρω. Ή- ταν μία στανάκη πράξη... Μά έ- γα γάσε! έλότελα τα λογικά μου, Ένα δάνειο με το στανό, δεν είναι έτσι!

—Άλλοίμονο... Μόλις είδα με ποιόν είχα να κάνω, όλη ή αθλο- τητα της πράξης μου παρουσάστη- κε μονομιάς μπροστά μου. Πόσο σταθήκατε καλά γιά να μη με προ- ρώσετε!

—Ομολογήστε λοιπόν πως μου άξίζει ένα ευχαριστώ.

Με την άρχη του ματιού ή Σιμόνη παρα- τρούσε τον σποδό της κάθε φορά που το φως ενός φανακού έπεσε στο πρόσωπό του. Οί τσάκι του, το κομμάτι τον σποδό του, ο πνέας με τον όποιο εκσπάζεταν μαρτυρούσαν την αλήθεια των όσων έλεγε. Ο καμμένος ο νέος! Τί βάθος μίσερας και κακομοιρίας θα περπε να περάσει γιά να φτάσει στην άπογώ- σμένη και τσελλή αυτήν πράξη! Η Σιμόνη άνοιξε το τσαντάκι της και άπασε με σφύ- ρα γυμνομνηματα που του τ' άπλωσε:

—Ορίστε, είπεν ή κοπέλλα, θα μου τα έ- πιστρέψετε άμα μπορέσετε. Σας τα δίνω με την θέλησή μου, τούτη την πράξη.

Μά ο νέος τ' άπέκρουσε με γλυκύτητα. Έκανε μια άπόφου σπύση, και άπομ- κούνησε τρεχόντας.

Την άλλη μέρα ο άγνωστός περίμενε την Σιμόνη κοντά στον πλατάνο, όπου έλαβε γό- ραν ή στανάκη τους στο πιστογούμενο βόδω. Η κοπέλλα δεν άπόησε δίλογο γ' αυτό και του έπαιξε το γέλο με συμπόθεια. Λένε πως τόσα πνέον συνεννοήσανε άνακλή. Λένε πως ή Σιμόνη τον έπεισε να δειχτεί το άπα- ραίτετο ποσό που του γυαζόταν γιά να πληρώσει το νοίκι του, πώς του βήκε μια θέση με την μεροκάττη ενός φίλου του πατέρα της. Λένε πως έλέπονταν τόσα κάθε μέρα, πως ύπαρχε άγία μετριά τους κάτι καλλι- τέρο από μιάν άπλη συμπόθεια... και πως έ- σως γούζαν... Μά και τί δεν λέει ο κόμμος;

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΠΟΝ

ΣΟΥΖΥ ΒΕΡΝΟΝ

Η Σουζύ Βερνόν είναι άναμφισβήτητα ένας από τους πιο αξιόλογους γαλλικούς «στέρες» του Χόλλυγουντ. Δεν της παραβγαίνει καμιά, τόσο από απόψεως κομψότητας, χάριτος, όσο και από απόψεως ικανοτήτων, ανάμεσα στην διάφορες αμερικανίδες συναδέλφους της. Και σε κάθε ένα από τα φιλμ που γυρίζει, την βλέπουμε να πραγματοποιεί μια σημαντική πρόοδο. Η παραμονή της στην 'Αμερική, στην νωτέρω αυτή Βαβέλ των πάντων, της στάθηκε ομολογουμένως μια υναδίκη ευκαιρία για συνεχείς θριάμβους.

Αν θέλη κανείς να μνημονεύσει μια γυναίκα, η καλλίτερη μίαν ευρωπαϊά, κατάλληλη να ενσπρώχνει όλους μικρού κορματιού χωρίς καμιάν άπιθανοφάνεια και χωρίς παιδίστικα σκέτα, πρέπει αδιάτακτα να θυμηθεί την Βερνόν. Γιατί η Σουζύ Βερνόν είναι από πάσης απόψεως τελεία σ' αυτό το είδος. Έχει μέσα στο είναι της την κομψότητα και την νεανικότητα των ρόλων της. Και ξέρει ακόμα να υψώνεται ως την δύση και ως τον πόνο μιας νεανικής ψυχής.

Αυτά τα έμφυτα προτερήματά της τα αναγνώρισε επανειλημμένως η παγκόσμια κριτική, τα διαπίστωσε σε χίλιες-δύο περιπτώσεις η κοινή γνώμη. Τα μαρτυρούν ακόμα οι άεχαστες εκείνες επιτυχίες της μέσα στα διάφορα φιλμ της πρώτης περιόδου της καριέρας της, ανάμεσα στα οποία ξεχωρίζουν ο «Συμμοριτής Λοπέζ», η «Μάσκα του Χόλλυγουντ» και προπάντων η «Αντικατασκοπεία». Παρουσιάζεται συχνά κάπως δειλή, ελαφρά αδύναμη, αλλά σ' άλλες στιγμές αποκαλύπτει μια σημαντική αυτοπεποίθηση.

Έκείνο που καταλήγει να σκεφθεί κανείς είναι πως η εβεντέτσα αυτή δεν κατάφερε να αυτοκυριαρχηθεί πάντοτε όπως έπρεπε. Έτσι πρέπει να διαιρέσει κανείς σε δύο μέρη της ενσπρώξεις της: Σ' αυτές που παρουσιάζεται αούδωρητη και σ' εκείνες που παίζει «καθ' ύποχρέωσιν».

Ασφαλώς στην πρώτη περίπτωση θ' αναζητήση ο θεατής την ικανοποίηση. Όταν παίζει αούδωρητη η Σουζύ Βερνόν είναι υπέροχη.

Επιστρέφοντας στην Γαλλία ύστερα από της πρώτες επιτυχίες της στο Χόλλυγουντ, η «αρχαία κόρη με τα φουντουκένια μάτια», καθώς την αποκαλούν μ' έναν έμπορικό και διαφημιστικό λυρισμό που δάκαμε γάρθουν τα δάκρυα στα μάτια μακρών γάγκων δημοσιογράφων, γύρισε για τα στούντιο της Ζουανόλη την «Επικρατούσα», ένα από τα καλύτερα έργα που έχει να επιδείξει η γαλλική κινηματογραφική τέχνη.

Η Σουζύ στην ταινία αυτή, σήκωσε στην εύθουστη πλάτη της έναν ακόμη λεπτό και δύσκολο ρόλο! Σούζυος του Βικτόρ Σαμπλέν (Πιέρ Μπαρσέφ), η Μαρία Ιδανόβια (Σουζύ Βερνόν) πάει και πέφτει ξαφνικά στην αγκαλιά του στρατηγού Πλατώφ (Τόμ Μπουρντέλ). Γιατί; Γιατί τον βρίσκει δυνατά, οραίο, θαρραλέο. Και γιατί, φρούς επαναστατική, καθώς ήταν η Μαρία δεν ανεχόταν να βλέπει περισσότερα τον εαυτό της κλεισμένο μέσα στην άναρη μόνωση ενός σοφού μοιρολάτρη...

Αφού σκέφθηκε πολύ, προτίμησε τον άγριο κοζάκο και της χυδαίες θωπίες του, της συχνά θάναυες και κτηνώδεις, από τα στεγνά γάδια ενός συζύγου που το μυαλό του πετούσε περισσότερο στην στοατόσφαιρα παρά στην διψασμένη από έρωτα και στοργή συντροφισσα της ζωής του...

Στην γερμανική έκδοση της ίδιας ταινίας ο Κόνραντ Φάιτ και η «Όλγα Τσέχοβα» παίζουν τους ρόλους του Τόμ Μπουρντέλ και της Σουζύ Βερνόν. Θά ήταν άρτείο και άρετα άφελές, να κάμει κανείς την σύγκριση ανάμεσα σε δύο έμμενεις ολόφανερα διαφορετικές.

Έπειτα απ' αυτή την δημιουργία, η Σουζύ Βερνόν, της οποίας η διεθνής κριτική αναγνώρισε την άμμητη μαεστρία και την α-

συναγώνιστη χάρη σ' αυτό το έργο, έγυρισε το περίφημο «Un homme en habit» για λογαριασμό της ίδιας γαλλικής εταιρείας. Αλλά ο ρόλος της, εκεί, δεν είναι παρά δευτερεύων. Η μεγάλη πρωταγωνίστρια γίνεται το παράσιτο του Φερνάν Γκραβιέ, ενός «άνδρος μ' επίσημο φάρμακον εξαιρετικά κομψού και αντάξιου του θαυμασμού της Κουήσας ντε Νοάι».

Η Σουζύ Βερνόν εμφανίζεται ως σύζυγος του δύστυχου εκείνου κόμητος ντε Λουάνζ, κατεστραμμένου, και επί πλέον μιά σύζυγος σε στιγμές που πρόκειται να χωρίσει τον αν-

Η Σουζύ Βερνόν σε μια σκηνή του έργου «Ο άγνωστος λοχίας» όπου σπουδαίως, μιά απ' τις μεγαλύτερες επιτυχίες της.

δρα της. Και, φυσικά, στο τέλος συμφιλιώνεται πάλι μαζί του, γιατί στην ζωή όπως και στον κινηματογράφο, όλα διορθώνονται στο τέλος...

Η Σουζύ Βερνόν έχει ντυμπουτάει εδώ και πολλά χρόνια ποιν. Έγυρσθη προπάντων στην Γερμανία. Και η φήμη της πέταξε γρήγορα και πέρα από τον Ρήνο.

Η πρώτη ενδιαφέρουσα δημιουργία της, αυτή που την έφερε κι' όλες στην επιφάνεια, υπήρξε η «Τρελή Παρθένος», παρμένη από το ομώνυμο θεατρικό έργο του διασημού συγγραφέως Άντο Μπαρσέφ.

Φαίνεται πως η Σουζύ Βερνόν θά πάη ασφαλώς πολύ ψηλά ακόμη. Έχει στα χείρα της όλα τα ατού για να επιτύχει, για να επιβληθεί τελικά. Πάντως αυτό δεν εξαρτάται πια από απ' αυτήν την ίδια, από την θέλησή της κι' απ' την επιμονή της.

Στον «Τσαγουδιστή της Σεβίλλης» γαλιόγραμμα αυτό της κινηματογραφικής λογογίας και τέχνης, η Σουζύ Βερνόν είναι η ευκαιρία να έμνηνευση έναν από τους λεπτούς ρόλους της καριέρας της. Είναι εξαιρετική τύχη να ένοσώσθη μια τόσο περισσότερο από άρελή κοπέλλα, η πλοική κόρη Μαρία-Κονσούελο Βερνόν, ως να πέσει στο γυαίο ή στο σκηνικό.

Η ηρώς μας εκάρτισε τον εαυτό της εξαιρετικό μπόι. Παίζοντας στο πλευρό ημίθεου Ραυλν Νόβαρο, κατοικεί να σπών άκριτθό τόνο μιάς αρμονικής άνθησης.

Η Σουζύ Βερνόν—είπε μια ματιά—είχονα της—έχει το αυτό το έντελλος που κ' επάνω της, για να διακρίνεται από αμερικανίδες, ότι μέσα στα μάτια της κ' άλλεται ένα φως. Κι' αυτό είναι το μυστικό της είναι ένα χαμόγελο.

Ενσπρώχνει την χαρά της ζωής. Η σακχρωστική της, όπου η προκλητική καταλαβάνει την κλασική κανονική αντανακλούν το φέγγος μιάς θωαυτής ητής, γεμάτης υποσχέσεις και λυγής θεοαιότητας.

Η Σουζύ Βερνόν είναι επάνω στην των ρόλων της. Κι' αυτό είναι κάτι που έχει ανάγκη να τροποποιή την αίσθησή της, η να ζητή την βοήθεια του κοινού να παρουσιασθή στα μάτια του κοινού, να που πρέπει. Δεν άπαιτεί από την να της έλθη επίκουρη για να φανή μια.

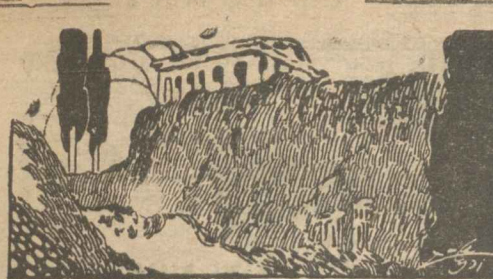
Ένας λόγος παραπάνω για να μην την σκοτούρη ο σκηνοθέτης της να της δείξη στάσεις ή να την καθοδηγήσει τρόπο που θα κάνει το μακιγιάζ της σώσου της.

Τό δροσερό και φρέσκο μοιράει της έχει γνωρίσει ακόμα την κοούση μ' η ποφιάσθηκε καν το γαλατέιο δέμα του γνωστού κορματιού τα ίχνη που έμνηνθως το άνιλο πέραςμα των Μαίων.

Η Σουζύ Βερνόν, τέλος, ανήκει στην των καλλιτεχνών εκείνων που είναι και δύσαύροτοι στην εποχή μας και το θέατρο δεν τους γνωρίζει, δυστυχώς. Η μικρή βεντέττα μας είναι κι' από τους ήθοιους που δεν πέρασαν καθόλου στο στάδιο της σκηνης έμφανιστος. Η γνώρισε ποτέ της την θεατρική επιτυχία; Κι' αγάλη-αγάλη ποτέ ο διαταγμός, η ύπνοια έγινε μιά ιδέα επιμονή, είσορη, πως τα πράγματα τα πνευματικά στον τόπο μας δεν πάγε καλά. Η κριτική του Χάρης έτσι έγινε αούτρη, άρνητική. Όταν τον ρώτησα πάλι σ' αυτό το κεφάλαιο μου είπε:

Μου φαίνεται πως έλοι, νέοι και παλαιοί, σ' αυτό τον τόπο ζούμε σε μιά παρεξήγηση. Μπερδεύουμε την πνευματική ζωή με την πνευματική κίνηση. Η πνευματική ζωή δεν είναι θάλασσα που ταξιδεύεται εύκολα. Θέλει πολλή θέληση, μεγάλο κουράγιο, δυνατή γνώση και κέφι για θυσίες. Κανένα όμως από τα έργα των δικών μας δεν μοιάζει με θαλασσομάχο πλοίο, και κανένα συγγραφέας με ψυγμένο καπετάνιο. Αυτό είναι το σπάνιο το γενικό. Βρίσκονται βέβαια που και που έργα που προδίδουν μύθο πνευματικό, πάλαιμα, κέφι, βιβλία που αναδίδουν νοήν ποιητική και που ησυχάζουν τον νόο και την καρδιά, και νομίζω πως πρώτες κανένα δεν άδixησε τα λιγστά αυτά βιβλία.

Αυτά είναι η ζωή τουτης της ώρας, είναι όλα γεμάτα της ημέρας του καρού μας κι' ότι ζυγνά την έλπιδα για το αύριο. Κι' αυτά όμως τα λιγστά δεν καταφέρουμε να φτιάξουν πνευματική ζωή, να συνδέσουν την άμύσημα εκείνη που ο καθένας την νοιώθει να τον άγγίζει, την νοιώθει σε κάθε του βήμα και την μοιάζει αδιάκοπα. Ένας κοδός άνοιξη δεν φέρνει. Την χαροούτουμε πολλά γλυκύλα πετούμενα μαζί και της άνοιγουμε χαρούμενη την στοάτα. Όσοι μιλάνε για

ΜΕ ΤΟΝ ΚΟ

ΠΕΤΡΟ ΧΑΡΗ

Ο κ. Πέτρος Χάρης άρχισε την καριέρα του με διηγήματα και την συνέχισε, μπορεί να πη κανείς, με κριτική. Είναι από τους νέους λογογράφους που φανερώθηκαν και σημείωσαν μιά ζωνή δράση κατά την τελευταία δεκαετία. Και πρέπει εύθως από την αρχή να ειπωθή πως η δράση του αυτή δεν σταματά ούτε στο διηγήμα ούτε στην κριτική. Έγραψε παιδικό θέατρο, έλαβε μέρος στην διεύθυνση περιοδικών κι' έδωσε και άρεκτη μεταφραστική εργασία. Τώρα ξεκαθαρίζω στο μνημονικό μου ένα φθινόπωρο, αν δεν γυλιέμαι, δειλινό, εδω και δέκα ή δώδεκα χρόνια, στο θέατρο Κυβέλης, το παλιό, που ήταν άντικρ στο γραμματιστήριο. Μερικοί έσοιστήγες έπαιξαν ένα μονόπρακτο του Πέτρο Χάρη. Κείνο το βράδυ τον πρωτογνώρισα, πρωτοαντίκρισα σε τυπωμένο χαρτί τ' όνομα του. Για ναμια όμως άληθινος, δεν θυμάμαι πια τίποτα από κείνη την παράσταση. Δράμα ήτανε κείνο το μονόπρακτο, κωμωδία; Τίποτα δεν θυμάμαι. Πραγματικά τον σημειώνω συνομιλήτη μου έγνωρισα από την «Τελευταία νύχτα της γής» τον πρώτο τόμο διηγήματα που έγραψε. Αυτό το βιβλίο μου είχε την καλωσύνη να μου στείλη ο συγγραφέας του, μου σύστησε πραγματικά τον Πέτρο Χάρη. Διαβάζοντας, θυμάμαι τώρα, την «Τελευταία νύχτα της γής» σταματούσα εδω και κεί και συλλογίζομαι: αυτό είναι πεζό λόγος. Έχει χαρίσματα κείνο το βιβλίο. Βέβαια ούτε ο ίδιος ο συγγραφέας του, ούτε και γω θά το πεινώσουμε περισσότερο από όσο του άξιζει. Γι' αυτό δεν λώω πως ο Πέτρος Χάρης με τον τόμο εκείνον πρόσθεσε κάτι καινούριο στην ελληνική διηγηματογραφία, λώω όμως πως για φανέρωμα νέου, για πρωτοπαρουσίαση έδειχνε χαρίσματα που δικαιολογούσαν έλπίδες. Κι' αν δεν γυλιέμαι, το βιβλίο εκείνο είχε καλή, εύνοική κριτική. Από τότες έγω δεν έτυχε να ξαναδιαβάσω πολλά διηγήματα που Χάρη εκτός από ένα ή δύο που δημοσιεύθηκαν στα «Ελληνικά Γράμματα» έδω και τέσσερα-πέντε χόνοια. Διαβάσα όμως άλλα λογιών-λογιών κομμάτια του, τυπωμένα σε περιοδικά κι' έφημερίδες. Μιά σειρά από σημειώματα κριτικά που άρχιζαν από μια νότα διαταγμού κι' αμφοβόλιας, θάλαγε κανείς, μιά ύπνοια που φαίνεται να τον βασάνει πως τα πράγματα δεν μας τα λένε καλά οι καλαμαράδες, πως την δουλειά τους την νοθεύουν, την ψευτίζανε. Κι' αγάλη-αγάλη ποτέ ο διαταγμός, η ύπνοια έγινε μιά ιδέα επιμονή, είσορη, πως τα πράγματα τα πνευματικά στον τόπο μας δεν πάγε καλά. Η κριτική του Χάρη έτσι έγινε αούτρη, άρνητική. Όταν τον ρώτησα πάλι σ' αυτό το κεφάλαιο μου είπε:

Μου φαίνεται πως έλοι, νέοι και παλαιοί, σ' αυτό τον τόπο ζούμε σε μιά παρεξήγηση. Μπερδεύουμε την πνευματική ζωή με την πνευματική κίνηση. Η πνευματική ζωή δεν είναι θάλασσα που ταξιδεύεται εύκολα. Θέλει πολλή θέληση, μεγάλο κουράγιο, δυνατή γνώση και κέφι για θυσίες. Κανένα όμως από τα έργα των δικών μας δεν μοιάζει με θαλασσομάχο πλοίο, και κανένα συγγραφέας με ψυγμένο καπετάνιο. Αυτό είναι το σπάνιο το γενικό. Βρίσκονται βέβαια που και που έργα που προδίδουν μύθο πνευματικό, πάλαιμα, κέφι, βιβλία που αναδίδουν νοήν ποιητική και που ησυχάζουν τον νόο και την καρδιά, και νομίζω πως πρώτες κανένα δεν άδixησε τα λιγστά αυτά βιβλία. Αυτά είναι η ζωή τουτης της ώρας, είναι όλα γεμάτα της ημέρας του καρού μας κι' ότι ζυγνά την έλπιδα για το αύριο. Κι' αυτά όμως τα λιγστά δεν καταφέρουμε να φτιάξουν πνευματική ζωή, να συνδέσουν την άμύσημα εκείνη που ο καθένας την νοιώθει να τον άγγίζει, την νοιώθει σε κάθε του βήμα και την μοιάζει αδιάκοπα. Ένας κοδός άνοιξη δεν φέρνει. Την χαροούτουμε πολλά γλυκύλα πετούμενα μαζί και της άνοιγουμε χαρούμενη την στοάτα. Όσοι μιλάνε για

πνευματική ζωή έχουμε μεσάνυχτα. Πνευματική ζωή θά πη πολιτισμός καθολικός ενός τόπου. Κι' όπως η άνοιξη χαροούτα με το ίδιο γόνιμο γάδι τα λογιή-λογιή δέντρα και τα κάνει ν' ανθίσουν και να καρπίσουν, έτσι κι' το πνευματικό ξάνοιγμα μόλις φανή δοθθεί όχι μόνο το δέντρο της ποίησης να φουντώσει και να ωριμάσει τον καρπό, αλλά και το δέντρο της επιστήμης και το δέντρο της πολιτικής και της στρατηγικής ακόμα τέχνης. Στον χουστόν αιώνα του Περίκλη έχουμε ταυτόχρονη άνθηση και στην ποίηση και στην πολιτική και στην φιλοσοφία. Έχουμε τους μεγάλους γλύπτες, αλλά και τον μεγάλο πολιτικό και τον άρχιτεκτόνα και τον τραγικό ποιητή και τον κωμικό και τον στρατηγό, και πάνω απ' όλα την κοινή συνείδηση των πολιτών που δίνει φτερά στα ταλέντα, την κοινή συνείδηση που εψύχωνε τα κομμά κι' εδάριζε φτερά στην φαντασία. Το ίδιο βλέπουμε

Ο κ. Πέτρος Χάρης.

στην Αναγέννηση και σε κάθε ώρα της ιστορίας που ανάβει πνευματική ζωή—πολιτισμός δηλαδή. Άμα λείπει αυτό και επείδη έκείνοι που γράφουν, και κείνοι που ζωγραφίζουν, κι' αυτοί που φτιάχνουν αγάλματα, πείπει να ζήσουν, κι' επείδη ακόμα θγαίνουνε έφημερίδες που πρέπει να γυμνάζουν, και δι-βλοπώλες που πρέπει να υπάγουν πνευματικά, τότε και δίχως να υπάγουν πνευματικά θγαίνουνε βιβλία πολλά, γίνονται εκθέσεις, παίζονται έργα, γίνονται διαλέξεις, συζητήσεις, θόρυβος, με μιά λέξη κίνηση με πνευματικήν εντύπωση, που όπως έγραφα έτσι και φεύγει. Δεν άφιναι τίποτα σε κανένα μυαλό και κανένας δεν θυμάται ύστερα από λίγο το πέραςμά της. Ποσα βιβλία βγήκανε το 1931; Ποσα θαυμάσια τώρα που δεν μας χαρίζουν ποσα τέσσερις μήνες απ' αυτόν τον χρόνο; Έλαχιστα. Σκεφθήτε τώρα τι θά συμβεί με αυτά τα βιβλία ύστερα από δύο ή τρεις ή πνήντα χρόνια. Τα περισσότερα θά πετούμε απ' της διδωλθής για να την πιάνουμε άδικα τόπο που δεν τους άξιζει.

—Είναι τάχα μοναδικό φαινόμενο αυτό του τόπου μας;

—Δεν νομίζω. Με μιά διαφορά. Πως αν μερικοί λαοί ζούμε εποχή πνευματικού έπισομο, έχουν πολλά ν' αναλφουν από το πνευματικό τους γέτε. Έμεις όμως είμαστε και χωρίς παράδοση πνευματική και χωρίς ζωή ποινή. Είμαστε ξεκομμένοι. Γι' αυτό στους έφινους η φτώχεια δεν είναι τόσο αισθητή, όσο σε μας. Το φαινόμενο μάλιστα του πνευματικού έπισομού όσο είναι γενικώτερο, τόσο σε λαούς σαν και μας είναι

πιο αισθητό. Το πράγμα μπορεί να το καταλάβει ο καθένας αν το σκεφθή στην οικονομική ζωή. Άμα όλος ο κόσμος εύμερη, άμα το χρήμα τρέχει στους δρόμους, τότες κάτι ψευτοσμπάει κι' ο φτωχός. Άμα όμως άπλωθι ή κρίση και διπλοκουμπώθουν οι πλούσιοι κι' οι άρχόντοι, τότες η γύμνια του φτωχού φαίνεται κατά πως είναι. Όσο δεν υπήρχε κρίση και κερίζανε οι μεγάλοι της γής, δανείζανε και στην Ψωροκόσταινα και τα φέρναμε βόλτα μόλις ήθελε η κρίση, οι μεγάλοι κάθονταν στην θέση τους, ενώ έμεις δέγγαμε στην ζητιανιά. Άμα υπάρχουνε φόντα, είτε ύλικά, είτε πνευματικά σ' ένα λαό, ο λαός αυτός και με τα έτοιμα αυτά φόντα πορεύεται στους καρούς της κακής σοδείας. Άμα όμως δεν υπάρχουνε αυτά τα φόντα που λένε οι τραπίζιτες, η παράδοση που λένε έμεις, νίφου κι' αποσάγγαμε. Σταματούνε τ' άσπεια κι' άρχίζει η κλάψα που τελειωμό δεν έχει.

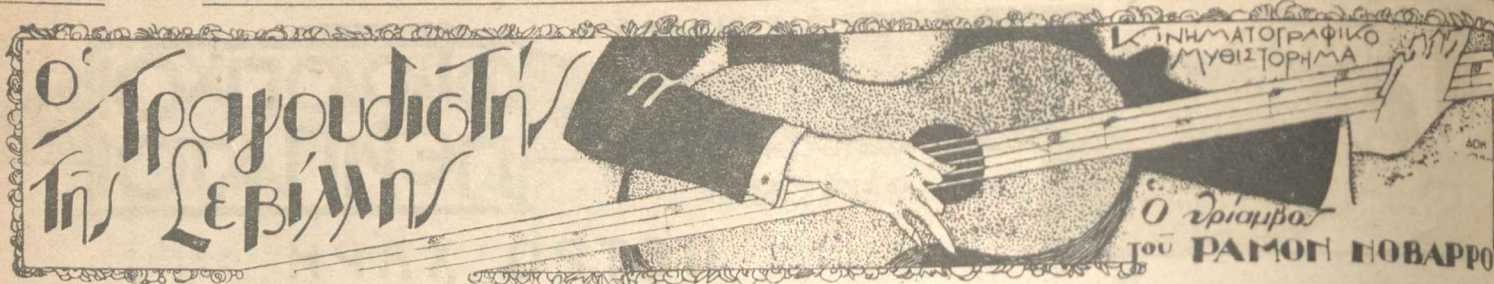
—Αυτή την φτώχεια μας την πνευματική που την αποδίδετε;

—Όχι βέβαια σε μιά άφορη. Και η εκπαιδευτική μας κακοριζικά φταίει και ο χαλακώσας των πνευματικών ανθρώπων, και το γλωσσικό ζήτημα και η έλλειψη κριτικής. Έγω δίνω ξεχωριστή σημασία στην κριτική. Ξεκαθαρίζει το έδαφος, ξεδιλώνει κάθε πατεήγηση κι' έμποδίζει το ψάρεμα στα βολανά. Και δεν μιλώ βέβαια για την δημοσιογραφική κριτική, και την καλή ακούη, που γίνεται κάθε τόσο με σημειώματα, αλλά μιλώ για κριτικές άργασίες σοδαρές. Στην Γερμανία ο Λέσσινγκ με τον «Λαοκόοντα» δημιούργησε κατάσταση πνευματική. Η κριτική του στάθηκε σαν κώδικας για τα γράμματα της χώσας του. Σχετικά όμως με την σημερινή πνευματική μας κατάσταση και της οργανικές άφορες που την εγέννησαν, έτοιμάζω μιά κριτική εργασία που θά δώ το φως το ερχόμενο φθινόπωρο. Έκεί νομίζω πως δίνω σαφέστερα την σκέψη μου πάνω στα αίτια που εγέννησαν την σημερινή μας πνευματική κατάσταση.

Και για την θεατρική κίνηση;

Βρίσκω πως η πρώτη περίοδος του «Εθνικού» έδικαίωσε της προσδοκίες και του κράτους που το ίδρυσε, και της κριτικής και του κοινού. Έδειξε πως γίνεται μιά προσπάθεια σοδαρή που έχει πολλά να διορθώσει και να τελειοποιήσει, που στέκεται όμως πάντα σε πεδίο πνευματικό. Ώ ένα θά σκοντάψω νομίζω το «Εθνικό», στο ελληνικό ρεπετόριο. Θά υπάγουν έθνική σκηνή, έλληνες ήθοιοι, αλλά δεν θά υπάγουν έλληνικό ρεπετόριο. Και εδω σκοντάψει νομίζω έτι η υπόθεση. Χωρίς έγχωια παραγωγή άξια να λογαριασθή, όχι μόνον από τους πέντε κριτικογράφους των εφημερίδων ή την καλλιτεχνικήν επιτροπή του θεάτρου, αλλά και από την κοινή γνώμη, και ίκανη ν' άνθξει στην αούσπητη κριτική του χρόνου, νομίζω πως η «Εθνική Σκηνή» θά είναι ένας θεαδός όφονος που θά του λείπει ένα σοδαρό άήχημα για την απρόσκοπη ζωή του. Άλλά γλώς ξεχωριστά να έπληυν κανείς στην θεατρική οιλολογία, δεν έχετε ποτα να είστε μιά ματιά σε όσα σας είπα πριν.

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ ὁμορφὴ Ἀνδaluσιανὴ Μαρία-Κονσουέλο Βάργκας, ὅποτε ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας τῆς ντόννας Λουΐς, κλείνεται στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Δακρύων, στὴν Σεβίλλη. Τὴν ἥμερā καὶ χριστιανικὴ ζωὴ τῆς Μαρίας ἔρχεται νὰ ταρῶν τὸ παθιασμένον τραγούδι ἐνὸς ἀγνωστοῦ τραγουδιστοῦ, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ καφενεῖο τῆς Μαριόλας. Ὁ τραγουδιστὴς αὐτὸς εἶναι ὁ Ζουάν (Ραμόν Νοβάρο). Ἡ Μαρία-Κονσουέλο, γοητευμένη ἀπ' τὸ τραγούδι τοῦ, πρῶτον ἐκείνην ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ μοναστηρίου τῆς καὶ κατορθώνει νὰ συναντήσῃ τὸν Ζουάν, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέεται ἀμέσως φιλικά. Ὁ Ζουάν δίδωσεν νὰ τοῦ νοήσῃ τὴν ἐρωτεύεται καὶ ἀποφασίζει νὰ φύγῃ γὰρ τὴν Μαδρίτη μαζί της. Ὁ θεὸς τοῦ Ἑσπεριανὸν πᾶν τοῦς συνοδεύει, τοῦς δὴγει τοῦ σπῆτι μᾶς παλῆς τοῦ φιλενάδας, τῆς περὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ Ρομπάρτο. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαρίας Ἑνρίκο ἀναζητᾷ ἀπελπισμένως τὴν ἀδελφὴν τοῦ. Ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηρίου ἀποσπᾷ τὴν ἀπὸ τὸν παρηγορησὶν.

10. (Ἡ συνέχεια)

ΟΤΑΝ ἄκουσε τὰ αὐστηρὰ ἐκεῖνα λόγια τοῦ Ἑνρίκο ἡ ἡγουμένη θέλησε νὰ κατενύσῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαρίας-Κονσουέλο.

—Αὐτὲς εἶναι τρελλές, κουδέντες, γινέ μου, τὸν ἐμάλλισε. Παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ σὲ συγχωρήσῃ γιὰ ὅτι εἶπες.

—Μὰ πὺ καλὰ εἶπα νὰ τὴν δώ νεκρὴ παρὰ ἀποστᾶται!...

—Δὴλωση μὲ θέρη ὁ νέος.

—Μὴ λές τέτοια λόγια!...

τοῦ εἶπε στενοχωρημένη ἡ ἡγουμένη. Ἀλλ' ὅσοι μὴν ξεχνᾷς πὺς ἡ ἀδελφὴ σου δὲν εἶχε κουρευθῇ ἀκόμα καὶ ἦταν ἐλεύθερη νὰ φύγῃ ἀν ἄλλως γινώμῃ, χωρὶς αὐτὸ νὰ θεωρηθῇ ἁμαρτία.

—Ἀν ἄλλως γινώμῃ! ἔκανε θυμωμένη ὁ Ἑνρίκο. Τί θὰ πῇ αὐτό; Καὶ γιατί ν' ἀλλάξῃ γνώμη; Τί μπορεί νὰ τραβήξῃ ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία τῆς ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμο;

—Μὴν τὸ λές... Ὑπάρχουν πάμπολλα πράγματα πὺ μπορεί νὰ τὴν ἐφέρουν στὴν ἀπόφασή της. Λοιπὸν, ἡ ἀδελφοῦλα σου ἔξω ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀρετῆς τῆς εἶχε καὶ τὸ χάρισμα τῆς μουσικῆς ἐμφυτο στὴν ψυχὴ της. Ὁ Θεὸς ἐμπνέει χίλιους-δύο τρόπους στὰ πλάσματά του, στὰ ὁποῖα δίνει τέτοια χαρίσματα, νὰ χρησιμοποιοῦν μὰ ἰκανότητά τους. Σκέψου, ἄλλωστε, πὺς ἡ Μαρία...

Ἡ ἡγουμένη ἐσταμάτησε ἀπότομα, ἐπειδὴ ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ μᾶς γυναικὸς ἔφτασε στ' αὐτὰ τῆς ἀπὸ τὴν ἐξώθυρα.

—Σὰς λέω πὺς πρέπει ἀποσώθηκε νὰ τὴν δώ! ἔλεγε ἡ γυναικεία ἐκεῖνη φωνὴ ἐπιτακτικὰ.

Προφανὲς ἡ θυγορὸς θὰ ἔφευγε ἀντίστασιν καὶ γινόνταν ὅλη ἐκεῖνη ἡ φασαρία. Ὡστόσο, λίγες στιγμὲς μετὰ, ἡ θύρα ἀπ' ὅπου ἐμπνέον οἱ ἐπισκέπτες ἀνοίξε μὲ ὀμίη, καὶ ἡ Λόλα ὤρμησε πρὸς τὸ μοναστήρι ἀναμάλιασμένη.

Ἡ ἡγουμένη ἔκαμε νόημα στὴν ἀδελφὴ Κονσουέλο, τὴν θυγορὸν, νὰ τὴν ἀφίσχῃ καὶ γυρίζοντες στὴν Λόλα τῆς εἶπε:

—Τί τοῦ, παιδί μου; Ἐμένα ζήτησ;

Τὸ μαλὰ καὶ εὐγενικὸ ἔκρος τῆς ἱερομένης ἔκαμε τὴν χορευτοῖα νὰ ἡμερένη. Ἀλλὰ ἔκως ἐκφρασὴ καὶ ἔγινε κάπως σοδορῇ. Κρατώντας τὸ φόρεμα τῆς δόκιμης πὺ εἶχε ἀνακαλύψει, πλησίασε τὴν ἡγου-

μένη καὶ εἶπε:

—Βοή... βοήκα αὐτὸ στὸ δωμάτιο τοῦ Ζουάν ντὲ Ντίος!

Ἡ ἡγουμένη πῆρε τὸ φόρεμα στὰ χέρια της καὶ τὸ ἔξετασε προσεκτικὰ.

—Καὶ πὺς εἶναι αὐτὸς ὁ Ζουάν ντὲ Ντίος; ρώτησε.

Ὁ Ἑνρίκο πλησίασε καὶ αὐτὸς ἕνα ὄμμα καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀσπρῆσαι τὸν ἀπὸ τὸν θυμὸ.

—Ναὶ!... εἶπε δυνατὰ. Πὺς εἶναι αὐτὸς καὶ πὺς εἶσαι πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἶ;

—Χορεύω στὴν καντίνα πὺ δόκεται ἀπέναντι στὸ μοναστήρι σας. Ὁ Ζουάν ντὲ Ντίος τραγουδοῦσε καὶ χορεύε καὶ αὐτὸς μαζί μου.

Ὁ Ἑνρίκο κῆρυξε τὴν Λόλα μὲ φωνὴν πὺ ὅλα καὶ γινόνταν θαυότερη. Τὰ λόγια τῆς ἡγουμένης ἔσαν ὅσοι μεμῆς στὸν νοῦ τοῦ σὰν σαρκαστικὴ εἰρωνεία. Ἀχ ἐκεῖνο τὸ «ἐχάρισμα» τῆς μουσικῆς!...

—Ὡστε εἶσαι! εἶπε μὲ λύσσα. Ἐνας τραγουδιστὴς ἀπὸ τὴν ἀπέναντι καντίνα!

—Πρόσεξε τὸ «λεγκάτο» σου, ἐπανελάβε γιὰ χιλιόσκι φορὰ ὁ μαέστρος.

(Εἰκόνες ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο φιλμ τοῦ Ραμόν Νοβάρο)

Τὸν λένε Ζουάν ντὲ Ντίος! Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, σινὸρ Ζουάν ντὲ Ντίος!

Ἡ Λόλα εἶδε τὰ δάκτυλα τοῦ λοχαγοῦ ν' ἀγγίζον τὸ ἔξω τοῦ.

—Ναὶ! ἐφώναξε μὲ ἔση. Ἐτοί τὸν λένε. Μὰ, ἔσεις; Δὲν θὰ τὸν βοῦς πὰ ἐδῶ. Ἐφυγε, καὶ ἔφυγε καὶ ἐκεῖνη μαζί του! Ἡταν δικὸς μου, καὶ αὐτὴ μὲ τὸν πῆρε...

Ἐχτύπησε τραγικὰ τὸ στήθος της καὶ ὕψωσε τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν:

—Μάντε ντὲ ντίος! Σκότωσέ τους καὶ τοὺς δύο...

—Σιωπὴ! διέταξε ἡ ἡγουμένη. Δὲν σέβασαι οὐτ' ἐμένα, οὐτε τὸ ἱερὸ αὐτὸ μέρος πὺ δόκεσαι! Ντροπὴ! Ἀς πάθω ἡ κουδέντες αὐτὲς γιὰ τοὺς σκοτωμοὺς!

—Θὰ τὸν βοῦ καὶ θὰ τὸν σκοτώσω! Τ' ὀρκίζομαι! τὴν διαβεβαίωσε ὁ Ἑνρίκο χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί λέει πραγματικὰ.

Ἐπῆσε ἔπειτα τὴν Λόλα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν τᾶξε, σὰν νᾶθελε νὰ τῆς ἀποσπᾷ διὰ τῆς βίας τὴν ἀλήθεια.

—Πὺς εἶσαι πάει; ρώτησε. Πὺ θὰ τὸν βοῦ;

—Ἀν ἦμιον σίγουρη!... ἀπάντησε ἡ Λόλα μὲ σφιγμένα δόντια. Ἀν ἦξερα μόνο!...

—Μοῦ φαίνεται πὺς ἐσὺ ἔχεις μὰ ἡπιότητα

γιὰ τὸ πὺ δόκεται αὐτὴ τὴν ὥρα. Τὸ μαρτυροῦν τὰ μάτια σου. Γιατί δὲν μιλάς; Γιατί στέκεσαι ἐστὶ σὰν χαμένη;

—Ἰσως νὰ θέλῃ καλλίτερα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία!... ἐπενέβη ἡ ἡγουμένη. Ἐγὼ αὐτὸ νομίζω πὺς θάταν πὺς λογικὸ.

—Ὁχι, θὰ μιλήσω! εἶπε διασπᾶ ἡ Λόλα καὶ γέλασε ὀδυρματικά. Ἐχει διαπὺ ὁ λοχαγός. Ἐχω μὰ ἡπιότητα! Ἐφυγε γὰρ τὴν Μαδρίτη. Ἐκεῖ μπορείς νὰ φάῃς καὶ αὐτὸ σίγουρη πὺς θὰ τὸν βοῦς.

—Στὴν Μαδρίτη; Μὰ εἶσαι δεβαῖα πὺς πῆγε ἐκεῖ;

—Ναὶ! ὅλα τὸν βοῦς στὴν Μαδρίτη νὰ τραγουδᾷ ἀνάμεσα σ' ἕναν γέρο τρελλὸ καὶ σ' ἕνα νεαρὸ καλόγερο...

Σαναγέλασε. Ὁ Ἑνρίκο τὴν κῆρυξε πρὸς ὅσον.

—Ἐντίο μὴν, ἐπανελάβε ἡ χορευτοῖα. Τὴν παχυντὴ εἶναι δικὸς μου, τὸ παχυντὴ εἶναι ὁ καὶ μου...

Ὁ Ἑνρίκο τὴν εἶδε νὰ κλονίζεται γὰρ πὺς πῆρε. Ἐκαμὲ νὰ τὴν πᾶσῃ, μὰ ἦταν πὰ πὺς ἀγὰ. Ἡ Λόλα εἶχε πρῶτον χᾶμα λιποθύμῃ.

Ἡ ἡγουμένη γονάτισε καὶ πῆρε τὸ κεφάλι τῆς Λόλας στὴν ἀγκυλιά της.

—Φωνάζετε τὴν θυγορὴ! εἶπε παρακλητικὰ στὸν Ἑνρίκο.

..

Ὁ λοχαγὸς ἔφυγε αὐτὸς ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ἀποκαταμένως νὰ πᾶσῃ τὸ νεκρὸν τρελλὸν γιὰ τὴν Μαδρίτη. Πῆγε ὅς τὸν σταθμὸν γὰρ νὰ ἀγγίξῃ τὴν αὐτὴν. Ἀλλὰ τὸν πλησίασε στὴν θυγορὴν, ὅσοι σταμάτησε ἀπὸ μὰ πὺς λογικὴ σκέψη: Δὲν θάταν τρελλὸν νὰ ἔσαν ὅσοι μὰ αὐτὸν τρόπο γιὰ τὸν σκοπὸν τοῦ. Ἡ Μαδρίτη ἦταν μὰ πὺς μεγάλῃ πολιτεία!... Ἐκεῖ ἄνδρας καὶ ἕνα κορίτσι ἀποφασίζαν νὰ χωρῶνται νὰ χωρῶνται ἐκεῖ ὅσοι καὶ ὅσοι χωρῶνται χωρῶνται νὰ τοὺς πᾶσῃ.

Ὅσοι γὰρ τὴν Μαρία καὶ τὸν Ζουάν ἡ ζωὴ τοὺς κινεῖσε τοῦτο εἰρηναῖα καὶ χαρούμενα. Ἐκτός ἐννοῦνται ἀπὸ τῆς ὥρας πὺς ὁ Τίος Ἑσπεριανὸν ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ τὸν μαθητὴν τοῦ γιὰ τὴν ἀφῆλεια τοῦ ἔδειξε.

Στὴν αὐστηρότητα τοῦ γέροντος εἶχε προστεθῇ τὸν καὶ ἡ ἔπιση, νὰ τῆς Ρομπάρτο καὶ ἔτσι ὁ ἀνέστης Ζουάν ἡγορεύοντες ἀφῆλεια καὶ μὴ νὰ καλλιεργῇ τὸν σὸς τὸν φωνὴν τοῦ.

Μὲ τὰ λεπτὰ πὺς εἶχαν πάσει ἀπὸ τὸ διασπᾶ πὺς ἡ ἀκαθάρτου πᾶσῃ καὶ τὸν Σελίλην κατὰφρασαν τὸν καὶ ἀγορεύοντες ἕνα ἄλλο ἔκρος ἀρετῆς καλὸ. Ἐτοί τὸ πᾶν αὐτὸ εἶχε γινεῖ ὁ μαθητὴς γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον κινεῖσε ἐλπίδα ὅσοι ἡ ζωὴ τοῦ.

Ἡ μέρες ἦσαν ἀκόμα θεμελιὸς καὶ τῆς Μαρίας τῆς ἄρεσε νὰ καθέται συχνὰ μισοστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ταξίνοντας τὰ περιστέρια πὺς πετοῦσαν γύρω της. Ἐνὸ ταῖτοχρόνιο ὅσοι ἀπολάμβανε τὸ τραγούδι τοῦ Ζουάν. Σὲ τέτοιες στιγμὲς ἔφευγε ταχτικὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς ἀρετῆς τῆς καὶ καταναγκάζοντες τὴν ἐπιδοκιμασία τῆς γι' αὐτὸ πὺς εἶχε κᾶμει.

Τέλος ἡ μέρα πὺς θὰ πᾶσῃ ὁ Ζουάν νὰ τραγουδῇ μισοστὰ στὸν μαρτυρῶντο ἔκρος. Ἐξέστησαν ὅσοι πὺς νοῦς. Ὁ Τίος Ἑσπεριανὸν διημέρισε μὲ σ' ὅλο τὸ σπῆτι νεοκαὶ καὶ ἡ Ρομπάρτο φέρεσε τὸν κορσὲ τῆς καὶ τὸ καλλίτερό της φόρεμα. Ὡστερα ἄρχισε νὰ μιανοβαίνει διαρκῶς πὺς νὰ φέρε νὰ νῆα γιὰ τὸ ἀμᾶξ πὺς εἶχε νοικιάσει καὶ πὺς γὰρ νὰ δεβαῖον τὸν Ἑσπεριανόν πὺς ἔπρεπε νὰ ἔσαν ὅσοι τὸν μαθητὴν τοῦ νὰ ἐπανελάβε γιὰ μὰ τελευτὰ φορὰ τῆς «γκάμης» τοῦ.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

σοφῶς δὲν θὰ ἡύαζε ἀν δὲν πετύχαινε νὰ τὸν ἀνακαλύψει.

Ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ καφενεῖου τῆς Μαριόλας ἔμαθε τὴν διεύθυνσιν τῆς Λόλας. Σὲ λίγα λεπτὰ δροσκόταν πρὸς αὐτὸν μὲ πρόσφορον μὲ τὴν ἑξῆς χορευτοῖα. Τῆς ἔξεσε τὰ σχέδια τοῦ καὶ τὴν ἔκρινε ἀμέσως νὰ ἐνῶσιν τῆς προσπάθειές τοὺς σ' ἕνα κοινὴ ἐκδίκαση.

—Εἶμαι ἔτοιμη νὰ σ' ἀκολουθήσω ἀμέσως καὶ ὅλα! προθυποποιήθηκε νὰ πῇ ἡ Λόλα. Τί ὥρα φεύγει τὸ τρεῖνο πὺς θὰ πάρομε;

—Γιὰ ἀπὸγε νὲν ἔχει ἄλλο... τὴν ἐπληροφόρησε ὁ Ἑνρίκο. Τώρα πὰ θὰ πάρομε ἀναγκαστικὰ τὸ προῖν «ἔξορς».

Στὸ κατὰφλι τῆς ἐπιτυχίας

Στὴν Μαδρίτη ὁ Ἑνρίκο ἀπευθύνθηκε στὴν ἀστυνομία, μὰ αὐτὴ δὲν ἐνδιαφέρθηκε καὶ τόσο γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Μαρίας. Τέτοιες ἱστορίες κοιταῖων πὺς τῶσκαγαν ἀπὸ μοναστήρια ἦταν γὰρ τὸ πὺς συνηθισμένον καὶ φαίνεται. Ἐκαμαν μὰ μικρὴν ἔρευνα, ἀλλὰ μὴν ἀνακαλύπτοντας οὐτε τὰ ἔχνη τοῦ Ζουάν, οὐτε τὸ καταγινώ τῆς Μαρίας, ἔπαυαν πὰ νὰ ἐνδιαφερόνται γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ Ἑνρίκο καὶ ἡ Λόλα γύριζαν καὶ μερὰ ἀπὸ τὸ προῖν ὅς τὸ βράδυ στὴν πόλιν, ἔπαιναν καὶ ἔπαιναν σ' ὅλα τὰ κέντρα πὺς τραγουδοῦσαν ἔκρος, χωρὶς ὅσοι κανένα παρῶντο ἀποτέλεσμα.

Ἡ μέρες αὐτὲς ἦσαν μέρες δουλειᾶς καὶ προετοιμασίας γιὰ τὸν Ζουάν ντὲ Ντίος. Εἶχε ἔσαν νᾶναι τὸ πᾶν ἀμῶντο ἔκρος τοῦ. Δεβαῖος πὺς ἡ Λόλα τὸν εἶχε ἔξορς.

Ὁ Τίος Ἑσπεριανὸν σινανοῦσε ἀκατάπαυστα πᾶσῃς αἰῶνας τοῦ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἤλπιε νὰ τὸν φέρον σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς μεγάλης δοχιστοῖας τῆς Ὁπερας. Ὡστερα ἀπὸ πολλὰς ἀποπειρᾶς, ὁ μαρτυρῶντο δέχτηκε τέλος ν' ἀνοίξῃ τὸν Ζουάν. Τοῦ ὅρσε καὶ τὴν ἡμέρα καὶ ὁ Ἑσπεριανὸν ἔκρινε ἀμέσως στὸ σπῆτι γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὰ μαθήματα μὲ κατωφίον κοινόγειο.

Ὅσοι γὰρ τὴν Μαρία καὶ τὸν Ζουάν ἡ ζωὴ τοὺς κινεῖσε τοῦτο εἰρηναῖα καὶ χαρούμενα. Ἐκτός ἐννοῦνται ἀπὸ τῆς ὥρας πὺς ὁ Τίος Ἑσπεριανὸν ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ τὸν μαθητὴν τοῦ γιὰ τὴν ἀφῆλεια τοῦ ἔδειξε.

Στὴν αὐστηρότητα τοῦ γέροντος εἶχε προστεθῇ τὸν καὶ ἡ ἔπιση, νὰ τῆς Ρομπάρτο καὶ ἔτσι ὁ ἀνέστης Ζουάν ἡγορεύοντες ἀφῆλεια καὶ μὴ νὰ καλλιεργῇ τὸν σὸς τὸν φωνὴν τοῦ.

Μὲ τὰ λεπτὰ πὺς εἶχαν πάσει ἀπὸ τὸ διασπᾶ πὺς ἡ ἀκαθάρτου πᾶσῃ καὶ τὸν Σελίλην κατὰφρασαν τὸν καὶ ἀγορεύοντες ἕνα ἄλλο ἔκρος ἀρετῆς καλὸ. Ἐτοί τὸ πᾶν αὐτὸ εἶχε γινεῖ ὁ μαθητὴς γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον κινεῖσε ἐλπίδα ὅσοι ἡ ζωὴ τοῦ.

Ἡ μέρες ἦσαν ἀκόμα θεμελιὸς καὶ τῆς Μαρίας τῆς ἄρεσε νὰ καθέται συχνὰ μισοστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ταξίνοντας τὰ περιστέρια πὺς πετοῦσαν γύρω της. Ἐνὸ ταῖτοχρόνιο ὅσοι ἀπολάμβανε τὸ τραγούδι τοῦ Ζουάν. Σὲ τέτοιες στιγμὲς ἔφευγε ταχτικὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς ἀρετῆς τῆς καὶ καταναγκάζοντες τὴν ἐπιδοκιμασία τῆς γι' αὐτὸ πὺς εἶχε κᾶμει.

Τέλος ἡ μέρα πὺς θὰ πᾶσῃ ὁ Ζουάν νὰ τραγουδῇ μισοστὰ στὸν μαρτυρῶντο ἔκρος. Ἐξέστησαν ὅσοι πὺς νοῦς. Ὁ Τίος Ἑσπεριανὸν διημέρισε μὲ σ' ὅλο τὸ σπῆτι νεοκαὶ καὶ ἡ Ρομπάρτο φέρεσε τὸν κορσὲ τῆς καὶ τὸ καλλίτερό της φόρεμα. Ὡστερα ἄρχισε νὰ μιανοβαίνει διαρκῶς πὺς νὰ φέρε νὰ νῆα γιὰ τὸ ἀμᾶξ πὺς εἶχε νοικιάσει καὶ πὺς γὰρ νὰ δεβαῖον τὸν Ἑσπεριανόν πὺς ἔπρεπε νὰ ἔσαν ὅσοι τὸν μαθητὴν τοῦ νὰ ἐπανελάβε γιὰ μὰ τελευτὰ φορὰ τῆς «γκάμης» τοῦ.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

..

Ἡ Μαρία καθισμένη δίπλα στὸ παράθυρο διαβάζον νὰ μεταγινώσκῃ τὴν πρῶτην σκηνὴ τοῦ Ζουάν. Περνοῦσε καὶ ἔσαν περνοῦσε.

σε τὴν βελόνα τῆς καὶ ὅσοι ἐρῶντε κλεφτὲς ματιὲς πρὸς τὸν Ζουάν.

Ἐκεῖνος χωρὶς νὰ νοιάζεται καὶ γιὰ τὴν συγκίνηση πὺς ἦταν ἐξημένη γύρω τοῦ, φροντίζον ἡσυχῶς. Ἀπὸ τοὺς τρόπους τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὺς σ' ἐμὴ ὥρα ἐπρόκειτο νὰ κηρὶ τὴν καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦ μέλλον. Καθὼς στεκόταν δίπλα στὸ πᾶν ὅπου τὸν συνᾶνε καθισμένος ὁ Τίος Ἑσπεριανὸν, ἔδειχνε πὺς ἡ προσοχὴ τοῦ στρεφόμενον πὺς περισσότερον στὴν Μαρία παρὰ στὸ μᾶθημα.

—Πρόσεξε τὸ «λεγκάτο» σου! τοῦ ἐπανελάβε γιὰ χιλιόσκι φορὰ ὁ μαέστρος. Καὶ νὰ θυμᾶσαι τὴν ἀναμνήσ σου...

—Ναὶ, τὴν ἀναμνήσ μου... ἔκανε σὴν ἡχὴ ὁ Ζουάν.

Ἐπειτα, κοιτάζοντας τὴν Μαρία κατὰμματα, ἐπρόσθεσε:

Σήμερα νοιώθω πὺς ἔχω τὴν ἀναμνήσ ἀγγέλον στὸ λαγύγγι μου!...

Ὁ Ἑσπεριανὸν

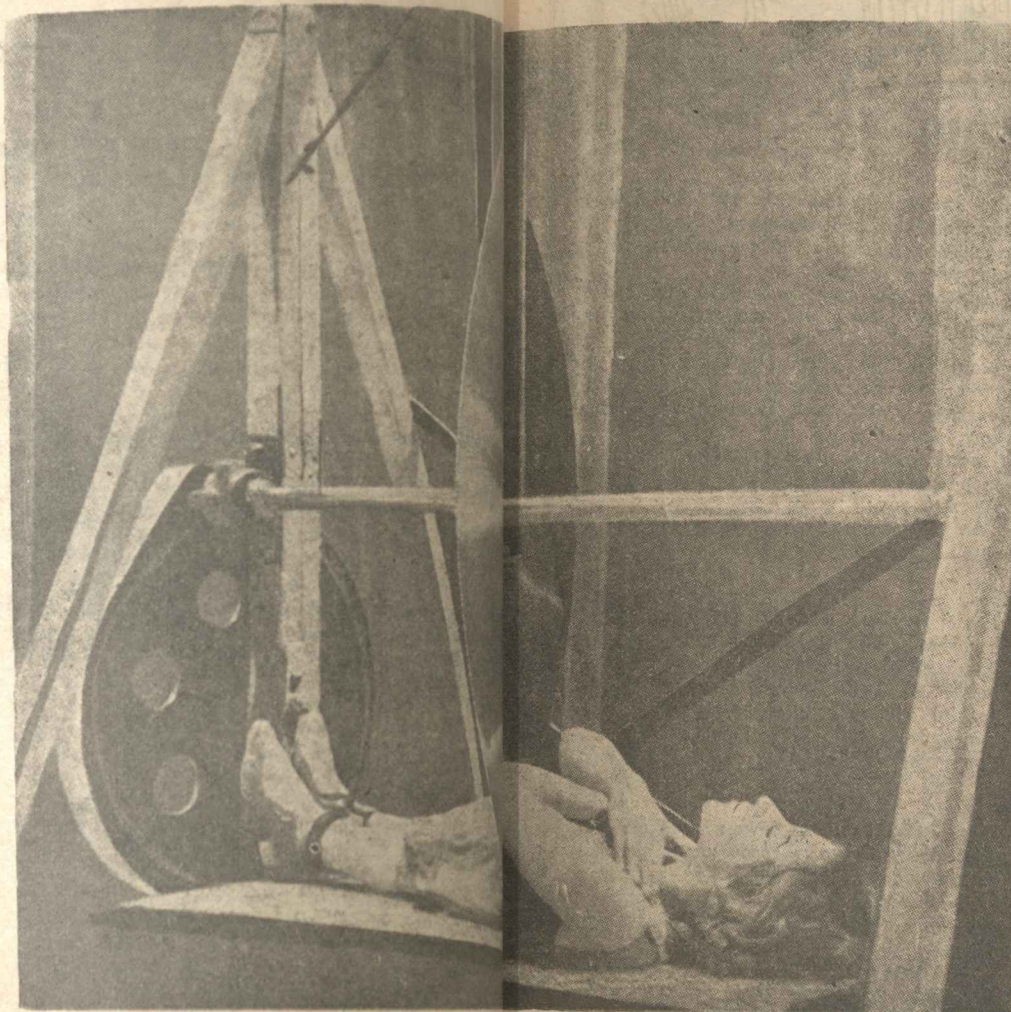
Μιά εξωφρενική μόδα ! Η πολυάσχολη κοσμική δεσποινίς του Σικάγου κρύβουν τα σιγαρέττα τους μέσα σε μιά μεταξένια τσεπούλα εφημεριομένη επάνω στην ... καλτσόδετα τους !

Οι τέσσερες περίφημοι νάνοι άστρες της Μέτρο-Γκόλντουϊν Τίνν, Γκρέϊς, Νταίζυ και Χάρρυ Ήαρλς, σε μιά χαριτωμένη σκηνή ενός φιλμ που γυρίζουν στο Λός. Αντίστοιχες αυτές της μέρες.

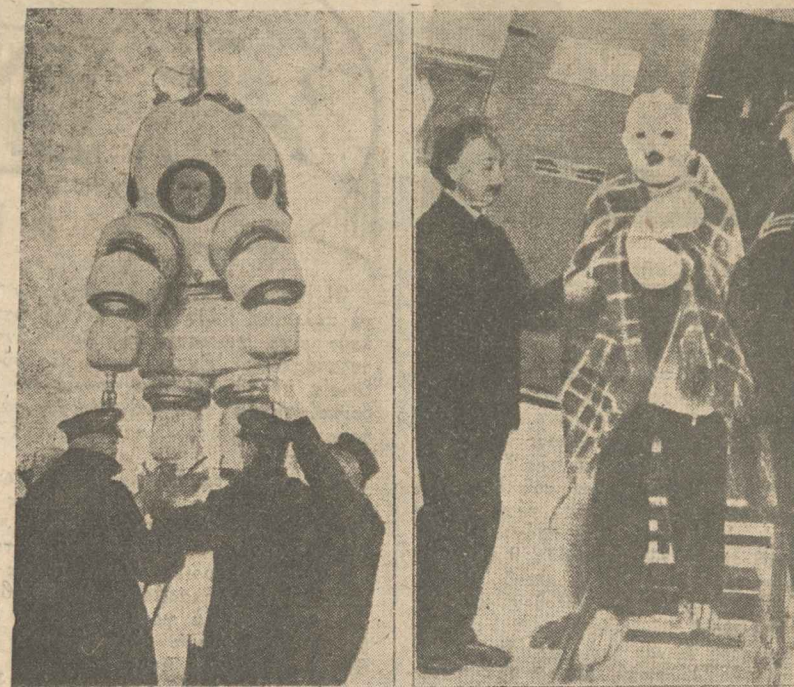
ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τό ανατριχιαστικό αυτό νόμμο του τροχού που σ' ένα θέατρο ποικιλιών του Βερολίνου επιτυγχάνεται με μιά έξυπνοτάτη οφθαλμοπαιγή. Ο και κομμένος στη βάση κυκλικώς για να επιτερέπη να τοποθετηθεί το σώμα της γυναίκης γίνεται μ' ένα συνδυασμό φωτός πηγή του τροχού.

Σε προηγούμενο φύλλο μας δημοσιεύσαμε την εικόνα ενός γερμανού φυτοπαθολόγου, ο οποίος ερευνά τα άρρωστα φυτά της θερμοκήφου των ανθρώπων. Σ' αυτό ερευνάει μας φαίνεται με την ατολή του την στιγμή που επιδίδεται στο αγαπητό του σπόρο.

Ο παγκοσμίον φήμης άμερικανός εικονομολόγος δρ. Γιούγκ, που κατήρτισε το περίφημο «σχέδιο Γιούγκ» διά τας γερμανικάς επανορθώσεις, κατέβηκε προ μηνός εις τα βάθη της θαλάσσης διά να εξακριβώσει άρισμένα στοιχεία της θεωρίας περί σχετικότητας του Αϊνστάιν. Άριστέρα φαίνεται την στιγμήν της καταδύσεως του. Δεξιά, την ώρα της επανόδου του, στην επιφάνεια, μόλις έβγαλε το σκάφανδρο. Πλάϊ του, ο Αϊνστάιν τον υποδέχεται και τον συγχαίρει.

Η Τζόαν Μάγς, η καινούργια στάρ της Μέτρο-Γκόλντουϊν, σε μιά τελευταία φωτογραφία της όπου εμφανίζεται ύπέρ ποτε προκλητική και σαγηνευτική.

Η καλλιτεχνική και εισοδηματική ζωή της Μαρίνας Κοτοπούλη

10.

(Η συνέχεια)

ΕΠΕΙΤΑ από την άποψη της «Δάφνης» της «Οσίας» ανέβαιναν ο θάσος Κοτοπούλη τα «Πολεμικά Παναθήναια». Ο Σαγιάς, που έπαιζε το πρόσωπο του Τραντόν, είχε στο μεταξύ πεθάνει κι έτσι ανέλαβε τον ρόλο αυτόν ο Γονίδης. Αφού όμως το ζήτημα αυτό του ρόλου ελήφθη, άρχισε το αλληλογράφωμα των διαφόρων γυναικών του θάσου για το μοίρασμα των γυναικίων ολόγων...

Όσο η Μαρίνα τα συμβίβασαν όλα. Αυτό τον χρόνο στους δυο συγγραφείς των «Παναθηναίων» προστέθηκε και τρίτος. Ο ερασιμακάτος μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος. Ο συγγραφέας αυτός διαρκώς έγραφε σκηνές, της έρχονταν, αν δεν άφρασαν, και έγραφε άλλες...

Πήνε πολλή εργασία για να παρουσιάσουν καλά τα «Πολεμικά Παναθήναια». Κι όμως στην προεμέρα δεν άφρασαν...

Όσο αυτό δεν άφρασαν κανένα. Έγραψαν λοιπόν για να τα καλλιτερεύσουν. Άλλαξαν σκηνές, διώρθωσαν την μουσική, τα ανανέωσαν... Και η ίδια η Μαρίνα έδωσε την ιδέα για δυο νοήματα: της «Αγνολύσης» και της «Εβραίας Λέας».

Μάλιστα στην «Αγνολύση» συνεργάστηκε κι η μητέρα της Μαρίνας η μακαρίτισσα Έλενη Κοτοπούλη, που ήξερε αραβικά. Η Αγνολύση ήταν η Άλβανία και έλεγε ελληνόαλβανικούς στίχους τέτοιους:

Σαράντα κλέφτε είναιστε
ντάλε μίρε ντάλε
τόνι μόνι.
Βάναμε τα πράτα
και στράσαμε την κάπα
τό Βενιζέλο μας να ζή
ντάλε μίρε ντάλε...

Τους στίχους αυτούς έσυνθεσε η μητέρα της Μαρίνας. Και το νοήμα αυτό έμεινε στα «Πολεμικά Παναθήναια» και άρχισε να παίζεται στα τέλη Ιουνίου 1913.

Μα το νοήμα αυτό εδραίωθηκε! Και γενικά τα «Πολεμικά Παναθήναια» αγιά-αγιά άφρασαν να μαζέψουν κόσμο, να άφρασαν να φοιταδίσουν, να κόβουν λεφτά...

Μα έβλεπαν άρχισαν ο ελληνόαλβανικός πόλεμος του 1913 και ξανάλειαν τα θέατρα.

Μιά άξιαστη τιμητική

Μετά το τέλος του δεύτερου πολέμου ξανάνοιξαν τα θέατρα. Και το θέατρο Κοτοπούλη εξακολούθησε τις παραστάσεις με τα «Πολεμικά Παναθήναια». Η παραστάσεις τους τόσο ήταν θαυμαστικές!

Και η σαζόν έλειψε με την τιμητική της Μαρίνας που δόθηκε στις 10 Οκτωβρίου 1913. Σ' αυτήν ανέβασκε η «Ιαγνένη» του Γκαίτε. Η Μαρίνα έπαιζε θανμάσια και άποθεώθηκε! Η τιμητική της αυτή έμεινε άξιαστη.

Τότε ο κ. Παύλος Νιρβάνας έγραψε στην «Εστία»:

«Η τιμητική της Μαρίνας είναι το όραμα δόρον που κάμνει στον έαυτό της και στους θανμαστές της... Είναι κατ' ουσίαν η τελική της περιόδου της έπιστολής μιας άπολαυστικής ίερείας από τον ναόν της...».

Και άγραφεν αυτά ο κ. Νιρβάνας γιατί με την τιμητική εκείνη η Μαρίνα ξαναγύριζε από την έπιθε-

σηση από το έλαφρό θέατρο, στο σοβαρό, στους δραματικούς της ρόλους.

Μα και η έφημερίδα «Αθήνα» του κ. Γ. Πάπ έγραφε την έπομένη της τιμητικής της Μαρίνας:

«Είναι άληθώς έντελώς πρωτοφανές έκείνο το όποιον συνέβη χθές το βράδυ εις το θέατρον Κοτοπούλη. Ήτο γνωστόν ότι θα έδιδτο η τιμητική της Μαρίνας με την «Ιαγνένην» του Γκαίτε, αλλά ήτο άγνωστον ότι θα συνέβαινον τόσα έπιστάδια από την σπορόν του κόσμου και ότι θα ήτο ανάγκη να κληθή άστυνομική δύναμις διά να έμποδίστη την διά της βίας είσοδον του πλήθους. Άπειρος κόσμος συνοδείτο πού της θύρας με τα χρήματα εις το χέρι ζιτών να παραβιάσση την είσοδον. Τότε ήκούθη ένας σοβαρός κύριος άνακοινών:

—Εγώ θα πτώ διά της βίας. Μιά φορά το χρόνο έχω την εύκαιρία να δω τη Μαρίνα σ' τραγωδία και θα την χάσω...».

Ο κ. Γονίδης, δ Τζανέτος των «Πολεμικών Παναθηναίων».

Αυτή η φράση: «μιά φορά το χρόνο θα δω την Μαρίνα σ' τραγωδία» δείχνει την γνώμη των κοινών. Παρασιάζει την δυσαρέσκεια των διανοούμενων γιατί η Μαρίνα έχανε τον καιρό της στην έπιθεώρηση και παραμελούσε την τραγωδία.

Μα όλο το κοινόν όταν την είδε τότε σ' τραγωδία, έστρελλόθηκε! Στο τέλος του έργου γέμισε η σκηνή, τα καμαρίνα, τα παρασκήνια από άνθη! Και πολλά πολιτικά δώρα της προσεφέρθησαν.

Χειμερινές τουρνέ στην Ρουμανία

Όταν τελείωσε η σαζόν της Αθήνας ο θάσος Κοτοπούλη άποφασίση να κάνει μια τουρνέ στην Ρουμανία τον χειμώνα του 1913-1914. Στην Ρουμανία η Μαρίνα πήγαινε για πρώτη φορά και γι' αυτό με χαρά δέχτηκε την τουρνέ αυτήν. Ο κ. Μ. Μιράν είχε άναλάβει την διεύθυνση και την διαχείριση του θάσου και όλα είχαν ταχτοποιηθή σ' όλες της λεπτομέρειες.

Όσο ήταν σχεδόν γενό. Κι' αυτό συνέβη γιατί έκείνο το βράδυ ήταν και η τελευταία παράσταση της Ρουμανικής όπερας. Το γεγονός αυτό έκανε την Μαρίνα να άποφασίση ν' άναβάλη την παράσταση. Μα έτρεξαν οι όμο-

γενείς του Βουκουρεστίου και την παρασάν. Έτσι άπεφασίση και άρχισε τις παραστάσεις. Και η σειρά αυτή των παραστάσεων ήταν άληθινός θρίαμβος! Κόσμος γέμισε το θέατρο και άπέθιγε την Μαρίνα. Και ένα σωρό δώρα της έστελναν...

Στο μεταξύ με τον Ίωνα Δραγούμη Μαρίνα είχε τακτική αλληλογραφία, γιατί κείνος ήταν μακαρίτης της. Πρώτα έπαιξε έπιστολή άποστολή στην Πετρούπολη, στην Βιέννη και στο Βερολίνο και κατόντι έπαιξε πρόσβος στην Πετρούπολη.

Με όλες της σκοτούρες του άφρασε με όλες της σκοτούρες των διαλογισμών καθιρόντων, έβρισκε καιρό πάντα να πη στην Μαρίνα. Της έστελνε συχνάτα τα ματα γεμάτα θερμότητα και ζοηρό πάθος.

Κι' η Μαρίνα άναπεκνέοντο πάντα τόσο θερμό κι έντονο αίσθημα του ταπαντοσίου τακτικά.

Ο μεγάλος συναγωνισμός Κοτοπούλη-Κυβέλης

Το 1914 η θεατρική κίνηση ήταν ζοηρή. Τη συναγωνισμός των θάσων Κοτοπούλη και Κυβέλης είχε φτάσει πιά στο καύμα! Τα έργα άνέβαιναν διαρκώς και πηταν προσπάθεια κι' οι δυο θάσοι να έλθουν πιά τα ίδια έργα...

Ο θάσος Κοτοπούλη άρχισε έκείνο το καλοκαίρι με την «Ηλέκτρα» του Χόφμαν. Έπαιζε κατόντι τον «Εισαγγελέα Χάλλερ» και έπαιζε κάποιον κάποιον τα «Πολεμικά Παναθήναια». Αυτός κατόντι άφρασε συναγωνισμός. Κι' έτσι κι' ο θάσος Κοτοπούλη κι' ο θάσος Κυβέλης έπαιζαν στην κοινή «Ερωτική περιπέτεια» και στερητά όλα συγχρόνως κι' οι δυο την φρενιτή τραγωδία του Ουάλντ. Αυτός έργος συναγωνισμός έδωσε δέχτημα πιά να λίτεχνικά πάθη... Και τον κοινόν έρωτικό γοητισμό σ' Κοτοπουλίκους και Κυβελίκους άλλα χρόνια είχε χορηγή σ' Πασοπολιτικούς και Βουκουρεστίους...

Έτσι από τον καλλιτεχνικόν αυτόν ταγωνισμό, η Κοτοπούλη άνέβησε τα «Πολεμικά Παναθήναια» του 1914 με πολλήν έπιτυχία.

Μα και το έπαινο καλοκαίρι του 1914 συναγωνισμός των δυο θάσων έξελόθη σ' άνοιος. Μα η Κοτοπούλη είχε διαρκώς έπιτυχίες! Έκείνο το καλοκαίρι άποφασίση κι' ένα όραση από την «Πολυ Κατημερίτισσα» του κ. Π. Χόρν.

Κι' όταν η σαζόν άποφασίση άνέβαινε Κοτοπούλη τα «Παγκόσμια Παναθήναια» 1915. Η έπιθεώρηση αυτή έκείνο τον έτη ήταν σγελτική με τον παγκόσμιο πόλεμο που άρχισε. Κι' αυτή γίνθηκε άραση και η Μαρίνα να μπη πιά ζοηρά στην πολιτική. Τα γονότα του παγκόσμιου πολέμου δεν έλθον πια σ' κανένα την ούδερότητα.

Κείνη την έποχή κι' ο Ίωνας Δραγούμη είχε μπη στην πολιτική με όλη του την νομή. Παρατίθηκε από προσεχτικές μέσας να πολιτεύεται. Έτσι έγινε θανμαστικός Φλωρίνης, μπηκε στην Βουλή κι' άρχισε την πολιτική δράση...

Τον έπόμενο χρόνο, το 1916, ο Δραγούμη έξέδωσε μαζί με τον Μπόσιου και τον Τάνο το πολιτικό περιοδικό «Ελληνική Θεώρηση». Άρσιαντίστης του ήταν ο Άντ. Χαμινδόπουλος. Με το περιοδικό αυτό πολιτική δράσης του Δραγούμη γίνετο ζοηρή.

Θέατρο και πολιτική

Το καλοκαίρι του 1916 ο θάσος Κοτοπούλη έγραψα καλά με έργα θεατρικά και άλλα, μα και με έπιθεωρήσεις όραση νέας έμεινες πολιτικά... Άρχισε με τα «Πολεμικά Παναθήναια» του χειμώνα 1916-1917. Έπαιζε έργα γαλλικής φράσης και την «Μοναχική Οδέττη» του Σαρδού και την «Ορχήστρα» του κ. Γ. Άσπρέα... Κι' η σαζόν έλ-

τα νέα «Παναθήναια του 1916». Μ' αυτά μπηκε πιά πολύ η πολιτική στο θέατρο.

Τον άλλο χρόνο, το Πάσχα του 1917, έτελείωσαν τα πέντε χρόνια της μαθητείας του θάσου της «Ομοίας». Η Κοτοπούλη τότε άνανέωσε την μέσηση για άλλα δέκα χρόνια. Ως το 1927. Όταν έτσι έξασφαλίση, έδωσε μπη να ξαναχτίση όλο το θέατρο από μετόν άρμε. Ο μηχανικός κ. Άνκοβις άνέλαβε την άνοικοδόμηση. Κι' έτσι από τότε το θέατρο Κοτοπούλη έγινε ένα θέατρο χειμερινό και θερινό μαζί.

Άμέσως κατόντι άρχισαν ο θάσος Κοτοπούλη παραστάσεις έκεί.

Έξαρχινες έπιτυχίες είχαν η Μαρίνα έκείνο το καλοκαίρι στην «Ιουδήθ» του Χάμπελ και στην «Ηλέκτρα» του Χόφμανσταλ.

Σ' έκείνη την σαζόν προσελήφθη και ο κ. Βεάκης στον θάσο της διδος Κοτοπούλη και παρουσίασε την ιδική του τέχνη.

Παράλληλα με την θεατρική δράση, τώρα η Κοτοπούλη άνακατέθηκε και στην πολιτική. Τάχα η άγάπη του Δραγούμη την παρέσχε; Η άγάπη της στην πατρίδα; Όσο κι' ένα γενικότερο πνεύμα για την είρηνή στην ειρήνη του κόσμου, η Μαρίνα παρασίστασε στον στόχολό της πολιτικής...

Έτσι γοηγορά το σαλόνι της, στο σπίτι της πιά στην Άρσπολη, έγινε πολιτικό σαλόνι των βασιλοφρόνων και άργότερα το νέο σπίτι στον συνοικισμό Ζωγράφου ήταν κέντρο πολιτικών συγκεντρώσεων.

Ο Ίων Δραγούμη στο σπίτι της Μαρίνας είχε ένα είδος πολιτικού γραφείου.

Και γινόνταν έκεί ώρα-ώρες μέρες μουσικής και καλλιτεχνικές άπογευματινές που ήσαν όμοιες μαζί και συγκεντρώσεις πολιτικές...

Αυτά όμως έβάσταζαν για λίγον καιρό, γιατί η κατάσταση άνακατέθηκε γοηγορά κι' έτσι πιά μέσα του 1917 ο Ίων Δραγούμη έξορίσθηκε από τους συμμάχους, μακριά από την Μαρίνα, στην Κορσική...

Πηδε τότε ο άπολαυσμός κι' η πείνα. Και μια βραδιά, πού έπαιζε στο θέατρο της Κοτοπούλη το «Παναθήναιον» του κ. Τ. Μοραβίτη, ο συμμάχος στρατός κατέλαβε την πλατεία της «Ομοίας»...

Η Μαρίνα έπέρασε πιά τότε άσχημες ώρες... Έκείνος έξοριστός κι' έκείνη μέσα σ' άσχημες φόδους...

Η άποδοκιμασία της στην Πόλη

Λίγον καιρό άργότερα, όταν οι σύμμαχοι είχαν κάνει άποδοχή στην Πόλη, άποφασίση να πιά η Μαρίνα έκεί για να δώση σειρά παραστάσεις. Την Πόλη την άγαπούσε κι' ήθελε να την ξαναβιδή...

Μα έκεί της συνέβησαν πράγματα που δεν τα περίμενε! Στην προεμέρα της, ενώ έπαιζε την «Ελμά» του Νικοντέμ έγιναν τραγικές μέσας στο θέατρο. Η Μαρίνα όμως δεν έδεδάσθη. Έπαινε να συνεχίση την παράσταση. Μα οι μισοί έλασαν μέσος. Πολλοί με ρεβώδερ παρουσιάσθηκαν στο θέατρο. Άποδοκιμασίες άκούονταν, θόρυβοι, κακό...

Ήταν φανερό πως όλα αυτά έγινόνταν από θόρυβο των συμμάχων, γιατί την Μαρίνα την θεωρούσαν Κωνσταντινική...

Η Μαρίνα κατέρριψε και στον τότε έπιτετραμμένο της Έλλάδος κ. Καγελόπουλο, μα κι' αυτός της έτε πως δεν έχει την δύναμη να την προστατεύη.

Έτσι ο θάσος δεν μπορούσε πιά να μείνη στην Πόλη έφυγε για την Θεσσαλονίκη όπου έδωσε μια παράσταση, που προκάλεσε νέα έπιστάδια πολιτικά και πηδε τέλος στην Αθήνα.

Ο τύπος της Αθήνας έπηρεε το μέρος της Μαρίνας κι' έκτίγησε της θαρραλότητας και την

της άποδοκιμασίας που γίνανε έναντίον της στην Πόλη και στη Θεσσαλονίκη. Όχι μόνον όλος ο βασιλικός τύπος έκωτηρήσε της σκηνές έκείνης κι' έτόνησε την άβία της Μαρίνας ως μεγάλης καλλιτέχνιδος, μα και ο φανατικός αντίθετος Άνδρέας Καβαφάκης έγραφε κύριον άρθρο στην έφημερίδα του «Ελευθέρος Τύπος» και κατέρριπε δραμμάτα τους όργανωτές της άποδοκιμασίας της Μαρίνας.

Η Αθήνα την άπεθαίνει!

Δεν έλειψαν όστόσο τα έπειστικά και στην Αθήνα. Το άνακάτεμα της Μαρίνας στην πολιτική της έτοιχισε πολύ, πάρα πολύ!

Λίγες μέρες άργότερα, παύσανε στο θέατρο Κοτοπούλη ο «Ήλιος». Πήν ακόμη άρχιση η παράσταση φανόνταν άναδραστής στην πλατεία. Ήταν φανερό πως το κοινόν ήταν χωρισμένο σε δυο στρατόπεδα...

Άρχισε λοιπόν η παράσταση, μα στην πρώτη πράξη του έργου έπασαν μέσα στο θέατρο πυροβολισμοί... Έρρίχτηκαν από τον έξώστη. Και συγχρόνως οι θορυβοποιοί, που ήσαν άρκετοί, έτρεξαν από τον έξώστη στην πλατεία του θάσου ένα πλήθος καρέζες!

Εννοείται πως η αλλαία έκλεισε και οι θεατές έτρεξαν να φύγουν για να σωθούν... Άρκετοί τότε έτραυματίσθηκαν μέσα στο θέατρο, κατά την ώρα του πανικού!

Η Μαρίνα σ'η Ρώμη, μετά τον θάνατο του Ίωνος Δραγούμη.

Μ' αυτούς τους όρους βέβαια η εργασία του θάσου Κοτοπούλη και η άποψη του άφρασαν προβλήματα...

Όσο η Μαρίνα, μέσα σ' αυτή την πολεμική πιά κατάσταση, εξακολούθησε τις παραστάσεις του θάσου της...

Ο θάνατος του πατέρα Κοτοπούλη

Το 1919 η Μαρίνα ένωσε μια μεγάλη λύπη. Ο διστυχός ο Δημητρός, αφού έργαστηκε στο θέατρο ως τα τελευταία χρόνια της ζωής του, πθανε κείνο το χρόνο άφροντας πίσω του τη γυναίκα του και τα κορίτσια του γιομάτα λύπη για το χαμό του... Βέβαια ο Δημητρός Κοτοπούλης πθανε γέρος πιά, κουρασμένος από τη ζωή. Μα η άραση του ήταν πάντα μια ώρα καλή για τη Μαρίνα.

Και ο θάνατός του ήταν ένα γερό πλήγμα σ' η ψυχή της μέσα, μάλιστα σε κείνη την τρομερή έποχή της ζωής της. Πιά στην πόλη της μέσα στα πολιτικά μιση της ήθε και η λύπη από το χάσιμο του άγαπημένου της πατέρα...

Ο γυρισμός του Ίωνος

Μα μέσα σ'η διπλή της στενοχώρια, άστραψε κάποιο φως... Έκείνη την έποχή γύρισε και ο Ίων Δραγούμη από την Κορσική, όπου τον είχαν έξορίσει οι σύμμαχοι.

Και μόλις ξαναπάτησε το πόδι του στην Αθήνα, βρέθηκε στο πλάι της Μαρίνας. Έμαθε όλα όσα είχε τραβήξει η δύστυχη από το άνακάτεμα της στους πολιτικούς άγώνες και ζήτησε να της δώση θάρρος και να την

έμφυσήσει για να μη χάση την καλλιτεχνική της διάθεση...

Το θέατρο Κοτοπούλη γίνεται θρύφαλο!

Το καλοκαίρι του 1920 έφερε στην Μαρίνα την μεγαλύτερη δυστυχία! Ενώ θα πότευε κανέναν πως το ποτήρι της είχε ξεχειλίσει και θα σταματούσε η κακτυχία της, άξαφνα ήρθε η χειρότερη πόση...!

Ο θάσος της έτοιμάζε ένα δράμα σε δυο πράξεις με τον τίτλο «Ο πέπλος ξεσχίζεται». Θα έπαιζε αυτό, κι' έπειτα η Μαρίνα είχε άποφασίση ν' άναπαύη λίγο. Θα πήγαινε να παραθερίση λίγες μέρες μαζί με τον Ίωνα σ'η Φτέρη του Αιγίου. Όλα είχαν κανονιστή...

Μια μέρα όμως, έκεί που γίνονταν η πρόβα του έργου, στις 11 π. μ., άξαφνα ο ήθοποιος Βασιλάκος μπηκε στο θέατρο και φώναξε:

—Σταματήστε την πρόβα!

—Γιατί; ρώτησαν όλοι μ' ένα στόμα.

—Σκοτώσαν τον Βενιζέλο!

Και τότε: Βέβαια θάραχναν άργότερα παρά ποτέ τ' αντίποινα έναντίον των βασιλικών.

Έφτασε σ'ε λίγο και ο Δραγούμης. Ήταν όχρος από την ταραχή. Πησε άμέσως κατά μέρος την Μαρίνα και της έλε:

—Να φύγετε γοηγορά όλοι απ' έδω. Θα έλθουμε αντίποινα. Έμεις πού δεν φταίμε, έμεις θα τα πληρώσουμε...

Άμέσως όλος ο θάσος πήγε στο σπίτι του κ. Μ. Μιράν, στην όδον Φερρών άρ. 5. Έκεί έφτασε κι' η μητέρα της Μαρίνας.

Ο Ίων έλεπ τότε στην Μαρίνα να πάνε μαζί στην Κηφισιά. Και πήγαν.

Η έπίθεση έναντίον του θάσου δεν άργησε να γίνη. Όγκος κόσμος έξαγματούμενος, αφού έπασε γοηγορά έφημερίδων και ό,τι άλλο φαντάστηκε για βασιλικό, σιχθηκε και στο θέατρο Κοτοπούλη και έπασε όλο έκεί μέσα!

Τα καθίσματα της πλατείας, τα τζάμια, τα θεωρεία, η σκηνή, τα καμαρίνα γίνανε όλα θρύφαλα! Μονάχα το γραφείο του θάσου έλπιόσε και τα βιβλία και τα χειρόγραφα του θάσου.

Κι' αφού γίνεκε αυτή η κατάσταση, ήρθαν νέες πληροφορίες από το Παρίσι. Ο κ. Βενιζέλος δεν είχε σκοταθή. Ήταν πονάχα πληγωμένος και έκτος κινδύνου.

Ο θάνατος του Δραγούμη

Η μοίρα έφύλαγε ακόμα για τη Μαρίνα και άλλο ποτήρι, ακόμα πιο φονετικό: Δεν έφτανε, φάνετα, η κατάσταση του θάσου της...

Ενώ ήταν στην Κηφισιά μαζί με τον Ίωνα, έκείνος άποφασίση να κατέβη στην Αθήνα για να μπη νεότερα και να γυρίση πιά το βράδυ. Πησε λοιπόν ένα αυτοκίνητο και κατέβαινε. Ήταν πεσμένος της 31 Ιουλίου 1920.

Στις Άμπελοκήπους, μεταξύ από τα παρατήματα κι' από τον «Εδαγγελισμό» ένας στρατιώτης του σώματος άσφαλείας έσταμάτησε το αυτοκίνητο και χωρίς όλη καμιά έκδηλωση, τον πυροβόλησαν και τον άφρασαν νεκρό στον τόπο!

(Ακολούθει)

101 χρόνια 'Εσφυλλίδας

ΦΑΝΑΡΙ

Το Βατικανό του Χρυσού Κέρατος

Έντυποις γαλλίδος δημοσιογράφου από μία επίσκεψή της στα Πατριαρχεία.

Στις άκτες του Κερατίου Κόλπου σφύνεται το «Φανάρι», το Βατικανό της Ορθόδοξης. Ανάμεσα στις δύο αυτές εκκλησίες, την ρωμαϊκή και την ανατολική που τόσο μοιάζουν στην θεολογική βάση, πόσες ώστόσο άλλες διαφορές υπάρχουν έξω από την ιδέα του Χριστιανισμού!

Το Βατικανό είναι επιδημικό, μεγαλοπρεπές, πλούσιο, με μίαν αυστηρή εθνοτυπία, με σκοπούς, με δερυφόρους, καρμπινιέρους και τιμητική φρουρά. Έχει επίσης τεράστια θησαυροφυλάκια που κι' ένα κράτος ακόμα δεν ήταν σε θέση να τ' αποκτήσει.

Το Φανάρι είναι ξύλινο, φτωχικό, με μίαν εθνοτυπία περιορισμένη στο ελάχιστο.

Το Βατικανό είναι το μεγαλύτερο μουσείο του κόσμου. Και σ' αυτά ακόμα μέσα τα παρκελλήσια του ξεχνάται με ατμόσφαιρα κοσμική. Χάνει κανείς την αίσθηση της προσευχής από το πλήθος των επιτηδεύσεων που περιέχει, ή ιδέα της προσευχής δεν σ' αγγίζει το πνεύμα, κι' αυτοί οι αρχιερείς δίνουν την εντύπωση τρανών αρχόντων με χτυπιτά και αριστοκρατικά ονόματα.

Το Φανάρι είναι ταπεινό, οι τοίχοι του είναι σκεπασμένοι με εικόνες παμπάλαιες και ξεθωριασμένες, μπροστά στις οποίες και οι νεο-νύχτα κι' από ένα μικρό καντήλι. Μέσα στην ατμόσφαιρά του είναι διάχυτη μία κατεδικημένη, μία συμπονοια, σχεδόν μία χριστιανική λιτότης και μέσα στους διαδρόμους τους κυκλοφορούν και συνδιαλέγονται χαμηλόφωνοι οι ιερείς με της εξαγιωμένες τους ψυχές.

Η Α. Σεβασμιότητα, ο μητροπολίτης Μιλήτου Αιμίλιανος, πρωτοσύγκελλος της Αγίας Συνόδου, μ' οδηγεί να περιεργαστώ της διάφορες αίθουσες. Δεν υπάρχει εδώ μέσα ο λαβύρινθος των 11.000 δωματίων του μεγάρου του Βατικανού. Μόνο στο Φανάρι δεν υπάρχει παρά η «Αίθουσα των Πατριαρχών» που αντιστοιχεί έτσι γιατί περιλαμβάνει της εικόνες όλων των Πατριαρχών, ανάμεσα στους οποίους είναι κι' ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, κι' ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος. Άριστος σ' αυτήν η αίθουσα του «Μικρού Συνεδικού», όπου βλέπεις κανείς διάφορες περίφημες βυζαντινές εικόνες και δεξιά η αίθουσα του «Μεγάλου Συνεδικού», η αίθουσα του θρόνου στολισμένη με μία πολύ σοβαρή απλότητα. Ο επισκοπικός θρόνος του Οικουμενικού Πατριάρχη και οι άλλοι θρόνοι που είναι θαμμένοι σε διπλή σειρά γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, είναι όλοι ντυμένοι από βελούδο μωβ. Πάνω από τον θρόνο, μία παλιά έλαιογραφία παριστάνει την Δευτέρα Σύνοδο της Νίκαιας στα 787. Τέλος, το ιδιαίτερο του Πατριάρχη αποτελείται κι' αυτό από ένα γραφείο εντελώς απλό.

Απέναντί της, η Α. Θ. Παναγιώτης έχει το πορταίο του Προέδρου της Τουρκικής Δημοκρατίας, Ραζή Μουσταφά Κεμάλ Πασά. Μερικές εικόνες με παραστάσεις θεολογικών σκηνών περιτοιχίζουν την φωτογραφία του Ραζή. Μία έλαιογραφία παριστάνει τον Μωάμεθ τον κατακτητή, υποβάλλοντα σε σέση του στον Πατριάρχη Ιωάννη τον Γ'. Μία βιβλιοθήκη, μερικές πολυθρόνες, ή προσωπογραφίες των μεγάλων εθνικών ευεργετών Ζαρίφη, Μαυροκορδάτου, Ευγενίδη και τίποτε άλλο.

Το μικρό παρεκκλήσι, όπου η Α. Θ. Παναγιώτης λειτουργεί είναι μικροσκοπικό, απίστευτο, γεμάτο μουσικοπάθεια.

Το κτίριο κατά την Βυζαντινή εποχή ήταν ένα μοναστήρι γυναικείο. Πάνω στον ίδιον αυτόν γύρω ανατέθηκε στα 1603 η Πατριαρχική Έδρα. Το στυλ των κτιρίων του είναι τουρκικό, ή όμοιος είναι χαμηλές και όπως το Βατικανό, σύμφωνα με της εκάστοτε ανάγκες χτίζονταν σιγά-σιγά το ένα περίπτε-

ρο μετά το άλλο, ενούμενα διαδοχικά.

Στον περίβολο του Φαναρίου βρίσκεται μία εκκλησία που χρονολογείται από 1797. Ο ναός που είναι τοποθετημένος στην μέση ακριβώς του ναού έχει το πιο χαρακτηριστικό στυλ του 16ου αιώνα και χρονολογείται από τα 1572. Κατασκευάστηκε επί Γερώνδου του Β'. Η εκκλησία αυτή περιλαμβάνει πάμπολλα πολύτιμα και ιστορικά πράγματα, υμναίκα του ΙΒ' αιώνα, την στήλη όπου μαρτυρήθηκε ο Ιησούς Χριστός και τον σκαλισμένο θώκο από έβλο έλκας που είναι δημοσίως ακριβώς με την Αγία Τράπεζα του ορθόδοξου ναού των Ιεροσολύμων.

Αλλά το πιο ενδιαφέρον απ' όλα που έχει αυτή η εκκλησία είναι τα τρία φέρετρα εκ των οποίων το ένα, το φέρετρο της Αγίας Εφραίμ, είναι από συμπαγές χρυσάφι και το δώσε κάποιος Τσάρος της Ρωσίας. Σηκώνοντας από το σέρνιστο αυτό της όσιας Παρθένου της Χαλκηδόνας ή όσιας μαρ-

Το Φανάρι και ο Κερατίος Κόλπος.

τύρησε στα 307, το χρυσό σκέπασμα, αντικρίζω το λείψανο της σκεπασμένο μ' ένα τριανταφυλλί μεταξωτό ύφασμα, ένα στεφάνι που περιβάλλει το κεφάλι της κι' ένα πρόσωπο μαυρισμένο με κατάνευκα δόντια—κάτι που προκαλεί την φοβή—απ' όπου ξεχνάται μία λεπτή, πολύ διαπεραστική μυρωδιά.

Και πως' όλη την αγιότητα του τόπου, είναι αδύνατον να μη φέρω στην θύμησή μου τους ανίερους και μακάριους, αλλά τόσο διαφιλονεικούν αληθινούς στην νοσηρή έννοια τους εκείνους στίγους του Μπωντλαί: «Έτσι θα γίνετε όλοι σαν αυτή την μυρωδιά, σαν αυτή την τρομερή αμφοφορά».

«Ναι, τέτοια θα γίνετε κι' εσείς, ω, βασιλίσσα των γυναικών ύστερα απ' την τελευταία μετάληψη».

«Άλφωσα το δειλό γέμ μου κι' άγγιξα εκείνη την εξαγιασμένη φοικαλεότητα, άνοιξα διάπλατα τα μάτια και άπολύμωνα την μορφή αυτή που ή απολιθωμένη σάρκα της μου προκαλούσε τουλάχιστον την απέχθεια, ενώ ταυτόχρονα σκεπτόμουν με θλίψη πως αυτή η ασχημία που διατηρήθηκε επί τούσους και τούσους αιώνες και που φάνταζε τώρα μπροστά μου, θα εξακολουθούσε να διατηρηθεί ίδια κι' ύστερα ακόμα από τον θάνατό μας, θα εξακολουθούσε να υπάρχει και τον καιρό που είσαι θα είμαστε χαμωμένοι πιά σκόννη, με την φασματώδη παρουσία της, τα κάτασπρα δόντια και την μαυρισμένη επιδερμίδα της».

Κι' αφού κλείστηκε το χρυσό σκέπασμα, έμεινε η εντύπωση ενός τέτοιου σπασμάν εκείνου που μ' άνοιξε από τ' άνω ανθρώπων που θύισαν την ζωή τους κάποια ιδεώδες.

Πλάι στο λείψανο της Αγίας Εφραίμ μέσα στ' άλλα κλειστά φέρετρα βρίσκεται Αγία Θεοφανώ, γυναίκα του αυτοκράτορα του Βυζαντίου Λέοντος του Σορού και η οποία Σαλώμη για την όποιαν μιλούν τα βέλια. Η Σαλώμη αυτή που συνδέεται με την Μαρία, αδελφή του Λαζάρου, και με Μαρία την Μαγδαληνή τον Γ' αιώνα στον Γολγοθά.

Κύτταζε από μακριά τα λείψανα που πήρξε άραγες αγία ή γυναίκα του Λαζάρου. Αυτοί που γεννιούνται στα άλυσον σε πολυτελή παλάτια, μαρτυρούν να δούν και να νιώσουν ποτέ σταθερό σίς, αγώνες, υλικούς και πνευματικούς; Τό να τα φαντάζονται μόνο κανείς

θα πη πως τα βέλια. Γάλακτα, άγιος, στα σούς βασιλικές, αυτό έγγιγναι λείψανος υπ' όνομας οι πατρίες εκκλησίες είναι γρόνια νοσηρής, σμένες πιασες, τικής φωνές, τους άρχοντες, ή ηγναζήματα να ήχοποιούν άδω, ότι οι βασιλικές, ούσαν τους, των ως άπιστων, και αντιπροσώπων, Θεού. Γι' αυτό, παρόμοια την Θεοφανώ και το σά κλειστό της Μαρίας Σαλώμ, που υπήρξε τόν ραία!

Πώς έτυχε ή κόρη αυτή της Ιουδαίας, έσπεσε στην Σταυρού; Πίστωνα που με την Μαρία, αδελφή του Λαζάρου, την νομαζομένη Μαρία του Ταχόου, την Μαρία εκ Μαγδαλάν, την Ιωάννη την μέντη κοντά στην Σάιντ-Μπώι στα πατρίες Μασσαλίας, στο μικρό έκκλησιό έχει το ίδιο όνομα.

Ποιά είναι λοιπόν αυτή ή άλλη Μαλώμη του Φαναρίου; Δεν είναι βέβαια ή Σαλώμη, ή κόρη της Ηρωδιάδας που το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή, σε άσημνιο δίσκο. Καμιά χριστιανική ή οποιασδήποτε αποχρύσος ή την δεγύταν κάτω απ' τον ιερό της

Αίσω τον ιστορικό αυτόν γύρω ρατίου με βαθεία αϊωμένη μέσα μου τώπωση της φιλόθενης και ήγνατο δοχής που μου έγινε, της ευλόγης γάντσης έχει μέσα και της διαπομπής, έκαμα για το πόσο τα πρόσωπα και τα μωπα του κόσμου αυτού είναι έντονα

Εγνώρισα—μολις—πολλές πόλεις γύρω στον άθλητισμό. Σιγά αναγκάστηκε να ταξιδεύσω ολόκληρες μέρες για να τρέξω έναν δρόμο 110 μ. Έπαυσα πολλά διαθνήεις οργανώσεις στην Γερμανία και στο έσπερικό, αγωνίστηκα για την Γερμανία σε αγώνες μεταξύ πολλών κρατών, μα κανένα μ' έδεν έκαμε τόσο μεγάλη εντύπωση όσο του βερολινέζικου άθλητικού συλλόγου εναντίον της ελληνικής ομάδας στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Για έναν άθλητή είναι σιγά-νιητικό να αγωνίζεται στο στάδιο αυτό, όπου

Την γερμανική ομάδα αποτελούσαν δέκα πρωταθλητές, το άθος του γερμανικού άθλητισμού, με άρχηγό τον Έρριχον Τρόσμπαχ. Δυστυχώς από ένα τυχαίο άτυχημα, ο συμπαθής πρωταθλητής δεν κατάφερε να επιτύχει την συνηθισμένη επίδοσή του.

Πριν απ' την τελική διαδρομή του δρόμου 110 μ' έμποδισαν σ' ένα δοκιμαστικό άντρενάρισμα, έπεσε και χτύπησε δυνατά, στο κεφάλι, στον ώμο και στο δεξιά πόδι.

Όστόσο με τρομερή θέληση, έτρεξε τον

Η ζωή σ'όν ΟΤΙΒΟ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΤΡΟΣΜΠΑΧ

Ο περίφημος Γερμανός δρομέας.

Η επιβλητική νίκης του.— Μία επίσκεψή του στην Ελλάδα.— Η διεθνής δημοτικότης του.

Δόκιμος Έρρικος Τρόσμπαχ...

Πρωταθλητής της Γερμανίας στους δρόμους των 110 και 400 μέτρων μετ' έμποδίων.

Πρωταθλητής της Εδωφής, στους διεθνείς αγώνες του Λονδίνου και Παρισιών και νικητής του περιφημού Άγγλου ολυμπιονίκου λόρδου Δ. Μάκκλεϊν. Με τα κλασικά γυαλιά του που δεν τα αποχωρίζεται ποτέ, αποτελεί μιά συμπαθητική φυσιογνωμία που φανερόνει ισχυρή θέληση και αποφασιστικότητα.

Είναι δερός Γερμανός, γεννημα και θεριμα του Βερολίνου και άξιος να υπερασπισή καλύτερα από κάθε άλλον, όχι μόνο τα αθλητικά, μα και τα γενικότερα συμφέροντα της πατρίδος του, χωρίς στην μεγάλη κι' ελαιοεική επιστημονική μόρφωσή του.

Εχει σπανία εγκυκλοπαιδική μόρφωση κι' ως γενικός γραμματέας της «Αθλητικής Γερμανικής Όμοσπονδίας» που περιλαμβάνει δεκα εκατομμύρια μέλη, είναι ένας από τους πιο σοβαρούς και επιβλητικούς άθλητικούς παράγοντες του γερμανικού άθλητισμού.

Τα λόγια του και ή αποφάσεις του είναι σεβαστές. Χωρίς την συγκατάθεση του Τρόσμπαχ δεν γίνεται κανένα άθλητικό ζήτημα.

Έχει το «έξο» γενικά σ' όλους τους κλάδους του άθλητισμού.

Από το 1923 κατέχει τον τίτλο του πρωταθλητού της Γερμανίας στους δρόμους μετ' έμποδίων. Από μικρό παιδί επαδόθηκε στον άθλητισμό και το 1918 όταν άρχισε να επιτυγχάνει ικανοποιητικές επιδόσεις, γράφηκε στο μεγαλύτερο άθλητικό σωματείο του Βερολίνου και όλης της Γερμανίας «Μπερλίνερ Σπορ-Κλούμπ».

Η νίκης του στην Γερμανία και στο έσπερικό είναι άμετρητες. Ετίμησε τα εθνικά χρώματα της Γερμανίας στα πρωταθλήματα των μεγαλύτερων ευρωπαϊκών κρατών.

Τα ρεκόρ που έπέτυχε στα δύο αυτά σπουδαία αγωνίσματα του κλασικού άθλητισμού 110 και 400 μ. μετ' έμποδίων, είναι άφραστα.

Με χρόνους κάτω των 15'' στα 110 μ. και 54'' στα 400 μ. κατέννησε τους διασημότερους πρωταθλητές της Εδωφής και της Αμερικής. Η μεγαλύτερη άθλητική επιτυχία που έσημείωσε μέσα σ' όλο το άθλητικό του στάδιο, ήταν ή διπλή νίκη του κατά του συμπαθούς Άγγλου ολυμπιονίκου λόρδου Μάκκλεϊν. Την πρώτη φορά τον έννησε για μεγάλη λήθη των Άγγλων αθλητών στο Λονδίνο το 1927 και λίγο άργότερα στο Βερολίνο κατά τους άγγλο-γερμανικούς αγώνες.

Τον θαυμάσιο Γερμανό πρωταθλητή είχαμε την ευκαιρία να τον δούμε να τρέχει και στο Παναθηναϊκό Στάδιο, όταν κατέβηκε τον Άπριλιο του 1928 μαζί με την ομάδα του Μπερλίνερ Σπορ-Κλούμπ για να πάει μέρος στους αγώνες που είχαν διοργανώσει τα τέσσερα μεγαλύτερα άθλητικά μ'α σωματεία με την πρωτοβουλία του Γερμανού προπονητού Γκέλντελ.

Την γερμανική ομάδα αποτελούσαν δέκα πρωταθλητές, το άθος του γερμανικού άθλητισμού, με άρχηγό τον Έρριχον Τρόσμπαχ. Δυστυχώς από ένα τυχαίο άτυχημα, ο συμπαθής πρωταθλητής δεν κατάφερε να επιτύχει την συνηθισμένη επίδοσή του.

Πριν απ' την τελική διαδρομή του δρόμου 110 μ' έμποδισαν σ' ένα δοκιμαστικό άντρενάρισμα, έπεσε και χτύπησε δυνατά, στο κεφάλι, στον ώμο και στο δεξιά πόδι.

Όστόσο με τρομερή θέληση, έτρεξε τον

δρόμο χωρίς όμως να μωρεση να άφισε πολλά πίσω τον αντίπαλό του Μοϊρόπουλο. Έφθασε στο τέμα πρώτος με διαφορά ελάχιστη. Επέτυχε το πενιχό ρεκόρ των 16'' 4 αλλά για μ'ας τους Έλληνες υπήρξε θρίαμβος ή επιτυχία του Μοϊρόπουλου, γιατί για πρώτη φορά στο στάδιο μας επιτυγχάνετο τέτοιο ρεκόρ.

Η άτυχία αυτή του Τρόσμπαχ του έκοπτε ακριβά, στις παραμονές των ολυμπιακών αγώνων του Άμστερνταμ. Λόγω του τραυματισμού του αναγκάστηκε να διακόψη επί ένα διάστημα της προπονήσεως, πράγμα το όποιο τον έκαμε να μη συμμετάσχει στην Ο.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Η υποδοχή όμως στην Ελλάδα ήταν εξααιρετικά εγκάρδια. Αυτό το καταλάβαμε από την πρώτη στιγμή που περνούσαμε από τας Θήβας.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρομολόγιο οι Γερμανοί άθληται σε άλλα μέρη όπως στην όραία Αθήνα σας. Παντού μ'ας υπεδέχθησαν με μεγάλη εύχαιρίστη βέβαια, και μ'ας εξέτισσαν για της επιτυχίας μας στον άθλητισμό.

Εξαιρετικώς σέβασμα πατήσαμε το ιερό αυτό έδαφος. Σπανίως έγιναν με τόσο ένδοξο δρο

WOLFGANG HARTMANN

○○○○○○○○

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΟΥΪΣΚΙ

○○○○○○○○

Ο ΟυΪλιαμ κι' ο Τζέο καθόνταν στο μπαρ
ένος λιμανιού της Δαλματίας, όπου έσμιγαν
κάθε βράδυ οι ποιητές κι' οι ζωγράφοι.

—Άρσε τα χαρτιά, Τζέο! του είπε ο
ΟυΪλιαμ, όταν ζήτησε βύτερα απ' το φαί από
το γκαρσόν την τράπουλα. Θά σοι διηγηθώ
μιά ιστορία που συνέβη εδώ και λίγες βδο-
μάδες. Είναι μιά ιστορία για ούτσκι!

—Σύμφωνοι, διηγήσου την! είπε ο Τζέο κι'
έγνεψε στο γκαρσόν να μην του φέρει την
τράπουλα.

—Είναι μιά τρελή ιστορία, άρχισε να λέει
ο ΟυΪλιαμ. Λίγα χιλιόμετρα μακριά από το
μυσογρεμισμένο Καστέλο, στον δρόμο της
παράλιας, καθόταν ένας νέος Αμερικάνος με
την γυναίκα του, μιά νέα και αφάνταστα ομο-
ρφη Μαυροβούνισσα. Η γυναίκα αυτή
μοίχε κάνει από την αρχή τόνση εντύπωση,
που μόλις τολμούσα να της κοιταχάσω. Ο
Μπόμπι, ο Αμερικάνος, σέ μιά περιόδια του
στον άγριο Μαυροβούνιο, την έγνώρισε σ' ένα
από τα καλύτερα σπίτια της Κετίγης και σέ
λίγο την έκανε γυναίκα του. Αυτό ήταν όλο
κι' όλο δ.τι ήξερα για την γυναίκα του
Μπόμπι. Η δειλία μου μπροστά στην Πορ-
φυρία έβγαλε την έλεγαν—φανέρωνε πως ή-
μουν εξωστρεφής μαζί της. Και ήμουν, πράγ-
ματι. Μά αυτό αυσιάζα δεν άρεσε στον Αμε-
ρικάνο. Στο τραπέζι ή Πορφυρία καθόταν
σιωπηλή, σύμφωνα με τα ήθη του τόπου της,
κι' όταν ένοταν ή άστα του καρέ ξεαφανίζό-
ταν άδυσια. Αυτός ο παρξένος τρόπος της
Πορφυρίας μ' έκανε να την έπιθυμώ περισ-
σότερο. Κάθε φορά που πήγαινα στο σπίτι
του Μπόμπι, ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

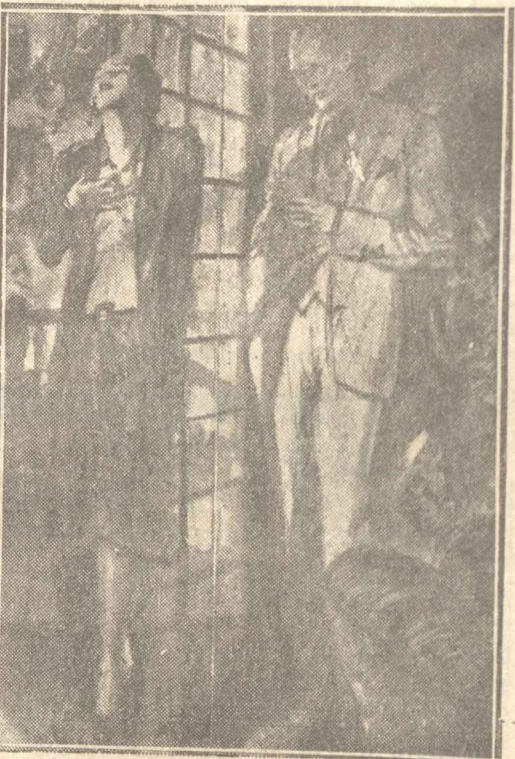
Μά έπορευότο να μω διηγηθής μιά ι-
στορία για ούτσκι, τον διεκίνησε ο φίλος του.

—Μην είσαι ανυπόμονος κι' άνοι, είπε πει-
ραγμαίνος ο ΟυΪλιαμ. Ένα βράδυ συνάντησα
τον φίλο μου τον Μπόμπι στην πόλη, που είχε
φοει να φώνα. "Υστερ' απ' την δουλειά αι-
τή, που είναι πάντα λίγο έννευστική για
μιας τέτοιας, καθόσσε σ' ένα υπαό της
παραλίας για να ξεκουαστούμε. Παραγγέλι-
με μιά υπονάλια κιάνη, μιά σαν ξανάσσε το
αϊότο και τα μακαρόνια μας, το κάντι δέν
μιας άσσε πιά και παραγγέλιμα μιά υπο-
κάλια Μπούπερα. Στά κοούτα δυος άλλάξα-
με πάλι το ποτό μας κι' άσσε να πίνουμε
οοοοοο. Μά κι' αυτό κληόσε σάν γεόσε
στα δικασμένα μας λαούγνια. Γι' αυτό άσσε
μιας μετά τον καρέ μας το σασί. Έν τώ με-
ταξί είν' βοοδιούσα, ήταν σχεδόν νύχτα. Ο
Μπόμπι άσσε να γένη γυρίσει κοντά στην
Πορφυρία. Μά δέν τώ κοινούσε. Φανόταν
μάλιστα ένναοισμίνος όταν συλλογιόταν
πως τον ποόμνε. Σε μιά στανική είν' με κά-
ποιο παόπονο: «Έμεις οι παγτοεμένοι είμα-
στε άλνθινοί σλάδοι!». Άσσε ξεαολού-
θουσε να πίνι. Μιά σασά που ποόχε την έλεν-
θεότα του, έννοοσε να την γασή για καλά.

Δέν είχε άδικο, παατήσσε ο Τζέο.

—Ο καταστηματαόχος μ' άνασκουοιμέ-
να μανάκι έφαγνε της διάφορες μπουκάλες
του μπουφέ του, θέλοντας να μιάς βοή κανένα
καινούργιο λικέρ. Τέλος ήθεε στο τραπέζι μας
κοατώντας τέσσερις σκονιομένες μπουκάλες.
Ήταν γνήσιο, παιαυλάτο ούτσκι. Τού τώχε
άσσε έδώ και δυό γούνα ένας Αμερικάνος
που δέν ξαναήρσε να τώ πάση και γι' αυτό
μιάς τώ ποόσσε με την καρδιά του. Δέν πί-
στενε πως ήπιον άνθοοποι έκαοί να ποόιν
αυτό το δηλητήριο. Ο Μπόμπι πήγε να πετά-
ξη από την γασά του. Έκείνο τώ βράδυ, ά-
είασσε σχεδόν μόνος του την μιά μπουκάλα
και της άλλες τρές της τοποθέτησε στον
σάσσο που είχε τα φώνα του. Παληό ούτσκι
και μάλιστα... τσάμια, αυτό ήταν μιά την ά-

λήθεια ένα δώρο ούρανοκατέβητο. Καταλαβαί-
νεις όμως πως ή άστα είχε παόσει και πως
έπρεπε να γυρίση σπίτι του. Η Πορφυρία
θά τον περιέμενε. Βγήκαμε έξω, μά ο Μπόμπι
παρλατούσε. Είχε γίνει στανή στο μεθύσι
και δέν μπορούσε να κρατηθή στα πόδια του.
Νά πάη με τώ ποόηλα, ούτε κοινοέντα, γιατί
σίγουρα θαπερτε μέσ' στην θάλασσα. Άλλο
μεταφορικό μέσο δέν ήπώχε. Νά τηλεφωνή-
σσε της Πορφυρίας πως ο Μπόμπι θά διε-
νυκτέρευε στην πόλη κι' αυτό ήταν άδύνατον,
γιατί κείνη την άστα δέν λειτουργούσε τώ
κέντρο. Ήταν φανερό πως έπρεπε να πάη
σπίτι του, με κάθε τρόπο. Η Πορφυρία π' ά-
νησυούσε μή ξερονας τι να ήποθέση. Θάταν

—Πορφυρία, είμαι τρελλός μαζί σου!

Τρελή από τον φόβο και την άπελπισία της.
Άλλά πως; Ο Μπόμπι είχε χάλια άπερηγα-
πτα. Καθισμένος σ' έναν πάγκο έξω στο β-
παθρο, έτραυάξε λόγια άσπυρήτητα κι' άκα-
τάληπτα.

—Λοιπόν; Λοιπόν; ρώτησε με περιέ-
γεια ο Τζέο.

—Τό μόνο μέσον που βρέθηκε τέλος, συνέ-
χισε ο ΟυΪλιαμ, ήταν ένα μικρό χειροκίνητο
καροτσάκι. Ο καταστηματαόχος είχε την
γνώμη πως από τώ τίποτα, ήταν καλό κι' αι-
τό. Φορτώσσε λοιπόν τον καίμένο τον Μπόμπι
στο καροτσάκι κι' άνέλαβα να τώ ζεντώ σάν ά-
λογο και να τον πάω σπίτι του. Τώ φορτίο ή-
ταν βαρύ και ή ρόδες έτοιζαν άπειλητικά.
Μ' όλο που ή άέρας της θάλασσας με χτυ-
πούσε στο πρόσωπο ο ήδρος άρχισε να τώχη
από τώ μετωπό μου με την άσυνήθιστη έκει-
νη νυχτερινή έργασία μου. Ο Μπόμπι έμενε
άκίνητος σάν ένα σπαγμένο ισχυρό. Τέλος,
βστορ' από δυό άρες, φτάσσε στο Καστέλο.
Μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Μπόμπι,
καθόταν ή Πορφυρία περιμένοντας με φανερό
άνησυχία τον άνδρα της. Όταν είδε τον
Μπόμπι έξαλομένο μέσα στο καροτσάκι, παρ'
όλη την στενοχώρια της δέν κρατήθηκε κι' έ-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

βαλε κάτι νευρικά γέλια. Ο Μπόμπι ήταν
σάν ένα σασά άλεφ. Έπειτα δέν ά-
ξυντήσσε, τον πήραμε στα χέρα και τον έ-
βάσσε πάνω στην κρεβατοκάμαρα που ή-
ταν τόν έβάλαμε πάνω στο κρεβάτι που ή-
χισε να σκαλίζη. Η άσπυρή του μούχε
ρειά. Η θέση του ήταν έλεεινή κι' άσπυ-
ρητη. Η Πορφυρία γέλοσε κι' έλαμπε
κι'. Τώρα όμως ήταν τέλειος διαρροοοοοο
άλλες φορές. Τώρα έπ' τέλειος μπουοοοοο
μυλή έλεύθερα. Άν δέν κάνω λάθος, έ-
σταν, μητρική της γλώσσα πολύ βαρεά
σές έναντίον του Μπόμπι. Κοντά της ή-
μύθησα στην στιγμή. Άσσε τώ καρδιά μου
έξαοολουοούσε να κιάη και να βοήξη. Η
μορφή της φλογερής έκείνης Μαυροβού-
νισσας μ' έκανε άνάστο. Τέλος, με την ή-
μη που μούδινε τώ σπύρο, που είχα πιά τώ
πλήσσια, και της γυφίσα: «Πορφυρία,
στής κάμαράς μου κι' άσπυρή, και γοφές κι'
περιμένη την έσφαξα μέσα στην άγκαλιά
Νάταν από άγανάκτηση για τον μεθύσι
της άνδρα, νάταν από παρματωό αίσθη-
ση. Τί να σοί πώ. Τούτο μόνο σοί λέω πως
Μαυροβούνισσα, άρταξε τώ καρδιά μου κι'
με φίλησε στο στόμα δίπλα στο κρεβάτι
άντρος της. "Ω, τί στιγμής εύδυσμίας έ-
σσε μαζί της! Μά τότε συνέβη κάτι που
οδ κι' άσσε μιά. Η τωπεροήτης μας ή-
πνησαν σέ μιά στιγμή τον Μπόμπι, ο άπ-
βλέποντας την Πορφυρία στην άγκαλιά
μ' έμεθύσε άμέσως και πετάχθηκε έξω.
Ποίν προφτάσσε να καταλάβω πως έσσε
μιά δυνατή γροθιά στο πρόσωπό μου. Η
γανγιάς άσσε. Ο Αμερικάνος ήταν πάλι
δυνατός από μένα και ή λύση του τώ ή-
ακόμα δυνατώτερα!

—Και πως τέλειωσε τώ έπεισόδιο; ρώτη-
σε ο ζωγράφος, ο Τζέο, γεμάτος περιέγεια.
—Άλλοούστα! άπάντισε χαμογελώντας
ο ΟυΪλιαμ, πάνω στην τρέλλα του ή ήρωας
και με πέταξε από τώ μαλακίον του στην θά-
λασσα, όπου ή αλόγια μου για την Πορφυρία
έσσε καθώς θά καταλαβαίνες μέσα στο γυ-
ρονέο.

Ο Τζέο έβαλε κάτι άσπυρήτητα γέλια.
—Και την άλλη μέρα; ρώτησε χαμογελώντας
τό στανόχι του.

—Έγινε καπνός! είπε ο ΟυΪλιαμ, στανό-
νοντας τώ φουόδια του. Πας έξω κι' ά-
πόνη βύτερα ή άσπυρή Πορφυρία!

Ο Τζέο έπαυσε να γελά. Κόνησε λίγα
κεφάλι του κι' άσσε παρξένος τώ στανό-
σόν να τώ φέρει ένα καινούργιο μπουοοοοο
κρασί και την τράπουλα.

ΒΟΛΦΓΚΑΓΚ ΧΑΡΤΜΑΝ

Σ Κ Ε Ψ Φ Ι Σ

—Ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τώ
κόσμιο είναι εκείνος που δέν έχει κανέναν
πώ, κανέναν έλπίδα.

—Η πείρα είναι άνόστη από την έ-
σσημη.

—Μην πιστεύεις ποτέ γυναίκα που κλά-
ει άντρος που δοκίμει.

—Είναι ποσιμότερο να πλανάται κανείς
με τούς πολλούς παρξά να είναι σπας
αυτός.

—Πρέπει να κλαίμε τούς άνθρωπους
ταν γεννιούνται και όχι όταν πεθαίνουν.

—Όσο και νάναι κανείς άσπυρής
χωοεί ποσιμότερα σφάλματα στην έ-
παρά στη αλήθεια.

—Η έλπίδα είναι βαθιά κούραση
καταλήγει στην άπογοήτευση.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τ Ε Λ Ο Σ

Άνέπιστο, άναπάντεχο, μωοοοο.
τώ τέλος άσπυρής τώ έρωτά μου
γάργεσαι και να σβόνη απ' την καρδιά μου
έπ' την άναγέλλιαζεν άσπυρής.

Βουδά, παρκατικά, θλιμμένα, κλαίω
την μουσική που πέθανε χαρά μου,
ποταμί τρέχουνε τά άσπυρής μου
κι' αυτά τά λόγια λέω και ξαναλέω:

Ω, φώς μου, ώ, άγάπη μου πλανεύτρα,
γιατί σούς άσπυρής σου έόηκες ψεύτρα
που μιά βραδυά κι' άπριλ μούχες κάνει;

Ω, κείω τώρα πιά κείω μου πόθο
κι' άντάμα με τώ έρωτά μου νοιώθω
και της ζωής μου ό τελειωμός να φτάνη.

Ν. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

—□—

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΜΟΥ

Λαχτάριμα κάποια λουλούδια άβελτα
στής κάμαράς μου κι' άσπυρής,
και κάποια λόγια πούτανε γραφτό
να μην τ' άκούσω ποτέ πάλι.

Λαχτάριμα κάποιες εύγες άνέπνοτες,
κάποια φίλα που δέν έγω παύμένα,
μα κέλλω άς μείνουν σάν λαχτάρα όλα τους
από δέ άν', καλέ μου, από Σένα.

ΖΩΗ Ι. ΝΟΥΣΣΑ

—□—

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Λιμένα τά δυό μάτια σου που τάραιαν
τά κώματα τώ πόθου κι' άσπυρής,
στής χόρες τους χτυπήσσε και σπάραιαν
και γύρω έσπυρήςταν λιγωμένα.

Κι' ήλθαν τσέρες καρδιές θαρκαούλες κι' άραζαν
με τ' άσπυρής τά πανάκια τους σκισμένα,
κι' ήλθαν ψυχές στα έόδια τους και χάραζαν
τον πόνο τους με χέρα ματωμένα.

Κι' ήλθε, καλή μου, κι' ή δική μου και γονά-
τισε
στά πόδια σου ή καρδιά μου ένα βραδάκι
πριν να δώση.

θαρούλα ήταν κι' αυτή και παρσπαράτησε
κι' ήλθε ζετώντας ένα λιμανάκι
να ποόηση.

ΕΠΑΜ. ΓΕΡΑΡΔΗΣ

—□—

Α Π Ρ Ι Λ Η Σ

Η πλάση μωσγοβόλης κι' ή πέτρα λές θ'
άνθισσ'.

ή πεταλούδες μέθωσαν και τά λουλούδια γύρω.
Ο Απρίλης με τά ρόδα του θαρκαί, τάχει
έναντήσε

μέσ' στην χαρούμενη ζωή με τώ καινούργιο
μύρο.

Απρίλης! ροδοβάφτηκαν στο λίκωφο κι' άν-
θούλα,

τά κώματα λαχτάρισαν στο γαλανό άκρογιάλι.
Οι όοοοοοοι τωλήτηκαν σέ γαλαζένα τούλια..
Λαχτες νιοί τώ πόθου σες την πώστη πα-
ραζάλη.

Τώρα π' άνθίζουν ή γασές, σμιγήςτες ώραία
χελίη,

να μωάσσε στις όμορφες τά πιο άκοιβά
λουλούδια.

Γλυκιά σάν μέλι είν' ή ζωή μέσ' στην χαρά
κι' άπριλ..

Μού όόεινε ό πόθος μου φίλα κι' ό Ζέφυρος
τραγουόδια!

ΙΩΑΝΝΑ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΟΤΑΝ ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΑ...

Ήτανε δέλι, άνοιξ, θαρρώ...
Σ' έναν κήπο—ίσως στον δηματικό—σ' έ-
να παρκακι... Είχες στα χέρα σου ένα δι-
άλο. Και διάβάζες—κι' ήτανε οι συλλογι-
μοί σου τώ διαβίω, κι' ήτανε ή ζωή μας (ένα
ρομάνσο, μωό φαίνεται) κι' ήτανε ρόδινα
όλοθες.

Αίχες ματιές... χαμόγελα. Λίγα λόγια...
Και γνωριστήκαμε, κι' ήτανε άπαλόςσου
στο ένα δέλι, κι' ήτανε άνοιξ.

Ω! τώ πρελλό άσπυρής άνοψελής ζωής.
Κι' ήτανε ή ζωή μας ποταμάκι που στε-
ζεφε σέ λίγο, κι' ήτανε ένα ρόδο που άφού
άνθισε, βύτερα μαρμαίτης. Ναί! ήτανε άνοι-
ξ—κι' είχες ένα ρομάνσο—κι' ήμουνα γε-
λαστός κι' ήμουνα εύτυχισμένος.

Και γωοιστήκαμε, κι' ήτανε άπαλόςσου
στο ένα δέλι, κι' ήτανε άνοιξ.

Ω! τώ πρελλό άσπυρής άνοψελής ζωής.
Κι' ήτανε ή ζωή μας ποταμάκι που στε-
ζεφε σέ λίγο, κι' ήτανε ένα ρόδο που άφού
άνθισε, βύτερα μαρμαίτης. Ναί! ήτανε άνοι-
ξ—κι' είχες ένα ρομάνσο—κι' ήμουνα γε-
λαστός κι' ήμουνα εύτυχισμένος.

ΚΑΙ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΑ...

...Κι' έφυγε ή θλίψη απ' την φτωχούλα
κάμαρα που πήρε μιάν όψη, χαρά γεμάτη.

Κάτι καινούργιο είχεν έρθει—κι' ήσσαν
σέ αυτό τώ καινούργιο κάτι, κι' ήσσαν σέ
που γεμίζες την κάμαρα χαρά. Ήσσαν ή ί-
δια μου χαρά.

Κι' ήταν μουντά, θλιβά, ή και χαρούμενα
έπεφτε τώ βραδάκι, σέ περιμένα. Και σέ πε-
ριμένα κι' ή καινούργια μου...

Σέ πρόσωπό μου ήταν ζωγραφισμένη ή
χαρά, μαζί κι' ή άγωνία (δυό άδελφές χερο-
πισσέες μέσ' στις θλιβές ζωής τώ μονοπάτι):
Σέ λίγο θαρχόσσαν.

Κι' ήτανε πάντα δέλι... βράδυ μάλλον,
που ή σελήνη—ζήγισσα της νυχτός—έσσε-
χες της άσπυρής της άσπυρής παντού—κι'
είχαν ή άσπυρής της μιάν όμορφιά, κι' ήσσαν
έσέ ή όμορφιά της—κι' έφερνε πάντα τώ ρο-
μάνσο—πούτανε ή ζωή μας.

Κι' άρχίζαμε τά έρωτόλογα—πούτανε ή
ζωή μας—πούταν ή εύτυχία μας, μιά πούτα-
νε τά μάτια έρωτόλογα.

Τώ έόξ με τ' άλικά τά ρόδα σέ περιμένα
και κείνο, για να τώ όης, και για να πάσης
λίγη από την όμορφιά τους, λίγο απ' τώ με-
θυστικό τους άρωμα—κι' ήτανε πάντα χα-
ρωπό, κι' ήτανε ζωή γιομάτα, τά τριαντά-
φυλλα.

Και σέ περιμένα. Και σέ περιμένα ή μά-
γισσα σελήνη, και τ' άλικά τριαντάφυλλα
του άσπυρής.

Και τώ ρομάνσο πούτανε ή ζωή μας έαχα-
λούσσε.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

Κι' ήρθε τώ συνθησμένο πιά φινάλε.
Και μιά στιγμή—ναί, ήρθε κι' αυτή ή
στιγμή—που έκλαψα. Συνθησμένα πράγμα-
τα: δέν ήρθε!

Και σέ περιμένα—και σέ περιμένα ή φτω-
χή μου καινούργια. Και τ' άλικά τριαντά-
φυλλα στην προσωπή έσπάρσαν σ' ένα κλά-
μα. Κι' ήταν τώ γέλιο έπαοολούθημα τώ
κλάμα, κι' ήταν ή συμφορά που ή άπορία
σου την έφερε...

Είχες φύγει. Μού τώπανε τά ρόδα μέσ'
από τώ μικρό άσπυρής, μωό τώπανε τώ θλιβέ
φεγγάρι, και ή καινούργια ή φτωχή. Και τώ
μουντό θαμπόφωτο βραδάκι μωό τώπανε πιά και
κείνο. "Όλα τώ μαρτυρούσαν...

Τί συνθησμένο τέλος! Χί! χί! χί!
Συνθησμένα πράγματα.

Κι' ήταν αυτό τώ τέλος—κι' ήτανε θρά-
δυ—κι' είχες στα χέρα σου τώ τελειωμένο
πιά ρομάνσο—κι' είχες την ζωή μου, κι' εί-
χες την χαρά μου—και τ' άρωμα, και την
ζωή των άλικων τριαντάφυλλων...

Τί συνθησμένο τέλος! Χί! χί! χί!
Συνθησμένα πράγματα.

Κι' ήταν αυτό τώ τέλος—κι' ήτανε θρά-
δυ—κι' είχες στα χέρα σου τώ τελειωμένο
πιά ρομάνσο—κι' είχες την ζωή μου, κι' εί-
χες την χαρά μου—και τ' άρωμα, και την
ζωή των άλικων τριαντάφυλλων...

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΜΑΙΟΣ—ΣΤΟΛΙΚΑΣ

ΜΙΑ ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Μιά σερενάτα πούπαιζα πολύ τώ καλοκίρι
γλυκά μου την ξανάφερε της θύμησής τ' ά-
γέρι...

Κι' έγω την ξανάπαιξα. Στ' άργύ τ' άνέβα-
σμά της,
πλανεύτηκα, ξεχάστηκα και με τώ λίκωμά
της

κοίμια σκέψεις, πόθους μου κι' όνειράτα
κρυμμένα,
και λύπη άκόμα και χαρά, κι' ό,τι σμιχτώ με
μένα.

Και πλανεμένη μπαίνοντας στον κόσμο τόν
δικό της,
έζησα κάθε πόθο της και κάθε όνειρό της.

Ήταν τρελλός ό κόσμος της, κι' ή θεία μου-
σική της,
είχε στην άδεια μου ψυχή θρονιάσει την ψυ-
χή της.

Μά ξάφνου μέσ' στην γλύκα της και σ' ένα
λάγνο θρήνο
έσβύστη' όλη, κι' έσβυσε κι' όλο τόν κόσμο
έκείνο.

Κι' έμεινα μόνη. Κι' έκλαψα πολύ την μονα-
ξιά μου,
κι' έκλαψα πόθους, κι' έκλαψα διαωχμένα όνει-
ρά μου,
κι' έκλαψα άκόμη πιότερο τόν κόσμο πούχε
σβύσει,

κι' έσβυσε μόλις πρόφτασε στο είναί μου ν'
άνθισσ'...

ΙΣΙΔΑ—ΣΦΙΓΤΑ

—□—

ΠΙΟ ΓΛΥΚΑ...

—□—

Έτσι σάν ήσσαν θιαστική μιά μέρα τώ Γεν-
νάρι
στή διάδα σου κι' έβάσταγες άμυγδαλάς
κλεινές,
θωρώντας τ' άσπυρής, κυττάζοντας κι'
έσσε

πιο όοοοοο και νόστιμη, σέ φάνταζε σ' έ-
μειν'...

Κι' έγες που ξαναμίλησε, τά βουκαλιά σου
χελίη
μπροστά στα μωσγοβόλιντα, της όμορφής τ'
Απρίλη,

είδα τώ όρω σου κομμά και τά μαδιά σου μά-
τια

κι' από τ' άπριλ πιο γλυκά τ' άσπυρής
παλάτια!

Γ. ΓΑΡΡΗΣ

—□—

Π Ο Θ Ο Ι

—□—

Πας πόθω μοναχός μου να μείνω
απ' τόν κόσμο μακριά κι' από σένα,
πώς θέλω να σόγω στα ξένα
να ξεγίσσω ό,τι μέσα μου κλείνω.

Νά γαθώ μέσα σ' άγνωστούς τόπους
να μην έγω κανένα σιμά μου,
νάν ή φύση ή μόνη γασά μου
τους μακρούς να μη βλέπω ανθρώπους.

Κι' έσαι μόνος, μακριά ξεμασμένος,
από σέ κι' απ' τόν κόσμο σπαλμένος
σ' άλλη γή που θνητός δέν γνωρίζει.

λησμονιά και γασά να ζητήσω,
πόθους όνειρα πίσω ν' άρπασω
λησμονιά που γαλήνη χαρίζει.

ΜΗΝΑΣ ΔΗΜΑΚΗΣ

EMAIL DIAMANT

Όραία μαργαριτάρια έντος
ώραίας κοσμηματοθήκης

Η όδοντοχώρα Email Diamant του John Walton—έκτιμηθείσα παρά της πλέον κομψής πελατείας, ήτις κατέχει την τέχνην του καλλοπισμού—λευκαίνει, καθαρίζει και προσδίδει εις τους όδόντας θριαμβευτικήν λάμψιν, θεραπεύει και σταματά το μάτωμα των ούλων, που συνήθως προέρχεται από όδοντόκρυες που περιέχουν σάπωνα, χροματίζει τα ούλα και τα χείλη μένεν φυσικόν χρωματισμόν ρόδ.

Τυχάνει δε άπαρά-
τητος διά τους άδοντας
ρήτορας και καπιναί-
ας. Πωλείται εις όλας
τάς Φαρμακαποθήκας,
Φαρμακεία, Μυροπω-
λεία και καταστήματα.
Παρακαταθήκη και
άντιπροσώπειά διά την
Ελλάδα.

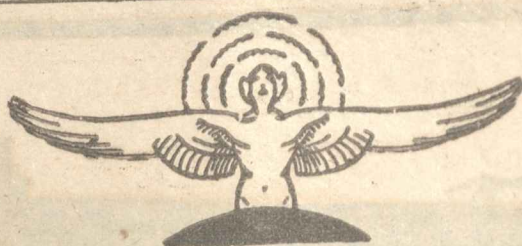
Ε. ΝΙΚΟΛΑ ΓΑΗΣ
Μητροπόλεως 42
Αθήναι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

25 Έλληνοαμερικανούς άναπήρους, Salt Lake City-Utah. Η εύχαισθητός έπιστολή σας μας συνεκίνησε. — Π. Β. Χανιώτην, Μοτάτα-Κυθήρων. Η έπιστολή σας έλήθη και η άποστολή του φύλλου συνεχίζεται. Εύχαιστούμεν. — Δ. Μπουτόν, Πάρος και Π. Μπαλακωνήν, Περίεζαν. Τα ζητηθέντα φύλλα έστάλησαν. — Αλκίτην Αίτην, Μπουγγαλέν-Ελβετίαν. Το έν λόγω μυθιστόρημα του κ. Ποταμιάνου δεν έχει έκδο-
ση εις βιβλίον. — Σόνιαν Γκουζέλη, Σύρον. Η έπιστολή σας έλήθη. Μας ορείσετε δοχ. 48. — Μίναν Βαγενά, Λευκάδα. Βεβαίως δύνασθε να εύχοσθε συνδρομήν, ευδάζουσα εις γραμματόσημα ή και διά ταχυδρομικής έπιστολής την επείαν ή ελάττην συνδρομήν σας. — Νίκον Μιχαήλιν, Αμφοίπολιν (Ν. Αίγλη). Αί 150 δοχ. διά την επείαν συνδρομήν σας έλήθησαν. Εύχαιστούμεν. Παρακαλούμεν δε όπως μας άποστείλετε την ακριβή διεύθυνσιν σας διά να άρχίση η άποστολή του φύλλου. — Απόστ. Νόκαν, Παλαιμάνιν. Η έπιστολή σας έλήθη και ένεγρά-
πτει. Εύχαιστούμεν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΩΝ

Κώσταν Σολίγκαν, Δόμωαν. Αί έπιστο-
λάι σας έλήθησαν και σας εύχαιστούμεν
θεωρώς διά το εύγενικό ενδιαφέρον σας. Διά
τά τελευταία σας άπαντά ό κ. Νίχας. Όσον
αφορά την ανταπόκρισιν δεγόμεθα εύχαρί-
στως να υμς άντιπροσώπευσε έν Δόμω.
Άποστέλλεται μας πρὸς τοῦτο δύο φωτογρα-
φίαι σας διά νά λάβετε το δελτίον ανταπο-
κριτοῦ και σχετικές οδηγίας. — Σύλβεσσον
Μαϊδοπουλόν, Θεσσαλονίκη. Σας εύχαιστού-
μεν θερμά διά το γράμμα σας και διά την
λεπτομερή σας έκθεσιν. Γνώστον Σκουλα-
κάρη-Αργονίου. Αί φωτογραφίαι σας έλήθη-

Ε. Φ. Ε.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ"

Στό περασμένο τεύχος μας δημοσιεύσαμε
μία πρόσκληση γιά Εθνική Συνέλευση των
μελών Αθηνών—Πειραιώς ή όποία θα λάβη
χώραν σήμερα Παρασκευήν ή Μαΐου και ώ-
ραν 10 1/2 π. μ. στα γραφεία της "Εβδομά-
δος" (όδός Νοταρά 15) και κατά την όποιαν
θα γίνη εκλογή του πρώτου τακτικού έννα-
μελούς Διοικητικού Συμβουλίου της Ε. Φ. Ε.
Εκτός και συζητήσις περί της πρώτης
δημοσίας εμφανίσεως του Συλλόγου.

Τά πρακτικά της συνέλευσεως αυτής θα
δημοσιευθούν από την παρούσα ειδική στήλη
του περιοδικού μας μαζί με την άλλη κίνηση
της Ε. Φ. Ε., δηλαδή την έγκρησι νέων
μελών, της ανακοινώσεως του νέου Δ. Συμ-
βουλίου και της οδηγίας του πρὸς τὰ μέλη
των επαρχιών.

Στην τρίτη και τελευταία συνεδρίαση της
Προσωπικής Διοικήσεως Έπιτροπής έξετά-
σθηκαν ή αιτήσεις που έστάλησαν μέχρι της
27ης Απριλίου στα γραφεία μας εκ μέρους
αναγνωστών μας και έγιναν δεκτοί ως μέλη
της Ε. Φ. Ε. οι έξης:

Αθηνών—Πειραιώς. — Νικόλαος
Κωστακόπουλος, Yan Machy's Γκώ. Γκό-
ζας. Στ. Μακός, Θωμάς Μπαλλός, Ανα-
στάσιος Κατσάνος, Βασίλειος Χρυσούλης Κ.
Λογοθέτης, Β. Μπάρας, Σοφία Μωλυνά,
Νίκος Κοΐνης, Αλέξ. Παπα, Κ. Στεφάνος, Β.
Ρόζος, Αρ. Κολιόπουλος, Βιδή Γκόζα, Αν-
τώνιος Ίωάννου, Τζών Βεϊντόγλου, Αλ. Πα-
παδόπουλος, Μιχ. Γεράσιος, Διονύσιος Μιχα-
λόπουλος, Μαρία Αλκαφούζου, Έλευθερία
Ρακοπούλου, Παύλος Βερυκοκκάκης, Νική
Δρακού, Θεόδωρος Μιτάκης, Νίκος Πολιδα-
κης, Σωκράτης Μπουρδάρας, Τώνης Παλ-
τας, Αίγλη Γαλανού, Ζηνοβία Μαρούλακη,
Γιώργος Κουρνούτος, Πέτρος Μαζαράκης,
Χρ. Κουφόπουλος.

Επαρχιών. — Θεόδωρος Χαρόπουλος,
(Θεσσαλονίκη), Χριστόφορος Νεστορίδης
(Θεσσαλονίκη), Γ. Αντωνιάδης (Ελευσίς),
Γ. Γιαννακούρος (Ελευσίς), Στέφανος Ίω-
αννίδης (Σέρραι), Ηλίας Μιχαηλίδης (Σέρ-
ραι), Γιάννης Ίωαννίδης (Καβάλλα), Κων-
σταντίνος Γαζής (Τσατύλιον-Μακεδονίας),
Δοάκων Πατεράκης (Ρεθύμνη-Κρήτης), Αρ-
γής Σγουρός (Καστοριά), Κ. Σολίγκας
(Δράμα), Άννα Φαρουάκη ("Ανω Αρχα-
να—Ηράκλειον Κρήτης).

σαν και το δελτίον άποστέλλεται. Αναμένο-
μεν τὰ άποτελέσματα των ενεργειών σας και
σας εύχαιστούμεν διά την παρατήρησιν
σας. Θα ένεργήσουμεν τὰ δέοντα διά να υμς
έξακολουθή το άποπον τοῦτο. — Νίκον Βέρ-
ταν, Πόρον. Σας εύχαιστούμεν θερμάς διά
την έκθεσιν. — Τ. Ταχάν, Καστοριά. Αί φω-
τογραφίαι σας έλήθησαν και το δελτίον ά-
ποστέλλεται. Εύχαιστούμεν. — Κώσταν Παπ-
πάν, Βόλον. Γ. Σταύρου, Χαλκίδα και Έλευ-
θερίον Κόννον. Αλεξανδρόπουλιν. Η αίτησις
σας γίνεται δεκτή και σας εύχαιστούμεν.
Άποστέλλεται δύο φωτογραφίαι διά την έκ-
θεσιν του δελτίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Ειδικός νοσημάτων

Στομάχου - Έντέρων - Ήπατος

Σόλωνος 66 3-6 μ. μ.

Β.Κ.Β. Διαβάστε μιά στιχογραφία—
6 α. Ρηχοί και δίχως άνάτηρ ήθη. Γ. Π.
τρον. Έργασθήτε προσεκτικότερα. —
Στροντζιώτην. Ατεχνα. Α. Μα-
πύλιν. Σχετικά καλλίτερο το "Επέν-
αλλά όχι και δημοσιεύσιμο. — Α. Αρ-
λου. Δεν μας ικανοποίησε πλήρως. Πα-
κάτι λέει. — Ζ. Νούσα. Καλό μόνο το
να. — Ν. Προΐσκον. Ρηχό και άνοστο.
— Άνδρέαν Τ. Κοινότητα συγκατα-
χως νόημα. — Μ. Βαγενά. Δυστυχώς
ήθε παρέρκαιρο. — Γ. Γεωργιάδιν. Δι-
βάστε πρὸς το παρόν. — Κ. Αρμαίον. Τέ-
λευταία σας δεν μας ικανοποίησαν. Άν
έχετε τόση πίστη μέσα σας, έργασθήτε
κάπου θα φτάσετε μιά μέρα. — Φραγκί-
λα. Προχειρογραφισμένο και πολύ σπ-
Πιστικακήν. Το ίδιο και οι σ-
Παπαδόπουλον. Αρνηόλητρον και
εις έννοια. — Κ. Βιδυλίκιν. Δυστυχώς
ταυρώσει δεν δημοσιεύσιμος. — Φ. Σεν-
τιον. Ακαταλόγητο. — Χ. Γουστίν. Δι-
βάστε πρὸς το παρόν. — Σ. Ν. Ν. Το
θα σήκωνε μεγαλύτερο άπαιτήμα. Έτα
είναι άδίκαιτα. — Ευίλ Άρκερ. Παρ-
τηθήτε γιά την όρα από την συγγραφή
διαβάστε. — Π. Μοντεοάντον. Συμ-
λευθήτε μιά στιχογραφική πρὸν άποσπασμα-
Ξαναγράψετε. — Μ. Μποξ. Έχετε
καλούς καλούς στίχους, αλλά το σόνολον
οι. — Σ. Γιαννάτον. Προσέξτε
σώτερο όταν γράφετε. Μη σας παίρνει ή
ση και προχειρολογείτε. — Ν. Τσιτζί-
Γιά το διήγημα δυστυχώς δεν μπορούμε
σας άπαντήσουμε γιάτι δεν θυμόμαστε π-
σο γιά τους στίχους σας δεν μας ικανο-
σαν. — Ι. Ζαχαράκη. Κάνετε
μεταρικά λάθη και γενικά οι στίχοι σας
κακός. — Ίσιδα. Το τελευταίο σας
μας ικανοποίησε. — Α. Σταβάκη. Ε-
ργασθήτε συστηματικότερα άποσπ-
καλλίτερο να δώσετε. — Μπέμα Μ.
Καλό, αλλά πολύ μεγάλο γιά μας. — Χ. Γ.
έναν. Δυστυχώς αυτή την φορά δεν
στείλατε καλά πράγματα. Πρέπει να ή-
λογησέτε. Πάντως εύχαριστούμε γιά τ-
λά σας λόγια. — Α. Μ. "Οι Ιδία κα-
έντελεις όμως άδίκαιτα πολύ. — Ν.
γον. Μη διάσχετε. — Ν. Μαυροπό-
καν. Δυστυχώς ή μέλειτ σας δεν κά-
την "Εβδομάδα. — Π. Κοΐνην. Δι-
χώς ούτ' αυτό μας ικανοποίησε. — Β. Ε.
κινον. Αισιόδωτες φράσεις και απαν-
κατανόητες. — Δέσπω. Εμείς δεν
τίποτε. Αυτό που μας στέλντε δεν είναι
λά. — Άνθούλιν. Κοινότητα και
οργαρισμένα. — Γ. Μπελίζιον. Δεν
κάμει τίποτε. Έργασθήτε προσεκτικ-
Π. Χρονίδην. Διαβάστε μιά στιχο-
— Ένα άναγνωστήν μας. Αυτό
μας συστήντε είναι άδίκανον. Έξ
συνηθίζομε να μιμούμεθα. — Α. Σου-
Δυστυχώς δεν μας λέει τίποτε το άπο-
καλαμούς σας. — Π. Κατσούλη. Ε-
νότυπα πράγματα, χωρίς καμιά δημο-
ποή. — Ν. Νταμαρίτην. Το ίδιο
σας. — Τ. Ξένον. Έχετε πολλές
γραμμές, αλλά το σόνολον κατασφρα-
κάποιες κακοποιίες, ίδιως στο λεκτικό
Ν. Προϊονοτάριον. Κάτι λέει
δύως να το όλοκληρήν. — Άλκιν.
χώς ούτε το πεζό σας ούτε οι στίχοι
τίποτα το καινούργιο. — Α. Χελιδ-
Καλό μόνο το πρώτο τετράστιχο
τός σας, το δεύτερο όμως κατασφρα-
διορφη άοχή. — Μ. Ζάκαν. Το ήμα
αλλά σας έξφυγε άπ' τα χείρα. Σαν
το προσεκτικότερα. — Ν. Π. — σέ-
χοι σας ακατάληπτοι. — Α. Τσιαν-
λίδην. Καλό, αλλά πολύ μεγάλο
σέλλδα συνεργασίας άναγνωστών
Αντ. Α. σ. Θα δημοσιευθί με την
του. — Δρ. Σαύρον. Έχετε μερ-
λούς στίχους, αλλά στο σόνολον
Σαυρόν. Σας επανάλαβαν την
ση να μη διάσχετε. Διαβάστε
να Β. Κοινότητα και προχειρο-
Με λίγη θέληση θα γράφετε κα-
καλ-

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ
ΜΑΓΕΡΛΙΓΚ

(Συνέχεια από την σελίδα 1210)

Χάσαμε άπείσως πώς ό Ροδόλφος είχε σκοτώ-
σει την Μαρία κι' ύστερα αυτοκτόνησε. Από
το πιστό έλειπαν ακριβώς μόνο δύο σφαίρες.
Τό ότι υπήρχε κι' άλλο πρόσωπο μέσα στο
χωμάτιο του δωματίου, τό ότι βρέθηκαν σπα-
μένα τζάμια των παράθυρων και χίλια-δύο
άλλα που έγράφαν κατά καιρούς είναι όλα
παρανόμα και τίποτε περισσότερα.

Χωρίς άρρηγορία τηλεγράφησε στον ίατρο
των Ανακτόρων Βίντεργχοφερ και σε δύο ή-
παριστάς, τον βασιών Ζίστ και τον κόμητα
Ρέουπερ. Ό ιατρός έφτασε ακριβώς στής
8 1/2. Έκλεισε όλες της πόρτες και έάπλω-
σε τον Ροδόλφο και την Μαρία καθέναν στο
καθόδι του.

Πάνω στο κομοδίνο του διαδόχου βρισκό-
ταν ένα γράμμα άπευθυνόμενον στην γυναίκα
του κι' ένα άνοιχτό φυλλάρι: χαρτίου που
είπε:

«Αγαπητέ μου Λοσσέκ. Τρέξε να φωνά-
ξεις έναν παπά και φρόντισε να με θάψουν
στον ίδιο τάφο με την Μαρία. Σ' εύχαριστώ
γιά την άφοσίωσή που μου έδειξες ως σημε-
ρα. Ροδόλφος.»

Όταν διαβάσα το σημείωμα έκείνος έξασπα-
σε σε λυγμούς. Έκείνη γονατισμένος μπο-
ρετά στο άψυχο σώμα του κυρίου του δεν έβρω
γιά πόση ώρα.

Την ίδια μέρα μεταφέρμα τα δύο πτώμα-
τα στο Μπάντεν, όπου έφτάσαμε κατά της 9
το βράδυ. Τέσσερις λακίδες κατόντησαν το φέ-
τερο του Ροδόλφου μέσα στο θαγκό-λί. Μό-
νη, έγω και ό ιατρός Βίντεργχοφερ άποτελού-
σαν την νεκρική συνοδεία ως την Βιέννη.
Έκει μας περίμενε ένας τεράστιος πλήθος κό-
σμου. Εφρόντισα γιά την μεταφορά των νε-
κρών στο παλάτι. Τά επακόλουθα τά ξέρε-
ίς ό κόσμος.

Νέ, λοιπόν, σε όλη του την καθαρή αλή-
θεια και χωρίς ρομαντισμούς, το δράμα του
Μαγερίγκ γιά τό όποιον τόσο και τόσο έγρα-
σαν ως σήμερα χωρίς να έχουν καν ιδέα του
τί συνέβη πραγματικά.

Πολλάκις με κατηγορούσαν πώς γιά τή σω-
πήμου είχα πληρωθί. Άνοησίες, όπως είναι
νότια κι' όσα είπαν εις βάρος του δυστυ-
χένου Ροδόλφου οι διάφοροι έγθροι του.

Στην διαθήκη του ό διάδοχος είχε θυμηθί
ένος τους υπαλλήλους του. Έτσι είχα κι
εγώ το μεριόδι μου, 26 φλοκίνα σε μετρητά,
μερικά ντουφέκια και διάφορα ρούχα.

Επίσης άφείλες είναι κι' αυτό που λέγθη-
κε, ότι τάχα ό Λοσσέκ είναι στυγρός ένας
άνθρωπος πλούσιος. Το μικρό κεφάλαιο που
πέρα, το κέρδινα τίμια και επάξια. Σε κάθε
ταξίδι που πήγαινα μαζί με τον διάδοχο δεν
έβρινα σχεδόν τίποτε κι' έκανα κάποιες οί-
κονομίες. Άλλωστε είμαι υπερχωρικός σή-
μερα που πεθαίνω φτωχός.

Τό παρόν έγνετο έν Κλαϊνφελκερσντορφ,
τι 19 Ιανουαρίου 1928.

ΙΩΣΗΦ ΛΟΣΣΕΚ

Τίως θαλαμηπόλος του διαδόχου
αγοιδούκός Ροδόλφου της Αυστρίας.»

Η ΝΕΩΤΑΤΗ
ΚΑΙ ΙΔΕΩΔΗΣ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ
ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ
ΠΟΤΕ

ΟΔΟΝΤΙΝΗ-ΣΠΕΣ
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΓΧΟΡΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Η ΟΔΟΝΤΙΝΗ
ΕΙΝΕ ΑΣΦΑΛΩΣ
ΑΝΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ
ΑΛΛΗ ΞΕΝΗ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΛΑΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΡΕΖΙΣΕΡ

Δ. Χονδροφών. Ένταύθα. — Ό Κόνοναι
Φαίτ είναι 40 ετών. Πάει παντοίς εις το
νεατόν, του οποίου νεοφρενία απο τους με-
γαλύτερους ηθοποιούς. 2) Η Άλβαν Χαρσέν
είναι 26 ετών, έχει ανύστημα 1.60. 3) Ό Λυ-
ου 1 καρά είναι 29 ετών, έχει ανύστημα 1.75.

Θαυμάστριαν. — Ό Νόβαρρο,
Χιον. — Ό Ραμόν Νόβαρρο—του οποίου το
πραγματικόν όνομα είναι Σαμανιένγκος—ήτο
χορευτής και κομπάρζος όταν πρωτοεμφανί-
στη εις τον κινηματογράφον. Τον επρόσθεν
αργότερον ό σκηνοθέτης Ρέξ Γκράφι, ό ο-
ποιος και τον άνεδειξε και τον έκαμε άστέρ. Σή-
μερα, εντούτοις, ή βασίλισσα του Νόβαρρο,
ως «αγατημένη των γυναικών» έχει λήξει.

Άλλοι, όπως ό Κλάρε Γκάμλ ή ό Γκάρν
Κούπερ είναι τώρα διάδοχοι του Βαλεντίνο.
Άλλωστε ό Ραμόν Νόβαρρο ασχολείται ήδη
περισσότερον εις την σκηνοθεσίαν παρά εις
την ηθοποιάν. 2) Δεν έχει σημασίαν άν ό
Τσάρλι Φαρρέλ και ή Ζανέτ Γκρίνφορ παί-
ζουν πάντα μαζί. Δεν είναι σύζυγοι, άν και
αμφοτέροι είναι έγγαμοι. Σύζυγος του Φαρ-
ρέλ είναι ή Βιργινία Βάλλ—ηθοποιός επί-
σης—και της Γκρίνφορ ό Λάυντελ Πέκ.

Νίκ. Αρτέμην. Θεσσαλονίκη. — Μά-
λιστα. Συχνότατα οι καλλιτέχναι, οι όποιοι
εμφανίζονται από της όδους εις ώριμώμας
σκηνας—ιδίως τραγουδιού και άκροβασίας—
«ντομπαλάνονται». Δηλαδή εις την θέσιν των
τραγουδούν ή κινούν άκροβασίας άλλοι.
Π. χ. ή Μαρί Γκλору στο «Αν με θέλεις, έ-
λα εσύ» στο τραγούδι ή ό Ούλλιαμ Χάινς
στης άκροβατικής σκηνής του φίλμ «Φορτίον». Φυσι-
κά, οι ηθοποιοί όποιοι έχουν φωνήν, ό-
πως ή Μαργερίτ Σαντάλ, ό Ραμόν Νόβαρρο, ό
Ζανέτ Μαν Ντόναλντ, ό Χοξέ Μορίνα, ό Ρι-
χάρδος Τσάουπερ, ό Λόρενς Τίμπετ, ή
Γκρέϊς Μουρ, ή Μαρίν Ντινιχ και άλλοι,
ή ηθοποιοί-άκροβάται, όπως ό Ριχάρδος Τάλ-
ματς, ό Ρολάν Τουτάν, ό Ντούγκλας Φαίρ-
μπαλνς, ή Μπέττε Νάνελς, δεν ντομπαλάν-
ονται. 2) Ναι, ό Ραμόν Νόβαρρο και ή
Γκρέτα Γκάμπο παίζουν μαζί εις την «Μάτα
Χάρι», που δεν υποθέτω ότι θα προβληθή κα-
τά την λήγουσαν σαζόν εις την Ελλάδα.

Νοσταλγόν. Ένταύθα. — Καί ή Σάο-
ρα Μπερνάρ άκόμη έχει παίξει στον κινημα-
τογράφο. Ένεφανίσθη στα φίλμ «Φαλλίδες
Μητρες», «Ιωάννης Ντορέ», «Η βασίλισ-
σα Έλισάβετ» και «Η χαρτομαντισία».
Από τους παλαιμάχους σήμερα ηθοποιούς
της Γαλλικής Κομωδίας έχει παίξει εις τον
κινηματογράφον και ή κ. Ρομπίν, της οποίας
ή κυριώτερη ταυρία ήταν «Η Μαύρη Κό-
μηση».

Λουλού, Πάρος. — Τά προσεχί φίλμ
του Ζάν Μυρά θα είναι: «Γυναίκα γιά μιά
νύχτα», «Παρίσι-Μεσόγειος», «Νικητής». 2)
«Η Άλβαν Γκλς κι' ή αδελφή της Δωροθέα
δεν παίζουν πιά εις τον κινηματογράφο, αλλά
στα θέατρα της Νέας Υόρκης. 3) Κι' ή
Μπέττε Μάλφουρ, ή όποια επί ένα διάστημα
έθεορείτο ή μεγαλύτερα ηθοποιός του άγγλι-
κού κινηματογράφου, δεν γυρίζει πιά.

Ο ΡΕΖΙΣΕΡ

MODES
ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΔΙΒΑΔΑ
ΠΕΤΡΑΚΗ 3

Η κ. ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΔΙΒΑΔΑ, όδός Πε-
τράκη 3γ, παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν
τελευταίων MODELES γυναικών πλ-
λων και ήσχισε τας εργασίας της με τι-
μας έξαιρετικώς προσιτάς.

Φρεσκάρετε και καθαρίζετε το πρόσω-
πόν σας το πρωί, το βράδυ και γενικάς
όταν τουαλεταρίζεσθε. Συνιστάται έλα-
φρά έντριβή του προσώπου και του σώ-
ματος μετά το λουτρόν, την ήλιοθερα-
πείαν, το μασσάζ.
Πωλείται εις τὰ κεντρικά Φαρμακεία,
Μυροπωλεία Αθηνών—Πειραιώς, Παρα-
καταθήκη «Βούντερ»: Αιόλου 12β. Τηλ
63—63. Τμή δραχ. 60. Έπαρχίας άπο-
στέλλεται αντί δραχ. 65 ΔΙΤΣ

ΓΙΑΤΡΟΙ

Ρωμαιοί: κόνι νέαν, Κιάτον.—Είναι απαραίτητον το υγρόν αυτό να εξετασθή παρ' ιατρού μικροβιολογού. Εάν δεν υπάρχει ποιοτικός τότε γράψατε μου να σας καθοδηγήσω πως θα καταστή δυνατή η εξέτασις.

Α. Κ. Α.—Απαντώ στις ερωτήσεις σας: Ωκυμένην τιμήν αουνατώ να σας δώσω. Αι ημέραι δεν θα υπερβούν τας οκτώ. Σας συνιστώ να καταφύγετε στο Περσφυγικόν νοσοκομείον, απευθυνόμενος στον κ. Ν. Γουστίν.

Clara Brend. Είναι απαραίτητος επί του προκειμένου η καθαριότης με permanganate de potasse 0,50 σ' ένα κιλό νερό. Η σκόνη θα διαλύεται προηγουμένως σε άλλο δοχείον.

Ψουλτάνα, Πειραιά.—Απ' όσα είχατε την καλωσύνην να μου γράψετε δεν ευρισκώ τίποτε το παθολογικόν. Ο πόνος σας προέρχεται από τον παχύν δερματισμόν σας. Επομένως δεν υπάρχει κανείς λόγος ανησυχίας.

Κ. Εύ., Θεσσαλονίκη.—Η κατάστασις σας είναι χρονία και απαιτεί υπομονήν έως ότου εκλείψη. Ζητήσατε από το φαρμακείον το κάτωθι φάρμακον εις δισκία και πίνετε τρία ημερησίως, ημέραν δε παρ' ημέραν κάμνετε μίαν ένσυν στρουγνίνης των 0,002. Το φάρμακον είναι το Prostine Richter.

Μετά παρέλθουσιν 10 ημερών θα επαναλάβετε τας ένεσεις. Αυτό θα γίνη τρεις έν όλω φοράς, ήτοι σε διάστημα τριών μηνών θα κάμνετε τριάντα ένεσεις και θα πάρετε έξη κυττα από το φάρμακον. Το θρόνυ να τρώτε ελαφρά φαγητά, ν' αποφεύγετε τα οίσιονευματώδη καθώς και τον καφέ και το τσάι. Το δέσμιον της μέσης να το ελαττωθήτε.

Γ. Φιτογ., Πρέβεζαν.—Ερ' όσον η εξέτασις του αίματος απέβη αρνητική δεν έπρεπε να πάρετε Τρεπαρόλ, καθότι δεν ύπηρχε καμία προς τούτο ανάγκη. Διά ν' απαλλαγίτε πάντως από τον εφιάλτην κάμνετε τρεις ένεσεις Νέο 606, 0,15, μίαν καθ' έβδομαδα. Μετά παρέλθουσιν μίαν έβδομαδος κάμνετε νέαν εξέτασιν του αίματός σας. Εάν δεν υπάρχει εις τον τόπον σας μικροβιολογικόν εργαστήριον, διά να πεισθήτε πλέον οριστικώς, αποστείλατέ μου το αίμα να το εξετάσω (Άγιου Κωνσταντίνου 18), εμβάζοντες και το αντίτιμον.

Δ. Α. Α.—Μόνον η συχνή καθαριότης θα σας απαλλάξη τελείως. Κάμνετε διάλυσιν μίας κουταλιάς βορικού σε μισή οκά νερό.

Αίσχυλον.—Πρέπει απαραίτητως να κάμνετε ένα λουτρόν καθ' έβδομαδα.

Α. Β.—Ενταύθα.—Η θεραπεία την οποίαν συνέστησαν εις τόν έν λόγω πρόσωπον είναι αρκετά καλή. Όσον άφορά την διάγνωσιν άδυνατώ από μακρόν να εκφέρω γνώμη.

Εφεδρον άεροπόρον.—Τά όσα μεταχειρίζεσθε έως σήμερον είναι αρκετά καλά για την υγείαν σας. Σας συνιστώ προς τούτοις, διά την τελείαν απαλλαγήν σας το καλύτερόν φάρμακον. Μετά από κάθε λουτρόν και αφού σκουπισθήτε καλά, θα παίρνετε όλίγο βαυδάκι το όποιο αφού τυλίξετε σ' ένα σπρίτο θα εμβαπτίζετε εις το φάρμακον και θα καυτηριάζετε το μέρος.

Nitrate d'argent 1 gr.
Eau 40 gr.

Μετά το καυτηρίασμα θα βάξετε επάνω όλίγην Talc.

Πάριν Κελσίαν.—Ν' αποφεύγετε τ' αλμυρά και γενικώς κάθε ερεθιστικό φαγητό, τόν δε χειμώνα να πίνετε μπουρουνέλαιον. Ωστόσο να έχετε επί κάθε ζητήματος υπομονήν και να μην είσθε νευρικός. Το έξιμισμά σας να γίνεται άρχα και ποτέ ακόνισμα.

Δ. Κ., Τρίπολιν.—Αί όνευώξεις είναι συνήεις εις ανθρώπους της ηλικίας σας. Θα τας αποφεύγετε κάμνοντας μερικάς ένεσεις στρουγνίνης των 0,002, έκαστον μήνα δέκα, πρείς έν όλω σειράς. Το ζήτημα του στομάχου σας θα κανονισθή με ένα υποκαλάκι Fructon Astra, λαμβάνοντες δύο κουταλιές του γλυκού ημερησίως, μίαν τόν πρωί πρό του προγεύματος και μίαν τόν βράδυ μετά τόν φαγητό. Επίσης επί όλίγας ημέρας πάρετε με-

οικές σκόνες Lupuline, 0,10, πάντοτε μία ώρα πρό του ύπνου.

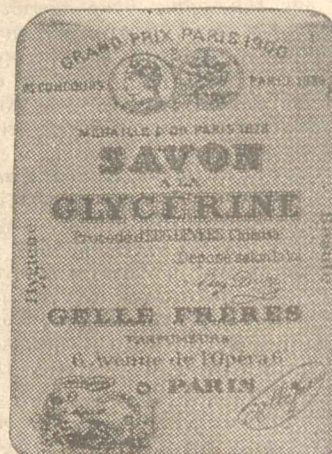
Α. Φωτεινόν.—Διά ν' απαλλαγίτε οριστικώς από τά ένόηλάματα ή μητέρα σας πείπει να πάρετε τά φάρμακα που αναγράφω κατωτέρω. Το πρώτον είναι άλοιφή με την οποίαν θα τρίβη τά πάσχοντα μέρη της:

Extrait de belladone 2 gr.
Huile de jusquiame 15 gr.
Huile de camomile 30 gr.

Από τόν δεύτερον θα παίρνη τέσσερις κουταλιές την ημέραν:

Acide salicylique 1 gr.
Antipyrine 2 gr.
Alcool à 60° q. s. pour dissoudre.
Infusion de queues de cerises 150 gr.

Γιατρός Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

Θέλετε λευκάς χείρας, άπαλάς και άρωματώδεις;

Μεταχειρίστε τον Σάπωνα à la Glycerine Gellé Frères.

Πωλείται εις όλα τα Μυροπωλεία και Φαρμακεία.
Γενικοί Αντιπρόσωποι: ΖΩΓΡΑΦΟΣ, Βάκης και Σια, Αθήνας 27 ΑΘΗΝΑΙ

ΙΣΧΥΑΛΓΙΑ

και κάθε
Ρευματικός
Εξαφανίζεται
με το γνωστόν

Σλόανς
Λινιμεντ
Σταματά τόν πόνο

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ

ΟΣΟΙ

βασανίζεσθε από νευραλγίες, δσφυαλγίες, ισχιαλγίες, πόνους των πλευρών, και οιασδήποτε άλλης φύσεως πόνους ρευματικούς, άρθρικούς, κτλ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ την Θεραπείαν εις τόν νεώτατον Ιδιοσκεύασμα

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΣ: Έντελφεις έλαφρά έλα ή τόν πολύ δις της ημέρας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρική Αποθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑΔ

Όδός Αιόλου 95—ΑΘΗΝΑΙ

Προτού κοιμηθήτε ή να πάκι άποτελεσματικώτατα τής χρονίης δυσκολίτης καθορίζον τόν άλγος. Ζητήσατε εις όλα τά Φαρμακεία.
GRAINS DE VALS

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΥΣ ΤΟ ΤΣΑΪ RICHTE

Είνε τόν ασφαλέστερον φάρμακον έναντίον της καθ' έξιν δυσκοιλιότητος. Αποτελείται από ειδικά έλαφρά και εύληπτα χόρτα και είναι έπομένως έντελως άβλαβές.

Η γεύσις του είναι έξαιρετικά εύχάριστος και δι' αυτό άρέσει εις όλους.

Είς μεγαλειέρας δόσεις λαμβανόμενον είναι άποτελεσματικώτατον

και κατά της **ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ**

Πωλείται εις τά Κεντρικά Φαρμακεία. — Γενική παρακαταθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Όμόνοια

**ΓΙΑ ΝΑ
ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ**

Είμαι πουδραρισμένη καθ' όλην την ημέραν. Εγλύτωσα από την γιαλάδα της μύτης. Εύρηκα επί τέλους την πούδρα πού ήθελα και αυτή είναι η **Πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ**

‘PEPSIL’

Υπεράνω όλων τόν σαπύνι οικουρά πού θέλει να έχη ρούχα να λάμπουν και να μοσχούν πρέπει να μεταχειρίζεται τόν σαπύνι ‘**ΠΕΡΖΙΛ**’. Το ΠΕΡΖΙΛ πλένει ΑΣΠΙΡΡΟΥΧΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΥΤΑ, ΠΟΡΑ, ΕΪΘΥΝΑ και χωρίς φθοράν. Τό ΠΕΡΖΙΛ οδμεμίαν βλαάν ούσιν περιέχει και περί τούτου έγγωμέθα υπευθύνως.

Πωλείται εις άπαντα τά έδοκιμοπωλεία.

Γεν. Αντ. ΤΖΟΥΡΟΣ και ΚΑΡΡΑΣ

Πλατεία Άγ. Θεοδώρου 9. Τηλ 53—87

Παρακαταθήκη Πάτραι, Α. Φωτόπουλος Πατρώος 66.

Θεοτική Καραβίδας και Σια, Σιά Φορβόλων.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

με τελεία έφαρμογή
και στερεότητα, επί
μέτρω ή και εύρω-
παϊκές έτοιμες εις
τά Φαρμακεία μας

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Όμόνοια και ‘**ΜΙΝΕΡΒΑ**’

Σταδίου 15

Παραπλεύρως τού ‘**Αττικού**’

SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEN

Έχετε μίαν θαυμασία
ἐπιδερμίδα

πῶς τὸ κατορθώνετε; - Δὲν εἶναι
δὰ καὶ τόσο σπουδαῖο μυστικό! Με-
ταχειρίζομαι τὴν λοσιὸν προσώ-
που Scherk' πρῶτῃ καὶ βράδῃ τρίβω
μ' αὐτὴ τὸ πρόσωπό μου. Αὐτὴ
εἶναι ἀπλὸ ἀλλὰ μὲ βοηθεῖ πολὺ.

Γνησία Λοσιὸν μόνον εἰς τὰ γνωστὰ φιαλίδια μὲ τὸ σῆμα Scherk.
(Διὰ τὴν περὶ τοῦ προσώπου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ
τοῦ δέρματος. Διὰ τοὺς Ἰνδὸν, ἐφαίρετον μετὰ τὸ λούσιμο.)

Δείγμα δωρεάν. Ἐναντὶ ἀποστολῆς τῆς παρουσίας ἀγγελίας εἰς τὴν
δ)σιν: Π. Ι. Μαγκριώτην, ὁδὸς Αἰόλου 28, Ἀθήνας.

Scherk
Face
Lotion

Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον

Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ EDELWEISS

Μεταξὺ πολλῶν ἀντισηπτικῶν συστατικῶν περιέχει ἰατρι-
κὸν Σάπωνα καὶ ἀνθρακικὰ ἄλατα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια
καὶ «ΜΙΝΕΡΒΑ» ὁδὸς Σταδίου 15
(Παραπλεύρως κινηματογράφου «Ἀττικόν»).

Η ΚΡΕΜΑ EDELWEISS

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ φαρμακεία

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Ὁμόνοια καὶ ΜΙΝΕΡΒΑ ὁδὸς Σταδίου 15.
(Παραπλεύρως Κινηματογράφου «Ἀττικόν»).

Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχαμεν τόσην μεγάλαν
ποικιλίαν

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΜΟΝΤΕΛΟΝ
ΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΙ ΥΛΙΚΟΝ

ΟΣΟΝ ΕΦΕΤΟΣ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ